

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Rahbek, Knud Lyhne.; [Knud Lyne Rahbek].

Titel | Title:

Prosaiske Forsøg

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 4

Udgivet år og sted | Publication time and place: København, 1785-1806

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52.-104.-8°

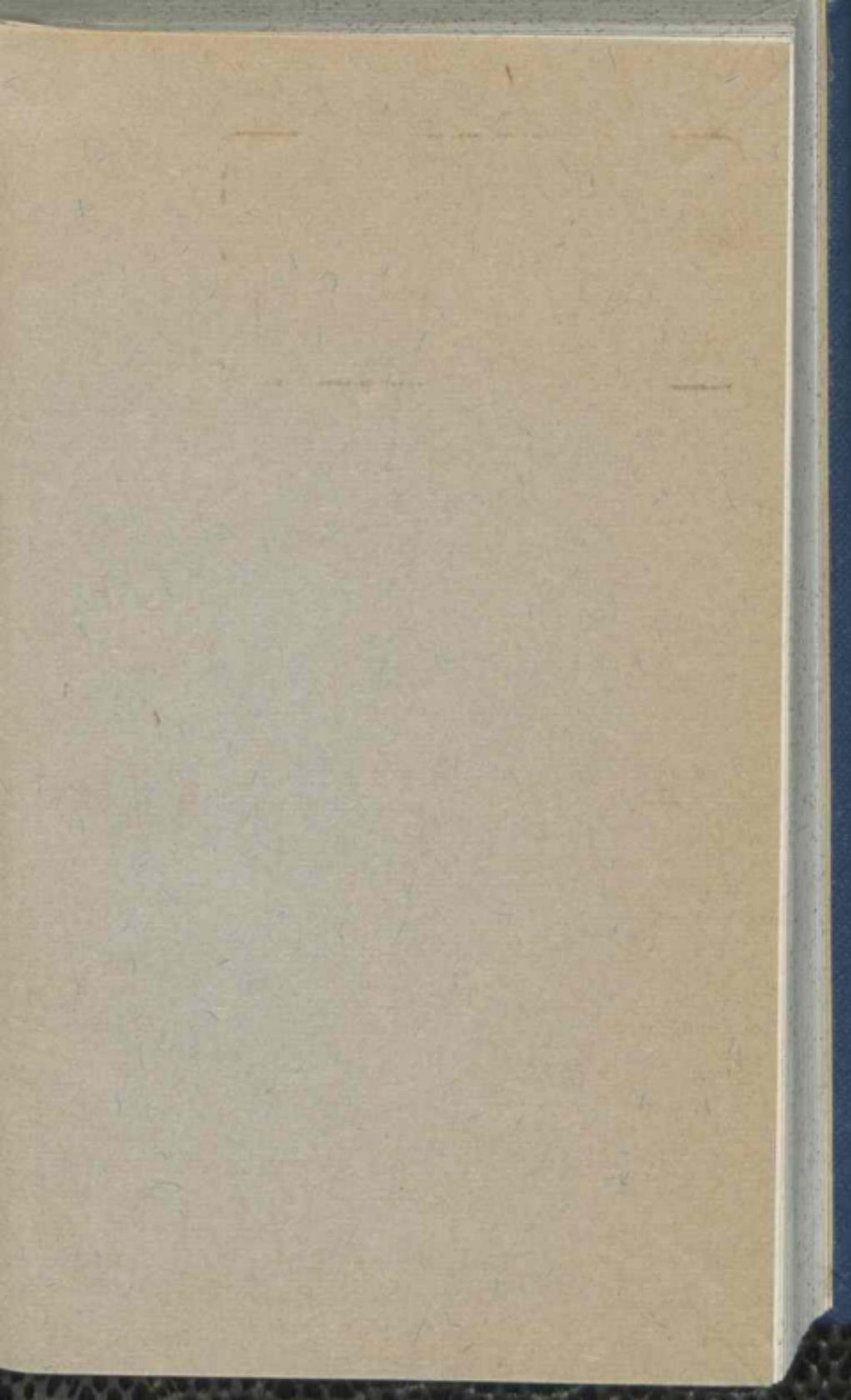
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

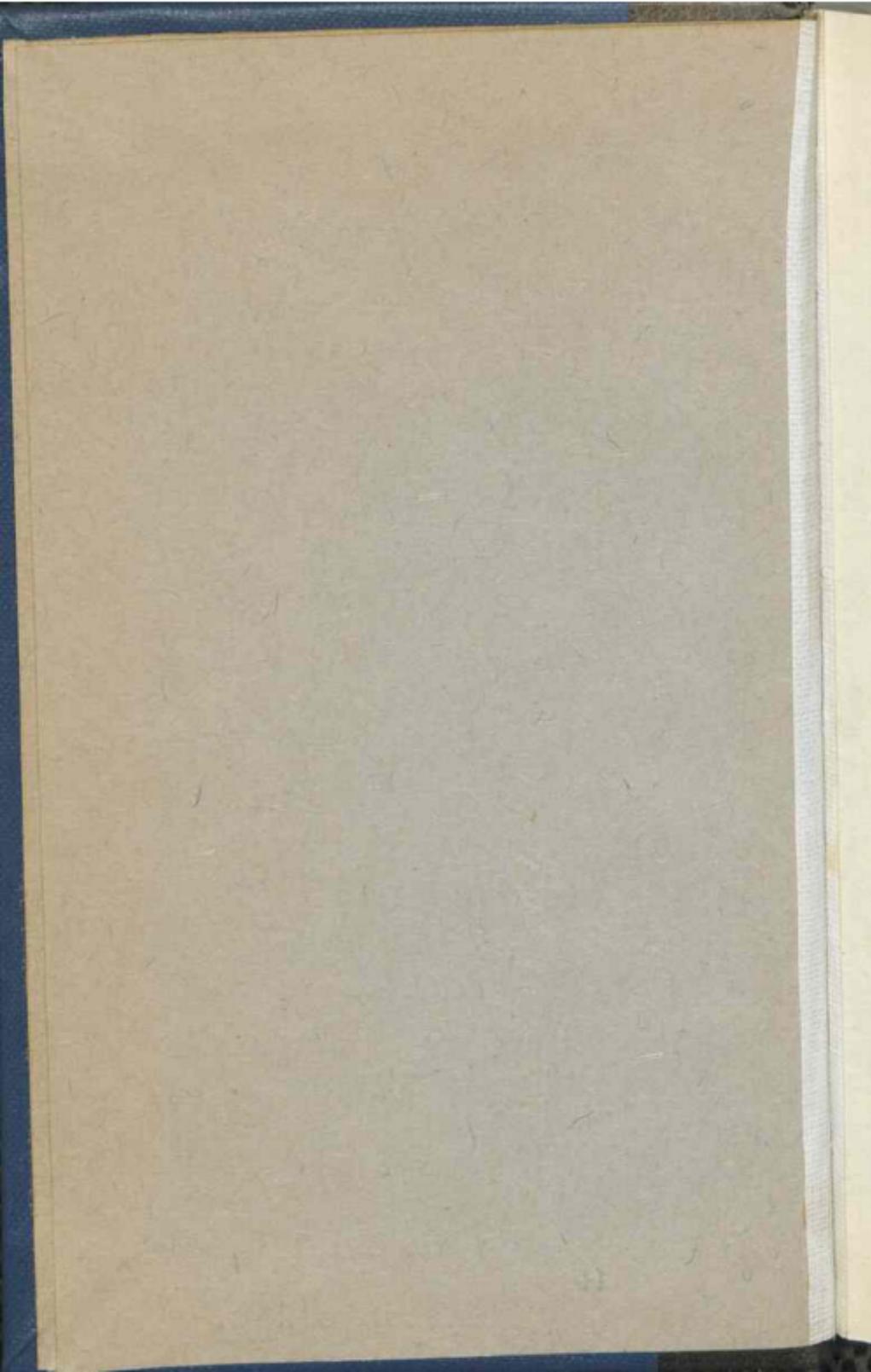

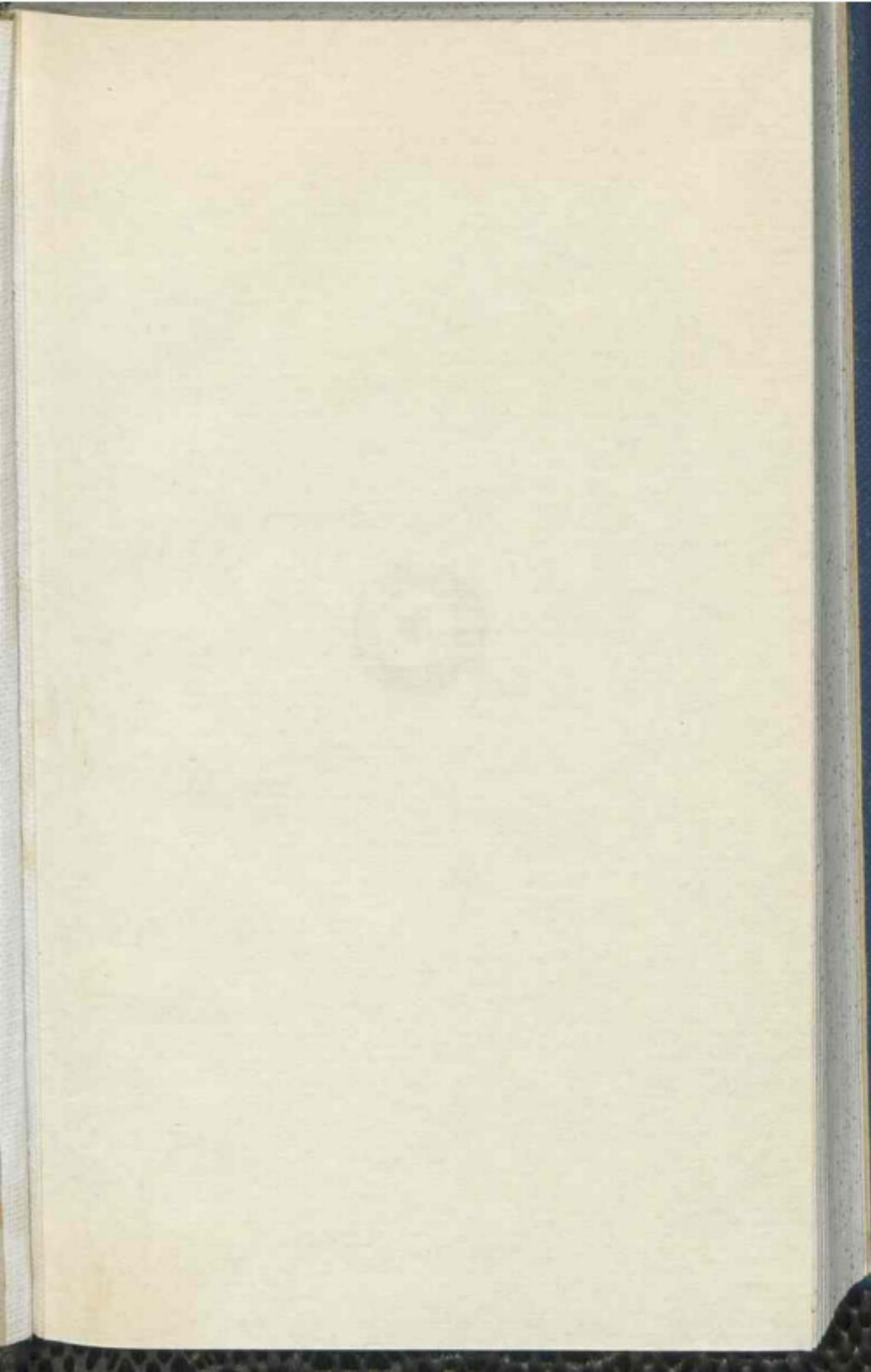
115208048465

+ REX

J. C. Rosing.

Sandhed er din Röst; og Konstens Gave
Er Natur hos dig

Th. Thaarup

Prosaiske Forsøg

Fjerde Samling.

6291

København, 1796.

Forlagt af Directeur Johan Frederik Schultz,
Kongelig Majestats og Universitets Bogtrykker.

ÆGIRUS HISTORICUS

ÆGIRUS HISTORICUS

ÆGIRUS HISTORICUS

ÆGIRUS HISTORICUS

Min første Veninde

Den værdige Kone

Den gode Moder

Den ædle Kunstnerinde

M a d. J. C. Rosing

helliges

Som samtlige disse Forsøg

især nærværende Skuespil

Der skylder hende sin Tilværelse

Og der af hendes Mesterhaand

Maaстee eengang tor haabe sin ypperste

Unbefaling.

M. Siebenberg Sang 3die Novb. 1793.

Du lange Musers Aler pnyde,

Der blev os klart ved dig,

Og alle Godes Hyldest nyde,

Og vorde lykkelig!

स्त्रीं देव नामे

त्वं श्रीं श्रीं नामे

त्वं श्रीं श्रीं नामे

त्वं श्रीं श्रीं नामे

प्रतिकर्ण लोक

त्वं श्रीं श्रीं नामे

Sommeren
eller
det kiobenhavnske Landlevnet

i fem Acter.

Personerne.

Conferentsraad Alleborg.
Mad. Velsted, en Rectorenske, hans Søster.
Sophie, hendes Datter.
Arnekiær, Sophies Elster, Sprogmester.
Major Torbenson.
Advocat Hillbet.
Jochum, Kudse hos Alleborg.
Lars) Tjenere hos Alleborg.
Nicolay)
Jørgen, Tjenere hos Mad. Velsted.

Scenen foregaar paa Alleborggaard, Sondagen for St. Hansdag. Den begynder om Morgen, og varer til henved Aften. Theatret forestiller i første Act Alleborgs Dagligstue, hvor Mad. Velsted sidder ved et Theebord. I Fonden af Theatret er et Speil, ved det et lidet Snybord, paa hver Side af Speilet et Tag Vinduer. Anden Act forestiller Alleborgs Cabinet, og inden for dette et Værelse. Tredie Act Haugen, og i Fonden Alleborgs Huus; og bliver saaledes i de to sidste Aeter.

Første Act.

Første Scene.

Mad. Velsted, strax derpaa Alleborg.

Alleborg kommer ind, og laster sig paa en Stoel. God Morgen, Machere!

Mad. Velsted. God Morgen! god Morgen! min Broder. Hvad er du saa vreed for, saa tidlig paa Dagen?

Alleborg. O! det er denne Grethe! hun kom, og vilde have ti Daler paa sin Løn; og da jeg saa sagde til hende, hun kunde komme i rette Tid, brugte hun en viis Mund.

Mad. Velsted. Ja! men kansee trængte hun til dem, min Broder!

Alleborg. Men Machere! det er jo først St. Hansdag i Morgen; og jeg kan før min Død ikke liide den Norden, saadan at tage Lønnen op midt i Halvaaret.

Mad. Velsted. Men du husker nok ogsaa, min Broder! at den stakkels Pige har tilgode for eet Halvaar, om ikke for to, og = = =

Alleborg. Godt! godt! saa kan hun jo lade dem faae, til hun tager det altsammen paa eengang, saa faaer hun en samlet Skilling.

Mad. Velsted. Ja! min Broder! men, naar man tinerer for sit Brød, har man nok ikke Raad til at samle Capitaler paa den Maade.

Alleborg. Og desuden veed du jo nok, Machere! at man er saa ilde faren her paa Landet med det, man aldrig kan faae nogen stor Sæddel byttet.

Mad. Velsted. Uden man har den = = = Ja! men den samme Uleilighed, synes jeg, vi har i København, min Broder! hvor vi dog boe saa godt som Ør om Ør med Banken.

Alleborg uden at høre efter. Det er sandt, man har ret sin Plage med de Dienestefolk.

Mad.

Mad. Velsted. Naar man ikke kan give dem, hvad man skal; det har du Net i; dersor har jeg ogsaa i Dag paa fastende Hierte sagt Jørgen op.

Alleborg. Jørgen! men min Gud! hvorfor det, Madhere! det er dog saadan en god Karl, og varter charmant op.

Mad. Velsted. Jeg har intet paa Karlen at klage; men for det han heller ikke skal faae noget at klage paa mig, er det bedst, vi silles ad, da jeg som en stakkels fattig Rectoren ikke har Maad til at holde Tiener.

Alleborg. Men der er jo heller ingen, der forlanger, du skal holde ham. Du veed jo nok, vor Aftale var - - -

Mad. Velsted. Ja det veed jeg nok, min Broder! men naar saa Paaske og Mikkelsdag kommer, og min Hr. Broder ingen af de bevidste store Sædler kan faae byttet, saa holder Jørgen sig til Mad. Velsted; og jeg, veed du nok, kan ikke godt lade mig kræve; og at kaste den eene halvsnees Daler bort efter den anden, for det min Broder kan have den Fornsielse, at see to Slags Livreer paraderede ved hans Bord, og bag paa hans Vogn, det er rigtig mere, end mine stakkels 200 Daler Pension vil strække til.

Alleborg. Men Machere! jeg har jo beset dig tegne op, hvad du saaledes lagde ud.

Mad. Velsted. Men du veed nok, mit Broder! jeg har det efter min salig Mand, at der er ingen Ting, jeg er mindre for at spilde, end Papiir.

Alleborg. Men da veed jeg dog, en Dame kan ikke være Tiener foruden.

Mad. Velsted. Jeg har hverken Raad eller Lyst til at være Dame, min Broder! og lige til jeg kom i dit Huus, har jeg altid været min egen Tiener, og det har jeg funden mig bedst ved.

Anden Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Slagteren er her, Moder!

Mad. Velsted. Vi skal ingen Ting have i Dag, min Pige! du husser nok, din Uncle bragte os Provision i Gaar, som vi skulle havt hele Tip-po Saibs Artillerie til Vords, eg det bliver dog ved Majoren.

Sophie. Nej, Moder! han vil have Penge for de Gange, Uncle var i Byen, og

Mad.

Mad. Velsted. Vil du sige det til min Broder, min Pige! han har i de sidste 14 Dage glemt at give mig Huusholdningspenge. Alleb. har imidlertid haft meget travlt, og intet hørt.

Sophie. Ja! vil da Uncle være saa god ==

Alleborg. Har du nu været i Kiskkenet igien? Sophie! det har jeg dog saa tit bedet dig lade være.

Mad. Velsted. Ja, men jeg har bedet hende giøre det, min Broder!

Sophie. Og jeg gør det riktig ogsaa med Fornsielse, naar bare ==

Alleborg. Fornsielse! en artig Fornsielse!

Mad. Velsted. Hver har sin, min Broder! denne er i det mindste ikke af det kostbare Slags.

Alleborg. Nei! den Fornsielse at kige i Gryden, kan hver Staaddertss have.

Mad. Velsted. Gid det var saa vel, min Broder! og hun saa maatte faae noget godt at see i den.

Sophie. Slagteren venter nok, Moder!

Mad. Velsted. Vil du da ikke være saa god, at expedere ham, min Broder?

nim Alleborg meget fremmed. Hvem?

Mad. Velsted. Slagteren! du veed nok, vi har maattet tage Kied paa Regning hos ham de sidste Gange. Hvormeget er det, Sophie?

Sophie. Fem Rigsdaler og fire Mark. Jeg har set ester i Moders Bog.

Alleborg søger i alle sine kommer. Det er beshynderligt, hvor jeg nu kan have giort af min Legnebog. Ah! den ligger nok oppe paa mit Bord.

Sophie. Jeg skal nok leve op efter den, Uncle!

Alleborg. Nei, min Pige! nei! til mit Skriverbord kommer ingen.

Sophie. Da pleyer Uncle dog aldrig at forbryde mig.

Alleborg. Jo! der ligger meget vigtige Papirer, som kunde komme mig i Uslav.

Sophie. Men Uncle veed nok, jeg rerer aldrig noget.

Alleborg. Nei! jeg vil nok gaae selv.

Mad. Velsted. Saa gaae du op med, Sophie! din Uncle har saameget i sit Hoved i denne Tid, at han let kunde glemme, at komme ned igien.

Alle-

Alleborg da han seer, Sophie laver sig til at gaae,
Finder pludselig Tegnebogen. Hvad er det? jeg har den
tilforladelig i min Lomme. Blader i den. Ja! nu er
vi tilforladelig lige nær. Jeg har ikke andet end
store Sædler.

Mad. Velsted. Ja saa!

Sophie. Vil Uncle da ikke flye mig een af
dem, kanske Slagteren kan bytte. Han har al-
tid mange Penge.

Alleborg. En hundrede Daler Sæddel! oh
din Gaas!

Sophie. Eller kanske vi kunde saae den
byttet hos Hestprangeren, Kroemanden her oppe.

Alleborg. Nei! der, veed du not, ingen af
mine Folk maae komme.

Mad. Velsted. Aproplos! hvordan kom du
ud af det med ham om din Ridehest?

Alleborg. Paa den simpleste Maade af
Verden; jeg betalte ham.

Mad. Velsted. Saa! men saa kunde du
jo gierne lade bytte der?

Sophie. Ja! vi kunde jo bede Slagteren
gaae hen med Sæddelen; det gier han gierne.

Alleborg. Nei! det behøves ikke; nu kan han bie, til han kommer igjen.

Sophie. Ja! vil da Uncle selv gaae ned, og sige ham det; for den Besseid tør jeg rigtig ikke komme med. Uncle skulle bare høre, hvilket stemb Huus, han holdt dernede.

Alleborg. O, din Gaas! det var bare for at kyse eder til at tage noget af ham; og det kan jo gierne tiene ham med; bruge I det ikke i Dag, saa er der jo en Dag i Morgen.

Sophie. Nei Uncle! det var rigtig det allersørste, han sagde, da han kom ind, at vi ikke skal saa meget hos ham, som en Ørelever til statkels Aristocrat engang, inden vi betalte, hvad vi havde faaet; og det bandte han saa følt paa.

Alleborg. Ja! da kan jeg ikke hiespe ham; han kommer til at bie.

Sophie. Ja ja! jeg tænker Uncle har ham her paa Dieblikket.

Alleborg. Her! han har dog vel aldrig den Insolence?

Sophie. Jo Uncle! den Karl gør rigtig ingen Complimenter; han er her noget nær strax.

Mad. Velsted. Om Forladelse, min Broder! jeg huskede ikke paa, jeg endnu havde Penge af dine. Tager en Pung op, og fire Ducater ud af den eene Ende, hvoraf hun giver Sophie de tre. Der, Sophie! gaae nu ned, og skil os af med ham.

Sophie. O! Moders Ducater! nei! det nænder Uncle ikke; det er Synd.

Mad. Velsted. Gior, som jeg siger. Ikke at betale, naar man kan, det er Synd, min Pige!

Sophie. Nei Uncle! ikke sandt? det maae Moder ikke.

Alleborg. Du kiender jo nok din Morder, Machere! hvad hun vil, det vil hun. Overalt skal vi nok faae Ducater til hende igien.

Mad. Velsted. Gaae nu, Sophie! du ved nok, jeg er bange for Visiter.

Alleborg. Ja vist, Sophie! synnd dig lidt, at du kan komme til dit Toilette.

Sophie. Jeg er saadan, som jeg bliver i Dag, Uncle!

Alleborg. Du husser da nok ikke, her kommer Fremmede?

Sophie. Det er jo ikke andre, end Torbenson, og ham pynter jeg mig tilforladelig ikke for.

Mad.

Mad. Velssted. Gaae! gaae, Sophie!
Mænden venter. Sophie gaaer.

Tredie Scene.

De forrige, uden Sophie.

Alleborg. Du gior mig virkelig gandsse
forlegen, Machere!

Mad. Velssted. Ingen Aarsag, min Bro-
der! det er dine egne Penge. Du veed nok, du
var saa god at giøre mig en Præsent af fire ny Dua-
tater at marqvære med i Whist; men da nu Sophie
og jeg har overlagt, vi ikke spille mere, saa
seer du selv, jeg bruger dem ikke, og det er billigt,
jeg giver dig dem igien.

Alleborg. Men hvad er nu det igien for
et Indfald?

Mad. Velssted. Seer du, min Broder!
more nogen af os gior det ikke; og man kan rigtig
feede sig bedre Kisb, end en Rigsdalers Penge,
eller to, om Timen.

Alleborg. Men der er jo ingen, der for-
langer, I skal tage af eders egen Lomme; jeg har
jo saa godt budet mig til at give eder Spillepenge.

Mad.

Mad. Velsted. Ja! men naar vi tabe,
min Broder! kan vi ikke godt give Anvisning
paa dine Tilbud; saa maae vi ud med den reede
Skilling, og vi har vist paa den Maade klattet det
meeste af et halv hundrede Daler bort i Vinter,
og det, veed du nok, jeg ikke har Maad til, min
Broder!

Alleborg. Da vil jeg dog haabe, du er
saa god at gisre en Undtagelse i Dag; jeg fortry-
der saa, jeg ikke bad en god Ven ud til, for Mo-
der og Datter kan dog ikke godt spille ved et Partie.

Mad. Velsted. Den Skrupel er let ha-
vet, siden ingen af dem spiller; men hvorfor skal
her overalt spilles i Dag?

Alleborg. Men, Machere! man maae jo
dog have noget at amusere Torbenson med for Vor-
det; efter Bordet tage vi til Kilden.

Mad. Velsted. Til Kilden? den, synes mig,
han kunde kommet en Hob nærmere til fra Kie-
benhavn, end ved at tage over Alleborggaard.

Alleborg. Jo! jo! til Kilden maae vi;
man kan tilforladelig aldrig vide, hvad det er
godt for.

Mad. Velsted. Godt for? ikke for det mindste andet, det jeg kan see, end at vi kan blive dygtig skumplet paa det affyelige Stykke hersra og til Kongeveyen; siden brav støvet og steegt, indtil vi naae Skoven, og saa til sidst faae vor Rest ved at lobe Spidsrod et Par Timers Tid frem og tilbage mellem Tæltene; for, andensteds veed jeg nok, vi ikke komme, naar vi ere med dig.

Alleborg. Men, Machere! hvad du er bortnert i Dag! Seer du; i Dag, den første store Kildedag, i dette superbe Vor er hele Verden ved Kilden, vi føre derned i Torbensons brillante ny Equipage, han giver Sophie Armen paa Promenaden, og inden i Morgen er det over hele København, at han skal have hende.

Mad. Velsted. Saameget desværre!

Alleborg. Saameget desbedre, Machere! saameget desbedre; Millioner saadanne Ting see blot, forbi de blive sagte. Vedkommende høre det saa længe, og saa ofte, til de selv til sidst troe, det ikke kan være andet, og saa er den Sag rigtig.

Mad. Velsted. Veed du vel, min Broder! jeg behovede kun, at lade Sophie mærke det mindste af denne smukke Plan, saa sic du hende paa ingen Maade til Kilden.

Alle-

Alleborg. Men for Guds Skyld, Ma-
chere! derangeer mig dog ikke alle mine Projecter;
vi kan jo dog ikke have inviteret Manden herud,
for at ennuiere Livet af ham!

Nad. Velssted. Jeg har for gæbe Tanker
om Torbenson, til at tree, han kunde feede sig saa
dodelig, ved at tilbringe nogle Timer i saa afver-
lende stion en Egn, og paa den smukkeste Aarstid.

Alleborg. Smuk Aarstid, sien Egn! jo
vist! du vilde nok, vi fulde jagte omkring med
ham her, som du og din salig Mand gjorde ved
mig, da jeg var ude at besøge eder, det første I
var bleven giste. Jeg hører nok, hvordan jeg
maatte gisre Piligrimsreiser op ad Bakker, og
giennem Moser, og over Statter, og hvor der
hverken var Wei eller Stie, for at høre paa Matter-
gal, og see Solen gaae ned, og finde smukke Ud-
sigter, og hvor I slæbte mig ind til den Skovso-
gedkone, at jeg fulde spise tyk Melk af Treebotte,
og een Morgen vilde havt mig op for Dag, at jeg
kunde see Solen staae op.

Nad. Velssted. Det gør mig ondt, min
Broder! at vore redelige Bestræbelser, for at for-
nøye dig, vare saa uhældige, at du endnu ester
tyve

tyve Aars Forløb erindrer dem med saa megen Bieterhed.

Alleborg. Intet mindre, Machere! jeg veed jo nok, det var godt meent, og at det var saadan, I morede eder; men jeg vilde blot giøre dig opmærksom paa, hvor vanskeligt det er at amusere sine gode Venner paa Landet.

Mad. Velsted. Gode Venner, tænkte jeg, det aldrig var vanskeligt at amusere; men hvis saa er, var det da ikke bedre at lade dem blive borte, end at bede dem?

Alleborg. Men, Machere! man maae dog give Folk et Maaltid Mad imellem?

Mad. Velsted. Kunde de da ikke faae det hjemme?

Alleborg. Du spøger, Machere! man maae jo dog see Folk; ellers blev det alt for feedsommeligt herude.

Mad. Velsted. Gliver det da mindre feedsommeligt, naar man seer andre keede sig? der skal man see, jeg kommer ester Hemmeligheden, hvad det er, der giør eder Clubberne saa interessante. Men naar saa er, min Broder! hvorför vil I da ligge paa Landet, naar det ikke moerer eder? som nu

du

du for Exempel! det er dig rigtig er dyrt Landsted; naar du ingen Hornsyelse har af det, hvorsor siller du dig da ikke ved det?

Alleborg. Ah Machere! nu omstunder har hele Verden Lyststed, og man kan tilforladelig ikke andet; ellers saae det ud, som man ikke havde Raad til det.

Mad. Velsted. Og det Udseende bør man skye, meener du; især, naar der kunde være noget om? da er jeg af en ganske anden Meening; for da jeg gjorde Overslag i Dag, ikke over min Cass beholdning, for dertil behøver jeg bare at vende min Lomme; men over min Indtægt og Udgift i sidste Quartal, og kom ester, jeg hverken havde Raad til at holde Tiener, eller tage i Spil; tog jeg, som du seer, strax den Beslutning, fra dette Quartals Begyndelse af, at give baade Jørgen og Whisten Afskeed.

Alleborg. Men Machere! i Dag gør du dog en Undtagelse?

Mad. Velsted. Nei, min Broder! det er især med Undtagelser, man maae vogte sig for den første.

Alleborg. Men, Machere! den Termin;
du har sat, er jo ikke kommen; du har jo ikke
faaet dit ny Kvartal endnu.

Nlad. Velsæd. Jeg venter det hver Dag,
min Broder! jeg sendte Arnekier min Qvittering
ind først i Ugen.

Alleborg. Saa?

Nlad. Velsæd. Det kommer mig for, somt
det ikke var dig med, min Broder!

Alleborg. Det er det, sandt at sige, ikke
heller; for deels er Terminen først ude i Morgen;
og det lader saa besynderligt, at du har saadan en
Hast, især da du er i mit Huis; og desuden,
Machere! at sende en Fremmed ester dine Penge;
det er, ligesom du ikke kunde betroe mig dem.

Nlad. Velsæd. Arnekier er ingen Frem-
med for mig; han har bestandig hævet dem, in-
den jeg kom i dit Huis; og desuden, veed jeg,
du har saa meget i dit Hoved i Terminstiden, at
jeg var bange for, du kunde glemme, det var mine
Penge, og i Tanker give dem selv ud til eet eller
andet.

Alleborg. Meget forbunden for din soster-
lige Tillid, Machere!

Nlad.

Mad. Velsted. O, min Broder! det kan
let skee; og — jeg synes, denne Samtale incom-
moderer dig saa meget — husk dig lidt om, min
Broder! du skulde vel ikke i Distraction alt have
oppebaaret min Pension, og glemt = = =

Alleborg. I saa Fald havde Madamens
Commissionair vel ladt hende det vide.

Mad. Velsted. Ja! det trøster jeg mig
da endelig ogsaa ved.

Fierde Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Nu kom Jochum fra København,
Uncle! skal han komme op?

Alleborg. Ja nok, min Pige! og kom
saa op med, der er kanske noget til dig.

Sophie. O! maaske Bud fra Arnekiør!
jeg har nu ikke hørt fra ham saa længe.

Alleborg. Saa længe? siden først i Ugen.

Sophie. Ja! det er længe nok, Uncle!

Alleborg. Sophie! est ce, que vous se-
rez toujours enfant?

Sophie. Lad os ikke komme paa den Materie; der veed Uncle nok, at vi to ikke = = =

Nad. Velsted. Sophie! — du glemte at gaae efter Jochum.

Sophie. Ja! det er rigtig heller ikke Møder tilpas, at Uncle altid skal hatte paa Urnekier.

Gaaer.

Femte Scene.

De forrige, uden Sophie.

Alleborg. Det var ret, Machere! at du gav hende en Reprimande, hun maae dog eengang lade de Bornestreger fare.

Nad. Velsted. Du tager seil, min Broder! det var rigtig nok hende, der sik Reprimanden; men det var dig, der havde fortient den; jeg maatte give hende uret, for det hun ikke skulde føle, hvor uret hun havde. — Skyder den sierde Ducat til ham. Vil du ikke tage den til dig?

Alleborg. Men jeg beder dig, Machere!

Nad. Velsted. Uden Complimenter, min Broder! naar hver beholder sit, gaaer det bedst.

Siette Scene.

Sophie, Jochum, de forrige.

Jochum. En god Morgen, Hr. Conferentsraad! nu! det, veed jeg, var godt fioert, paa halvtredie Time fra København og hertil. Sætter en stor Kasse paa Bordet.

Alleborg. Ja! du er en fir Karl, min kicere Jochum! nu! intet Nyt, siden jeg tog boort?

Jochum. Nei mænd, Hr. Conferentsraad! ikke uden det gamle; allevegne, hvor jeg kom, og hvem jeg mødte, saa vilde de have Penge.

Alleborg med tvungen latter. Ja! ja! det maae du nok sige, min kicere Jochum! det er det gamle, at Folk striger efter Penge, især i Terminstiden.

Jochum leer med. Ja vist, Hr. Conferentsraad! ihvorvel jeg synes snart, det er Termin hos os hele Året igjennem.

Alleborg. Godt sagt, min kicere Jochum! tilforladelig excellent sagt. Ikke sandt, Machere!

Nad. Velsted. Jeg er bange, det er alt for godt sagt.

Alleborg. Hvad godt bringer du os da til den Æsse? hvad meener du, det kan være, Sophie!

Sophie. O! det er vel en af de feedsmælige dyre franske Posteier, som sidst.

Alleborg. Saa du ikke synes om dem?

Sophie. Nei! tilforladelig ikke til de Penge, Uncle!

Alleborg. Hvad siger du, om der var en Hat i, til dig?

Sophie. Saa? meget ligegyldig. Saae han ikke noget til Arnekær.

Jochum. Jo, Frøken! — om Forladelse, Jomfrue! skulde jeg sige.

Alleborg. Ingen Skade stæet, min kære Jochum! ingen Stade stæet.

Jochum. Ja! jeg veed nok, Hr. Conferencesraaden vil nok have det; men da nu hverken Madamen eller Jomfruen kan slide det - - -

Sophie. Snakede han da med Arnekær?

Jochum. Ja jeg skal helse os fra ham; han er nok lige paa Tinen.

Sophie. Saa! løber til Darren.

Alleborg. Hvorhen, Sophie!

Sophie. Bare ind paa Salen at see.
efter noget.

Alleborg. Ester Arnekicer i vinduet? ikke
sandt? o! ham saaer du Tids nok at see.

Ned. Velsred. Min Broder!

Jochum. Ja! han kan da heller ikke være
her saa strax; for han gik da først ind her nede i
Skovhuset, som De nok veed, han pleier, for at
giøre sig tilrette; og der skulle Jomfruen bare
have seet til alle Ungerne, da de saae ham langt
oppe paa Veyen, hvor travelt de sit allesammen;
den lille, hun lukte Leddet op, og den største rendte
imod ham, for at stille ham ved hans Mankins
Frakke, han havde taget af, og gik med paa Ar-
men; og den næst den mindste kom truktende nede
fra Kilden med en stor Skaal Vand, han skulle
have at tee sig i, og Skaalen var — nok er det —
større end Unzen, og = = =

Alleborg har imidlertid aabnet Døren. Nu, So-
phie! skal du ikke see din Hat?

Sophie tager den op. O! nei, den er dei-
lig; den vil klæde mig vart. Tak! mange Tak,
Uncle!

Alleborg. Det er mig fiært, den fornæstet
dig, Niece! lyser hende paa Kinden.

Sophie. Og saadanne prægtige Fiedre!
nei! vil Moder bare see, hvor den klæder mig
deiligt.

Mad. Velsød. Jeg holder mere af
din Straahat.

Sophie. Nei! vil nu Moder bare bie, til
Arnekister kommer.

Mad. Velsød. Da veed jeg, du ikke vil
tage den Hat paa til de Klæder.

Sophie. Nei, Moder! jeg tager min blaa
Kiole paa.

Mad. Velsød. Det bliver der neppe Tid
til, min Pige!

Sophie for Speiset, hvor hun tager sin Straahat af.
Jo, jeg skal nok seynde mig, Moder! — Nei,
den er deiligt.

Jochum. Ja! Zomfuen kan ogsaa troe,
jeg havde Uleilighed nok med den.

Alleborg. For at faae den ført godt her-
ud; ja! det vil jeg nok troe, min liære Jochum!

Jochum. Nei! det var ingen Sag, var
ikke det, Hr. Conferentsraad! men inden jeg sik-
fra Madammen derhenne.

Alle-

Alleborg falder bestandig rast ind. Ja! det kan jeg nok tænke; for — naar de har noget kient, saa er der til en Dag, som i Dag, hundrede Hænder om det. Jo! du er en flink Karl, min kære Jochum! — Sophie!

Sophie. Hvad besaler Uncle? i det hun løber til ham, falder den østagede Straahat paa Gulvet.

Alleborg syder Uncle'en til hende. Vil du ikke lade Jochum drikke din Skaal?

Sophie forlegen. Det er Moders Ducat.

Mad. Velsted. Nei! det er din Uncle's.

Jochum. Ja! Jomfruen kan sandsærdig troe, at jeg havde min evige Plage = = =

Alleborg. Ja! ja! du er en flink Karl, min kære Jochum. Nu, Sophie!

Sophie. Moder?

Mad. Velsted. Gør, som din Uncle siger, min Pige!

Sophie. Vær da saa god, min kære Jochum!

Jochum. Ja! Jomfruen skal have saa mange Tak, hvorvel jeg, sandt at sige, heller saae, Jomfruen vilde være saa god, at give mig rigtige Penge; for see! at give den ud, naar jeg eengang

har den, det nænder jeg ikke; og at lægge den
paa Kistebunden, ja! Gud bedre det! det har jeg,
som en fattig Karl, ikke Maad til.

Alleborg. Godt! godt! saa kom hid! saa
skal jeg no^t give dig andre Penge for den, naar
du kommer op til mig siden.

Jochum. Ja ja dat for jeg har endelig
ogsaa sca meget at sige Herren, baade fra den eene
og fra den anden; for de var da i Gaar, som de
var reent bandsatte, især Jøden, og sca Commis-
sionairen, og = = =

Alleborg med trunger Smil. Saa! sca! Ja!
gaae nu ned, og pas dine Heste, min kære Jo-
chum!

Jochum gaaer, men vender om. Ja! og sca —
det er sandt — sca var her et Brev fra Advocat
Hillbet; han lod til at have meget travlt, med at
saae fat paa Herren.

Alleborg legger Brevet ulæst i Lommen. Saa!
saa!

Mad. Velsted. Da lader du ikke til at
have nær sca megen Hast, med at saae at vide,
hvad han vil dig! Det er overalt en egen Maade,
jeg sca tit har seet af dig, at du ikke læser de Bre-
ve, du saaer.

Alle-

Alleborg. Ah, Machere! naar man nu i
Forveyen kan vide, hvad de indeholde. Fortroelig, og
halv sagte. Seer du, det er Hillbek, han vil par-
force være Consulent i den ny Commission, der
bliver oprettet, og det overhaenger han mig om
mundtlig og fristlig. Nu, det kan ogsaa gierne
være, han bliver det; men — mon Dieu! den
Ting vil dog have sin Tid.

Mad. Velsted. Da pleyer Hillbek ikke at
være saa forlegen, for at slasse sig meer at tage
vare; han har begge Hænder fulde.

Alleborg. Præstesæk, og Procuratorsæk;
Machere!

Jochum. Nei! jeg synes, nok er det, han
snakkede om nogle Penge, Herren skulde have lo-
vet ham.

Alleborg fremmed. Saa? ja! det vil da
nok finde sig.

Mad. Velsted. I Brevet, formoder jeg.

Alleborg. O ja! gaae nu du kun ned til
dine Heste, min kiore Jochum! saa kan du siden
komme op, og sige mig Besfeed.

Jochum. Ogsaa var der = = =

Alleborg. Godt! godt! Siden min kære
Jochum! siden. Jochum gaaer.

Mad. Velsted til Sophie, som imidlertid har
haft meget travelt for Speilet med sin hat. Vil du saa
ikke gaae ind, og see ester paa Salen, min Pige!
om altting er ordentligt, og reent, og peenk.

Sophie uden at gaae fra Speilet. Jo! der er,
Moder! jeg var derinde før.

Mad, Velsted. Ja, gaae du der kun ind
igien, og see ester, om der er tort godt af i Wins-
duerne, og allevegne. Sophie gaaer, men vil tage Hatten
med. Nei! lad den ligge; ellers faaer du ikke
seet ester andet, end Speilene.

Syvende Scene.

Alleborg. Mad. Velsted.

Alleborg. Veed du nu, hvad hun tager
sig til derinde?

Mad. Velsted. Formodentlig det, jeg sendte
hende ind ester.

Alleborg. En god Dag! nu staær hun i
Winduet, og gaber ester denne Arnefiaer.

Mad. Velsted. Ja!

Alle-

Alleborg. Da veed jeg dog, det var ikke
det, hun skulde?

Mad. Velsted. Jo netop, min Broder! jeg var bange, hun skulle faae ondt i Øjnene af det meget hvide; dersor sendte jeg hende ind, at see lidt paa det grønne.

Alleborg. Men det er jo dog naturligt,
at saadant noget fornøyer en ung Pige?

Mad. Velsted. Just dersor skal du aldeles
ingen Tak have for saadanne Præsenter, min kære
Broder! jeg vilde faa nødig, man skulle give min
Datter Smag paa noget, det siden vilde falde hende
tungt at undvære.

Alleborg. At undvære? O ja! saadant et
Prakkerpartie funde hun gisre.

Mad. Velsted. Prakkerpartie, min Bro-
der! mit Giftermaal med min salig Mand kaldte
J ogsaa et Prakkerpartie; du gjorde derimod et
godt Partie, fordi din salig Kone bragte dig en
Snees tusind Daler; hvo af os levede lykkeligst?
og reent ud sagt, min kære Broder! naar hun
bliver Arnekicers Kone, falder der ikke mange
Snees Daler af til Soelhatter om Aaret.

Alleborg. Da veed jeg dog, du vil ikke lade din Datter kaste sig saaledes hen, naar det staarer til hende, at giøre et langt bedre Partie?

Mad. Velsted. Jeg vil altid ansee det Partie for det bedste, der lover hende et Egtessab, som mit var.

Alleborg. Men, hvad har du da paa Tors benson at utsætte?

Mad. Velsted. Jeg ikke det mindste, min Broder! men Sophie vil formodentlig i det ringeste utsætte paa ham, at han ikke er Arnekær; og da hun raader sig selv, behøver du og jeg ikke at disputere derom; men jeg vil blot nok engang bede dig, ikke at forrykke mig Pigenes Hoved med saadanne kostbare Præsenter, især da du ikke har Maad til det.

Alleborg. Ah! den Bagatelle!

Mad. Velsted. En halv snees Daler er ingen Bagatelle for dig, min Broder! i din nærværende Forsatning.

Alleborg. Min Forsatning? Min Forsatning flettes ingen Ting; jeg tiner mine 3000 Daler om Året,

Næd. Velsød. Og bruger sem. Detlev!
Spil ikke Comedie for mig.

Alleborg. Ah hvad! il faut faire bonne
mine a mauvais jeu.

Næd. Velsød. Hvad kan det nyte, naar
helse Verden kan see dig i Kortet? Tænk bare paa
Grethe, og paa Slagteren, og paa Gochums Nap-
port, min Broder!

Alleborg. Que faire?

Næd. Velsød. Være en fornæstig og en
stikkelig Mand; høre op med en Levemaade, du
dog ikke kan holde ud, og see til, at give en-
hver sit.

Alleborg. Enhver sit? og skulde jeg da in-
tet beholde? nei! det er for silde.

Næd. Velsød. Det er aldrig saa silde i
Dag, at det jo bliver endnu sildere i Morgen;
eengang bliver du jo dog nød til at indskrænke dig.

Alleborg. Indskrænke mig? at alle Men-
nesser skulde mærke, hvordan mine Actier stod?
Nei! at indskrænke sig, naar man har fuldt op,
det er ingen Sag; men naar det kniber, er det
just, man maae slaae stort paa, for at holde Gre-
diten vedlige.

Næd.

Mad. Velsted. Og hvad skal saa der blive af tilfældet?

Alleborg. Tilfældet? tilfældet? ah! den Dag, den Sorg.

Mad. Velsted. Glaae ikke alle Julemøder seil, er den Dag, og den Sorg nok ikke saa langt borte mere.

Alleborg. O! der kan seee meget, inden den Tid; naar nu f. Ex. din Datter sit Torbenson ==

Mad. Velsted. Jeg beder dig indstændig og alvorlig, min Broder! regn ikke paa det; jeg vil med Glæde dele mit sidste Bid Brød med dig; men at jeg opoffrer dig min Datters Lyksalighed, det maae du ikke forlange.

Alleborg. Lyksalighed! en artig Lyksalighed at blive Madam Arnekær, at saae et Menneske, som ingen Ting har, og ingen Ting er, og nærer sig af at gaae om, og sprogmeistere.

Mad. Velsted. Men, naar du seer ham saa fattig an, min Broder! saa undrer jeg mig over, du saa loenge vil blive i hans Giceld for de Høger, han kisbte til dig, og du giorde Present med.

Alleborg. Ja, jeg har ogsaa i Sinde at betale ham de 50 Daler, og saa frabede mig hans Kommen her.

Mad. Velsted. Saa kommer du til at lade Sophie og mig flytte først; hvorvel, naar du vil betale ham, inden du frabeder dig hans Besøg, saa er Teuren til mig at sige: den Dag, den Sorg!

Alleborg. Madamen er hertelig spids i Dag, synes jeg.

Mad. Velsted. Jeg er ogsaa bange, der er en stem Byld at sticke op, min Broder!

Ottende Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie glædelig. Der kommer Arnekiær.

Alleborg. Herhid? saa var det virkelig os, han havde tiltænkt den Ære af sit Besøg?

Mad. Velsted. Hvem ellers?

Alleborg. Oh! jeg tænkte, det var dem nede i Skovhuset; man pleyer ellers ikke at komme gaaende til Folk, især om Søndagen, naar man kan formode, der er nogen.

Sophie. Da troer jeg ikke, Uncle nogensid har seet Arnekær anderledes, end at han gierne kunde gaae i Selskab med, hvem det fulde være.

Alleborg. O ja! men det seer dog saa prækeragtigt ud, at komme saadan trækkende til Fods.

Nlad. Velsted. O! han finder kanske, at den Beskeed, han har at bringe mig, ikke er Vognsleyen værd.

Alleborg lader, som han ikke hører; men seer ud af vinduet. Og saa har han tilsladelig ikke engang saa megen Ambition, at tage Støvler og Sporer paa, at det kunde see ud, som han havde redet.

Sophie. Er det ogsaa Ambition at gaae med Sporer?

Nlad. Velsted. O ja! min Pige! at see ud efter det, man ikke har, og ikke er; det kaldes Ambition i vore Dage, og den, veed du nok, Arnekær har intet af.

Niende Scene.

Jørgen, de forrige.

Jørgen. Hr. Arnekær vilde have det
Ere!

Sor

Sophie. Men naar pleyer han at mælde ham?

Jørgen. Jo! han spurgte efter Hr. Conferentsraaden.

Alleborg. Efter mig? det maae være en Feiltagelse.

Sophie. Ja! det pleyer han rigtig nok ellers aldrig.

Jørgen. Ja da - - -

Mad. Velsted. Men saa lad ham dog ikke staae uden for længere. Jørgen gaaer, og aabner Døren for Arnekær.

Tiende Scene.

Arnekær, de forrige, uden Jørgen.

Alleborg iller ham med aabne Arme imode. Ah! bon jour! bon jour, kære Hr. Arnekær! nu! det var charmant af Dem, at De saae ud til os; det skal De ret have Tak for.

Arnekær. De maae have den Godhed at undsylde mig, Hr. Conferentsraad! men jeg havde juft et Ærende til Dem, og da - - -

Alleborg. Oh! mon cher ! Fal De da endelig have Ærende, for at see til Deres Venner ? De veed, De er altid velkommen her ; vi snakkede endnu om Dem for eet Øieblik siden.

Mad. Velsæd giver ham Haanden, som han kysser.
Ja ! jeg har rigtig nok ventet Dem, Arnekær !

Alleborg veger til Sophie. End hun da ? hvad meener De ?

Sophie. Nei ! jeg vidste ikke, han havde Ærende ud til Uncle, og ellers, veed jeg nok, han vogter sig vel for at komme.

Alleborg. Ha ha ha ! forstaaer De Finten, Moncher ! Damerne vil have Opvartning.

Sophie. Det var rigtig ingen Finte til Arnekær, Uncle !

Arnekær til Mad. Velsæd. De var saa god først i Ugen at sende mig Deres Pensionsquiterring.

Alleborg falder ind. Men min Gud, kære Hr. Arnekær ! saa kom dog vel ind af Dørren først, inden De begynder at tale om Deres Commissioneer. Det er jo, som De bare kom for at forrette dem, og ikke for at see til Deres gamle gode Venner. De er dog saa god, at tage til Takke hos os i Dag ?

Sof:

Sophie. Med mindre han skulle være en gageret i Skovhuset, Uncle!

Alleborg. Du er en Galning! Lyd De Dem ikke om hende, Hr. Arnekær! og bliv De, har De Lust.

Arnekær. Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Sans ceremonie, Moncher! vi spise her gandste en familie i Dag; her kommer ikke et Menneske, uden Major Torbenson fra Ostindien, som De formodentlig kender.

Arnekær hvis dine falde hastig og stift hen paa Sophie, der staer for Speilet, og viller ved sin Hat. Nei!

Alleborg. Da glæder det mig, jeg kan have den Fornsielse at giøre to Mand af Kundskaber og Talenter bekendte med hinanden. Det er en Mand, der har set sig om i Verden, kan De troe.

Arnekær. Ja! jeg hører, han har været i Ostindien.

Alleborg. Ja! og han kan tilsladelig sige, han har været der; han har nok bragt et Par Tender Guld hjem med. Hvem der var i hans Sted! ikke sandt?

Arnekær. Jeg misunder ham virkelig ikke.

Alleborg. O ja, Hr. Arnekær! for saa
vidt, veed jeg sagtens, De ingen Trang har til det;
men bedre var dog bedre.

Sophie. O ja! saa behøvede De ikke at
gaae til Fods til Folk om Søndagen.

Arnekær. Det gjorde jeg kanskje alligevel,
Jfr. Belssted! Sophie seer vist paa ham.

Alleborg. O ja vist! det er et sandt Agree-
ment, saaledes altid at have forspændt, og ikke at
dependere af Kudse, og Heste, og Smed, som vi
andre.

Sophie. Ja! men det seer dog saa præ-
keragtigt ud, Uncle!

Alleborg. Ahbah! din Gaas! Folk veed
jo nok, Hr. Arnekær havde Raad til at kisse;
naar han havde Lyst.

Arnekær. Folk veed gemeenlig en Hob
mere, end hvad sandt er, Hr. Conferentsraad!
Jeg stammer mig slet ikke ved, at jeg ikke venter
at leve den Dag, da jeg vil troe, at have Raad
til, for min egen Fornsielse, at tage mig en Vogn
paa een af de store Kildedage.

Alleborg. Ja! de er vist uforstammet dyre
i Dag. Under denne hele Samtale, har Alleborg alt
søgt at hindre Arnekiær, at nærmesig Mad. Velsted.

Arnekiær. Formodentlig, Hr. Conferents-
raad! siden der er Narre nok om dem.

Alleborg. Ja! og naar Narre komme til
Torvs, faaer Kiosmanden Penge.

Arnekiær. Saafremt Narrene ellers har
nogen, Hr. Conferentsraad! men sommetider er
de nød til at give Snak for Penge. Til Mad. Velst.
De sagde, De havde ventet mig; jeg haaber dog
ikke, jeg har sat Dem i nogen Slags Forlegenhed,
ved at = = =

Alleborg. I mit Huus? hvor kan De
troe det! o! det havde slet ingen Hast havt, kicere
Hr. Arnekiær!

Arnekiær. Det var i Tirsdags, De var
saa god at sende mig Kvitteringen = = =

Alleborg. Ja! De har vel ikke havt Stun-
der at gaae efter det endnu; det har heller slet in-
gen Hast; det var ogsaa et besynderligt Indsald af
min Søster, at bebyrde Dem med det, da hun
vidste, hvormeget De har at bestille.

ArneKær. Aldrig saameget, Hr. Conferentsraad! at jeg skulle være nød til at nægte mig den Glæde at forrette en Commission, Madam Velsted var saa god at betroe mig.

Mad. Velsted. Tak, Arnetær! Jeg vidste ogsaa nok, De gjorde det gierne.

ArneKær. Jeg var derhenne i Torsdags; men . . .

Alleborg. De fandt formodentlig ingen paa Contoiret? ja, den ny Fuldmægtig skal være meget uesterrettelig, siger man.

ArneKær. Jeg beder Dem om Forladelse; jeg har ikke mindste Grund at tvivle paa hans Estriettelighed.

Alleborg. Ja! seer De, jeg veed naturligvis ikke andet, end hvad jeg hører Folk sige; for jeg känner der aldrig, uden det Par Gange, jeg har haft Ærende der for min Søster.

Mad. Velsted. De sit altsaa ingen Penge til mig, Arnetær?

ArneKær. Jeg beder om Forladelse; her er de. Tæller 50 Daler af sin Tegnebog.

Mad. Velsted immedens han tæller, sagte til sin Broder. Om Forladelse, Detlev! jeg gierde dig uret.

Alle-

Alleborg gior et flygtigt Bue, og leger med sine
Verlogver.

Arnekær. Vær saa god!

Mad. Velsted. Tak, kære Arnekær!

Arnekær. Og nu vilde jeg gierne have
den Ære, at tale et Ord med Dem, Hr. Conse-
rentsraad!

Alleborg. Tres volontiers, Moncher!
Vær saa god at trine ind i mit Cabinet. Slægter Ar-
men om hans Ærg, og lader, som han vil føre ham ud,
seer i det samme ud af vinduet. Var det ikke Jochum,
der gik op til mig?

Sophie. Jeg saae ingen, Uncle!

Alleborg. Jo vist var det; veed De hvad,
Moncher! min Kuske kommer lige fra København,
og har nogle Ærender, han skalde bringe mig Be-
sked om; vil De nu tillade mig at expedere ham
først, er jeg siden den hele Formiddag a vos ordres.

Arnekær. Naar De vil være saa god at
lade mig vide, naar De er eene.

Alleborg. ça s'entend, Moncher! og det
skal være gjort med ham paa et Øieblik; imidler-
tid besorger du nok nogen Froekost til din gede
Ven, Sophie. Et Glas Madera oven paa Pre-

menaden; ikke sandt, Hr. Arnekær? men nede i Lysthuset, det forstaer sig; Froekost maae man altid spise i frie Lust. Avanceret under denne Snak ud af Dorren.

Ellevte Scene.

De forrige, uden Alleborg.

Sophie. De har havt saa travest med Uncle, og med Moders Penge, at De ikke engang har set den ny Hat, Uncle har givet mig.

Arnekær hold. Jo!

Sophie. Syncs De ikke, den er kion?

Mad. Velsted. O, din Tosse! hvad, meener du, Arnekær bryder sig om det?

Sophie. Jo, Moder! han gider gierne seet mig peen. Troer De ikke, den Hat vil see godt ud til min blaae Kiole, Arnekær?

Arnekær. Jeg er bange, Kiolen bliver for simpel.

Sophie. Ja ja! giv bare Tiid til Middag, saa skal De see; Arnekær seer op ad Hatten. Hvad seer De ester?

Arnekær. Hvor højt der omtrent skal være
til Loftet i de Værelser, hvor den Hat skal boe!

Sophie med Forundring. Arnekær!

Mad. Velsted. Man kan tage Fjedrene af,
Arnekær. O nei! det er dem, der gjør
den dyr og fornem, og altsaa smuk. Men man
kan hænge Lysekronen brav høyt, at de kan gaae
under den.

Sophie. De er et underligt Menneske,
Arnekær! kan De nu ikke unde mig den stakkels
Hat?

Arnekær. Unde Dem den, Sophie! der-
som De skulle faae alt, hvad jeg undte Dem, maatte
Jeg selv have baade Fortunatus's Pung og Hat, og
det vilde endda ikke forslaae.

Sophie. Ja! jeg veed nok; det er nu bare,
for det jeg har faaet den af Uncle, og ikke af Dem.

Arnekær. Om saa var, Sophie! var det
da saa underligt, om jeg var karrig, misundelig
over Deres Glæde, over Deres Tak; hvis jeg on-
skede, enhver Ting, der var Dem kær, maatte
komme fra mig — men ved Gud = = =

Mad. Velsted. Arnekær synes kanske,
som jeg, at det er for dyr en Hat til dig.

Sophie. Men, naar nu Uncle har Raad til at give mig den?

Arnekær. Raad! o! ja vist har han Raad til det.

Sophie. Hør! veed De hvad, Arnekær? jeg kan rigtig ikke siide, at, fordi De har de Penge tilgede hos Uncle, De da strax troer, han vil bedrage Dem, eg seer suurt over enhver Skilling, han giver ud, ligesom den gik fra Dem.

Mad. Velsted. Sophie!

Sophie. Nei Moder! jeg kan ligesaa ilde siide, at Arnekær altid skal sætte ud paa Uncle, som at Uncle altid hakker paa Arnekær. Uncle har sine Fæl, men det er en god Mand, og han holder meget af mig; og det gør mig ondt, naar det skal være galt, alt det, han gør.

Mad. Velsted. Men over al den Dispatering glemmer du reent Froekosten, Sophie!

Sophie. Ja! jeg veed nok, Moder holder altid med Arnekær; men det er dog tilsladelig sandt alligevel. Saar.

Tolvte Scene.

Mad. Velsød. Arnekiær.

Arnekiær. Stager taus, og seer efter Sophie.

Mad. Velsød ester en Pausa. Arnekiær!

Arnekiær. Hvad besaler?

Mad. Velsød. De havde Uret.

Arnekiær. Dommer De mig ogsaa uden
at have hørt mig? uden at vide, hvad jeg veed?

Mad. Velsød. O! jeg veed ret godt, at
i et vist Lune veed, og seer De en grumme Hob,
som der aldrig har været tenkt paa, esser dræmt
om. Skal jeg sige Dem, hvad De flettes?

Arnekiær. Det kan De ikke, min Moder!

Mad. Velsød. Jo, jo! da måtte jeg flæt
have holdt Øye med min Son fra hans ellevte År.
De hørte af min Broder, at Torben son skulde spise
her i Dag, og nu troede De, Sophie pyntede sig
for ham.

Arnekiær. Nei, min Moder! nei! ved
alt, hvad helligt er, gør mig ikke den Uret, at
troe, jeg kunde mistænke Deres Datter for slaut
Coqwitterie; det ligger ikke i Sophies Charakter,
ikke i den Piges, jeg kunde elske; skulde hun
onse,

onse, at interessere Torbenson, maatte han inter-
essere hende, og = = =

Mad. Velsted. Og, Arnekær!

Arnekær. Lad mig være stolt, lad mig
tale, som jeg tænker; det er jo Dem, jeg taler
med. Jeg kiender ikke det Menneske, af hvem jeg
i Sophies Hierte kunde have noget at frygte!

Mad. Velsted. Og kommer heller aldrig
at kiende ham, Arnekær!

Arnekær. Tusende kunne være smukkere;
bedre, tækkeligere, interessantere, elsværdigere,
end jeg; det veed jeg, det seer jeg; men Sophie
ikke; hun har kun Øye, hun har kun Hierte for sin
Arnekær. O! det har jeg ved tusende, tusende Leiligheder
havt Prøver paa.

Mad. Velsted. Og endda, Arnekær!

Arnekær. Dersor! just dersor! om jeg nu
blev saa ulykkelig, ikke at kunde lenne denne Par-
tisched, denne Kierlighed med al den Lyksalighed,
jeg vilde, og burde? Om jeg engang, naar hun
bliver mit, maae see, mine ivrigste, mine utrætte-
ligste Bestrebelsler ikke er i Stand til at giøre hen-
de lykkelig?

Mad. Velsted. Og det for den Hats Skyld,
Arnekiær!

Arnekiær. Ogsaa for den Hats Skyld, for
den overflodige, overdaadige Levemaade, hun faaer
Smag paa hos en Mand — han er Deres Bro-
der — De veed, jeg sagde ikke eet Ord, da De
besluttede at flytte til ham; jeg kiendte, jeg ørede
Deres Grunde; men jeg forudsaae da, hvad jeg
seer nu.

Mad. Velsted. Det er Syner altsammen,
Arnekiær! — De skal ikke bryde Dem om, at So-
phie før tog saa ivrig sin Oncles Partie; hos hen-
de, veed De jo, har altid den fraværende Ret. Og
troe mig, just her i Huset lærer hun tilfulde at
kiende al den indvortes Usselhed, Overdaad skin-
ler under sin glimrende Udsidé. Og om ogsaa ikke
det var, den vilde dog aldrig blive hendes, aldrig
Deres Lyksalighed farlig. Troe mig, Arnekiær!
troe en Kone, der taler af Ersarenhed; det er kun
det tonme ligegyldige Hierte, der kan hiige, gribe
ester disse Usselheder; for den, der elsker, har de
intet Vard.

Arnekiær. Virkelig! virkelig ikke! Seet
bestandig hen i den Krog, hvor Hatten ligger paa Gulvet.

Mad.

Mad. Velsted. Hvad er det, De stirrer
saa stift paa i den Krog? Arnekier! reiser sig i Ses-
det, og see den nedfaldne Hat. Ah! nu har vi den
mørke Tæle oploft; den Hat, De bragde Sophie
sidst, ligger paa Gulvet. Ja saa!

Arnekier. Jeg vidste den Gang, ligesaa
godt som nu, hvor ubetydelig den var; men —
tænkte jeg — den kommer fra mig, og den vil
have Priis for Sophie. O ja! indtil der kommer
en Hat til ti Daler, og stikker den Timarks ud.
Bil tage den op.

Mad. Velsted. Lad den ligge, Arnekier!

Arnekier. Og, naar jeg nu engang i Ver-
den maae see enhver Ting, min redeligste, meest
ufortrodne Fliid kunde tilkømpe Sophie, forsmaaet,
ringeagtet, henkastet, som denne Hat, see, hvor
lidt jeg var i Stand at opsynde hendes Ønsker = = =

Mad. Velsted. Nei! det er deg sandt, saa-
danne Lustcasteller kan kun Kierlighed bygge. Der
kommer Sophie! hvad vœdde vi, Arnekier! at,
uden at jeg siger eet Ord, skal hun paa Timen kaste
den hele Bygning over Ende?

Trettende Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Nu er der dækket i Lysthuset,
Moder!

Mad. Velsted. O! vil du ikke see, om
min Sax ikke ligger derhenne paa Bordet?

Sophie. Jeg seer den ikke, Moder!
bliver sin Hat vaer. O! min Hat, min gode Hat!
hvem har nu revet mig den ned?

Mad. Velsted. Det har nok Hømfruen
selv af bare Glæde over den ny.

Sophie. Det kom af, Moder ikke vilde
give mig Tid at faae den rigtig paa, til = = =

Mad. Velsted. Til Arnekicer kom; ikke
sandt?

Sophie. Jo! jeg sik ogsaa Tak for det.
Men der har jo Moder selv sin Sax.

Mad. Velsted. Ja vist! den laae lige for
Pynene af mig. Nu, Arnekicer?

Arnekicer kyster hendes Haand. Væd De! væd
De! De vinder altid.

Mad. Velsted. Ja! naar jeg holder paa
den Haand i den Post.

Prosaistke Forsøg, 4de Bind. D

So-

Sophie i Begreb med at pille sin ny Hat af. Har
Moder væddet med ArneKær?

Mad. Velsted. Ja vist! — tager du den
bare Hat af, Sophie?

Sophie. Ja! jeg kan jo gierne blive, som
jeg er, Moder! nu gider jeg rigtig ikke klædet mig
omt for dens Skyld.

Mad. Velsted. Syv Sind over et Dor-
træ! Born ere Born.

ArneKær. Naar det endda er Deres Born!

Mad. Velsted. Jo vist! saa er det nogle
kloge Karle. Vil De nu komme ned med i Lyse-
huset?

ArneKær. Bare Deres Broder ikke ven-
ter paa mig; nu har han dog formodentlig expedie-
ret Jochum.

Sophie. Paa det Lag! Jochum staer i
god Noe, og spiser sin Froekost i Riskkenet, og
har ikke været oppe hos ham endnu.

ArneKær. Jeg syntes, Deres Uncle sag-
de, han saae ham gaae op for.

Mad. Velsted. Ja! De veed nok, mit
Broder seer ikke ret godt sommetider. De kan
gierne gaae ned med os først; kom.

Sophie. O ja! kom! saa skal De see, hvor
hart Deres Rosentræ staer med alle sine Roser.

Mad. Velsted. Det troer jeg! at være een
af dem, var at tage Sophie en Tand ud af Mun-
den; der var nær blevet en stor Ulykke af forleden;
min Broder vilde tage een til Frue Clark, som var
herude.

Sophie. Ja, det er ogsaa Synd, for det
er saa kient.

Mad. Velsted. For = = = Sophie!

Sophie. For det er saa kient, Moder!

Mad. Velsted. Da plukker du dog rast af
det ved Siden af, med de store Provindsrosor.

Sophie. Ja! det holder jeg heller ikke nær
saa meget af.

Mad. Velsted. For = = = Sophie!

Sophie. For = = = Moder! men det veed
jø Moder ligesaa godt, som jeg.

Arnekær. De har vundet, min Moder!
De har vundet! hvad vil De mere?

Mad. Velsted. Nu, det er dog kient, De
selv tilstaaer det.

Sophie. Men, hvad er da det, Moder
har væddet med Arnekær om?

Nad. Velssted. Ikke andet, end, at I var
Børn begge to. Kom nu, Arnekær!

Arnekær. Jeg troer, det var bedre, jeg
gik først op, og tog Deres Broder vis, inden Jø-
chum virkelig kommer?

Nad. Velssted. Ja ja da! saa skal vi have
Frøkosten paa reede Hænder, til De kommer dersra.

De gaae.

Ende paa første Act.

Anden

A n d e n A c t.

Første Scene.

Alleborg eene.

Det er sandt; hvordan jeg kommer ud af denne Termin, det begriber jeg ikke. Den tre og tyvende i Dag, og endnu ikke en Skilling. Dersom der maatte kun blive Alvor af med Torbenson og Sophie; saa = = men nu skulde ogsaa en ond Aand føre denne Arnekær ud i Dag = = Og, naar nu Torbenson seer ham og Sophie paa saa fortroelig en Fod, declarerer han sig vist ikke; og, om han gjorde det, saa siger Sophie vist ikke ja, saalænge den anden er her. — Finder i det samme Hillbeks Brev, og kaster det paa Horder. Hvad er det? Ah! Hillbeks Brev! — lig du der! jo, det vilde være en amusant Lecture, at læse Nyggerbreve. Men, hvor mon nu den Jochum blive af? Jeg er saa bange, jeg skal saae det fordomte Menneske, den Arnekær, paa min Hals, inden = = Ah! er du der, min farre Jochum?

Anden Scene.

Jochum. Alleborg.

Alleborg. Jeg har ventet dig med Smerte.

Jochum. Ja! da er det, nok er det, ikke
for det glædelige Budskab, jeg har at bringe, Hr.
Conferentsraad!Alleborg. Nu! lad da høre! hvad sagde
Jøden? fik du ingen Penge?Jochum. So Pyt! tag dem der, Hr. Con-
ferentsraad! nei; han vilde, nok er det, have
Penge af mig; jeg veed ikke, hvormange hundre-
de, det var, han sagde, han skulde have! naar
han først fik dem, saa skulde Herren gierne saae
saamange, han vilde have; men for sgu ikke en
Skilling, sagde han; og desuden, saa var det hans
Shabbas, sagde han, og saa flyede han ingen
Penge ud; og da jeg saa huseede ham paa, hvor
tidt jeg havde faaet Penge af ham om Shabassen
før; ja, sagde han, naar man havde med redelige
eg brave Folk at bestille, saa man fik sine Penge
igien, sagde han, saa var det en anden Sag = = =Alleborg. Godt! godt! min kære Jochum!
naar du ingen Penge fik, hvad skal saa al den an-
den lange Præken til?

Jo:

Jochum. Syntes Herren, det var saa langt? ja, da vil han faae andet at vide, naar Isden faaer selv sat paa ham; jeg troer, han havde mig sat over en halv Time, og han var endda knap kommen til Texten engang.

Alleborg. Godt! godt! det komme vi vel udaf; men, hvad saa videre?

Jochum. Videre? jo! saa var der Comissionairen, eller hvad han er; han, som Herren veed, jeg løb saa tidt hos i Fior; han mødte mig paa Gaden, og han var saa vreed, som en tydse Griis, fordi han ikke kunde faae sat paa Herren selv; og saa havde han, nok er det, noer taget mig i Steden, og slog om sig med saa mange Kiceltringer, og Bedragere, og - - -

Alleborg. Godt! godt! min Eiære Jochum! jeg taler vel med Manden selv.

Jochum. Ja! det gør nok Herren ogsaa, vil Gud, paa Lørsdag; for, saa vidste han, sagde han, min gode Hr. Conferentsraad maatte komme til Byen, og saa fulde han nok passe ham op; og saa troer jeg, han tager baade Slutterie og Politie med sig.

Alleborg. Godt! godt! min kære Jo-
chum! han er vel ikke saa farlig?

Jochum. Han, Herre! jo, den Karl er
ikke at spøge med; det veed jeg fra min forrige
Herre, Kammerjunker; for der var det een Tid
saa heedt, og saa feedt; accurat ligesom hos os i
Fior; men see, da han saa skuldetil, at have Pen-
gene igien, og han mørkede, hverdan det var sat,
og at min Herte var en stakkels fattig Dicevel; ja!
saa sit Viben en anden Lyd; og havde saa min gode
Kammerjunker ikke været saa lyttelig, at Fanden
havde taget ham i det samme . . .

Alleborg. Men alt det, er der jo ingen,
der spørger om?

Jochum. Ja! og saa var der Hatten; jo,
der var jeg nær kommen ret an, kan Herren troe.
Jeg kom, eg helsee saa flittig, ligesem Hr. Conse-
rentsraaden havde sagt mig, fra Madamen, og
fra Gomsruen; og saa kan jeg ikke sige andet, end
hun var nok saa artig, og nok saa høflig, var den
franske Madame; og hun sogte lige den allerrare-
ste ud, hun kunde finde; men saa sagde hun, det
var underligt; for de pleiede aldrig at vilde have
saadant dyrt Stads; men saa loe da jeg, som

Hr.

Hr. Conferentsraaden havde sagt; og sagde, det havde fanſſee ſaa ſine Altsager; og ſaa ſmidſſede hun ſaa ſmørrig, giorde den franſe Madame, og ſpurgde: om den rige Major kom her noget flittig? og ſaa fortalte jeg hende, han ſkulde ſpise her i Dag; og ſaa gav hun mig da Hatten.

Alleborg. Vel! meget vel! det var godt, min kicre Jochum!

Jochum. Ja viſt var det godt og vel; men det var dog ikke altsammen godt og vel; for ſaa vilde hun have Penge for Hatten, vilde den franſe Madame; ſaa sagde jeg da, at hun ſkulde ſatte den paa Negning, og ſaa sagde hun, vor Madame havde aldrig nogen Negning, for hun betalte altid strax, sagde den franſe Madame; og hun var bange, sagde hun, at det var til Hr. Conferentsraaden; og, hvis hun vidste det, ſaa bandte hun paa ſin jydsf, giorde den franſe Madame, at Hatten ikke kom af hendes Huus, for Hr. Conferentsraaden var en daarlig Betaler, sagde hun, og - - -

Alleborg. Godt! godt! min kicre Jochum!

Jochum. Ja! for der er vist ogsaa en hnu
en gammel Regning hos hende, fra den Tid af,
Berthe var kommet fra Hospitalset derude, og var
blevet til Jomfrue, og hun saadan begyndte at
stadse sig op; og det var Herren rigtig ogsaa en
dyr Smekfillike; og see, de Tose er sagtens ikke an-
derledes; for — see, der er nu den, Herren nu
har = = =

Alleborg. Men, hvad kommer nu alt det
den Tag ved?

Jochum. Jo det gør, Hr. Conferents-
raad! for see, dersor var det, at hun ikke vilde lade
mig faae Hatten, for jeg bandte paa, den ikke var
til Hr. Conferentsraaden; og det kunde jeg da for
saavidt ogsaa, siden da Herren ikke skal gaae med
den, og = = =

Alleborg. Nu! eg saa sik du da Hatten ==

Jochum. Ja! Hatten sik jeg rigtig nok;
men Regningen faaer nok ogsaa Hr. Conferents-
raaden een af Dagene, for = = =

Alleborg. Godt! godt! den skal nok blive
betalt til den Tid.

Jochum. Da er det godt, det er det! har
da, med Forlov at spørge, Herren faaet Penge?

Alle-

Alleborg. Eh! du maae jo bringe mig
Penge; om aldrig andet, saa fra Assistenthuset.

Jochum. Det er sandt! og saa var der
Advocat Hillbet; da han ikke traf Herren, saa
skrev han den Sæddel.

Alleborg. Eh! den har jeg jo faaet; men
nu Pengene! Pengene!

Jochum. Ja! Herren husser da nok, at
han flyede mig fire Par trearmede Stager; for see,
dem bruger man da ikke paa Landet om Sommer-
ren; og dem gik jeg da ned med til Konen i Kiel-
deren; for Herren husser nok, at han ikke vil, at
hans Liberie maae komme paa Assistenthuset, at
sige, paa de Maader; ihvorvel det snart kan kom-
me paa eet ud; for enten man gaaer op eller ned,
saa veed Folk det dog alligevel.

Alleborg. Lad nu al den Snak fare, og
flye mig Pengene.

Jochum. Ja! vil Herren nu først see;
der er nu Sæddelen.

Alleborg. Ikke meer end go Daler paa
4 Par massive trearmede Stager; det er forbans-
det lidt.

Jochum. Ja! de er nu engang ikke anderledes paa Assistentshuset, veed Herren nok; og = = =

Alleborg. Nu ja! lad mig da faae de 80 Daler.

Jochum. Ja! seer Herren; men saa var der nu Renterne; og saa Konens halve Skilling for hendes Uimage; og saa havde hun tilgode for sidste Gang, ved det vi ingen reede Venge fik, men Herren sevede bare sin Sommergarderobe ind med sin Vintergarderobe, og saa var der noget, der endelig maatte fornyles, sagde hun, ellers misstede vi det = = =

Alleborg. Godt! godt! og hvormeget var saa alt det?

Jochum. Ja! see her gav hun mig det paa en Smule Sæddel, om Herren vil være saa god at see.

Alleborg. Hvorledes? igien 23 Rigsdaler 2 Mk. 3 St.! af 80 Rdslr.? nei! det er for grovt.

Jochum. Ja! du min Gud! hvad kan jeg til det, siære Hr. Conferentsraad! men Regningen er rigtig; for vil nu Herren bare see = = =

Alleborg. Ja ja! det skal jeg nok see ester siden; flye mig nu de 23 Rigsdaler; de 2 Mk. og 3 Sk. kan du beholde.

Jochum. Ja! Hr. Conferentsraaden skal have saa mange Tak; men see, saa haffer Herren nok selv, at jeg har et Aars Lon tilgode.

Alleborg. Ja! den kan du ikke faae nu, min kære Jochum! for du seer selv, at naar man gior sig Regning paa et hundrede Daler, eller noget meer, og man faaer kun 23

Jochum. Ja! men see, det er nu Sagen, Hr. Conferentsraad! ligesom jeg kom fra Assistentshuset eller fra Kielderen, for det kommer da paa eet ud, saa moerde jeg eet af mine Byesborn, som er Bryggerknægt, og tiener paa Nistregade

Alleborg. Men, hvad kommer det mine 23 Daler ved?

Jochum. Jo! vil nu Hr. Conferentsraad bare behage at høre? See, see! kommer du nu fra Kieldermoer? sagde han. Hvem lader spørge? sagde jeg. Det gior knedød jeg, sagde han; for, saa tænker jeg vel, du er ved Skillingen, og jeg kan faae mine 24 Daler, jeg laante dig ved Nytaarstid,

aarstid, og som du svoer saa høyt og dyrt paa, jeg
skulde staae igien, inden I tog paa Landet, I Kiel-
tringer!

Alleborg. Da veed jeg dog, du ikke gik
hen, og gav ham = = =

Jochum. Ja! men hvad skulde jeg nu
giøre? mere Hr. Conferentsraad! Herren veed
nok selv, at han lovede mig saa vist og fast mine
Penge, til vi tog paa Landet; og see, paa den Reg-
ning lovte nu jeg den anden dem igien; og at jeg
nu skulde staae, og lade mig skolere ud, og giøre
til en Kieltring, og en Logner, og en Bedrager,
da jeg havde Penge hos mig, det kan dog Herren
aldrig forlange.

Alleborg. Det er af hans gamle Streger,
Monsieur Jochum! veed han vel, at naar jeg
gjorde ham hans Met, kom han paa Porten for
saadanne Historier.

Jochum. Ja! men, Herre Gud! Hr. Con-
ferentsraad! fattige Folk vil dog ogsaa have deres,
og Hr. Conferentsraaden veed nok, at jeg nu i et
heelt Aar ingen Løn = = =

Alleborg. O! jeg troer, han har lønnet
sig selv gandse artig, baade paa eet og paa et an-
det. Vil han nu gaae!

Jos:

Jochum. Ja! men saa glemmer Hr. Conferentsraaden ikke den eene Rigsdalet, for saa er det saadan en reen Regning, naar jeg nu skal have min Løn for dette Halvaar.

Alleborg. Ja vist! saa kan du faae den med; gaae nu.

Jochum. Og saa var der nok Bompenge, og saa Portpenge for i Dag, og i Gaar = = =

Alleborg. Du kan jo giøre dig betalt i de 2 Mk. og 3 Sk., du har?

Jochum. Ja! men dem, husker Herren nok selv, han var saa god, og gav mig.

Alleborg. Jo vist! for det han forretter sine Verrender saa godt! Nei! nei! gaae nu kun!

Tredie Scene.

Arnekær, de forrige.

Arnekær. Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ah! om Forladelse, Moncher! Jeg har endnu ikke havt Tiid = = = Er der nu ikke meer, min kære Jochum?

Jochum. Jo! og saa var der den Dacat, Hr. Conferentsraaden var saa god, og = = =

Aue-

Alleborg. Ja ja! gaae han nu kun; det
skal nok finde sig.

Jochum. Ja! men dersom Herren vilde
være saa god, at giøre det af nu; for han kan saa
let glemme saadant noget.

Alleborg. Glem han bare ikke, hvem han
snakker med, min fiore Jochum!

Jochum. Nei! det husser jeg saa vist nok,
at det var Hr. Conserentsraaden, der tog min
Ducat.

Alleborg. Vil han nu gaae.

Jochum. Ja! men da vil jeg nu spørge
Hr. Arnetier, som der staarer, om det vel er
ret == =

Alleborg. Vil han nu gaae, siger jeg.
Jochum. Ja ja da! saa vil jeg da gaae
ned, og spørge Zomstuen, om hendes Meening
var == =

Alleborg fastar Ducaten hen til ham. Vil han
da nu gaae, Monsieur Jochum?

Jochum. Ja strax! mange Tak, Hr.
Conserentsraad!

Gaaer.

Fierde

Fierde Scene.

De forrige, uden Jochum.

Alleborg. De har den Godhed at excusere;
De kan tree, man har sin Plage med de grove
Folk.

Arnekær. O ja! ved viſſe Leiligheder er
de aldeles ikke høſlige.

Alleborg. Ja! lykkelig var den, der kun-
de være dem foruden.

Arnekær. Det ſkulde man ikke tree, Hr.
Conferentsraad!

Alleborg. Hvorfør det, Mencher?

Arnekær. Siden Folk er ſaa syge for at
holde fier, end de enten har Daad eller Trang til.

Alleborg. Ja! det er en Daarlighed,
Mencher! tilforladelig en stor Daarlighed!

Arnekær. De var ſaa god, Hr. Confe-
rentsraad! at love, De vilde lade mig vide, naar
De havde et halvt Qvarter = = =

Alleborg. Ja! om Forladelſe, kiære Hr.
Arnekær! De ſaae ſelv, jeg var occupert.

Arnekær. ſaa var det mig, der ſkulde
bede om Forladelſe, for det jeg trængte mig ind;
Proſaift Forſøg, 4de Bind. E men

men da jeg vidste, her siden kom Fremmede, var jeg bange = = =

Alleborg. Ah! sans excuse, mon ami ! sans excuse ; jeg har overalt længe ønsket en Teatrete med Dem. De bliver nu snart paa Tid, kære Hr. Arneficer, at De skalde ind i noget ; og hvis jeg kunde have den Fornøjelse paa noget Maade, at bidrage = = =

Arneficer. Deres Godhed overrasket mig, Hr. Conferentsraad ! saameget mere, da Deres Departement ligger saa langt fra min Ven ; og jeg er overbevist om, De er alt for besedeen, til at vilde have nogen Indflydelse uden for det.

Alleborg. Hvorfor det, Moncher ? enhver Ven, der fører til Lykken, er Deres Ven.

Arneficer. Forlad mig det, Hr. Conferentsraad ! i det mindste hverken de skidne, eller de krumme.

Alleborg. Dem reinen ist alles rein ; Moncher ! til Lykkens Tempel gaaer ingen Rossilds Landevey. Meener De, for Exempel, jeg nogentid havde tankt paa mit nuværende Tag, inden jeg kom ind i det ? Maar en Employ Forresten er convenabel, Forretningerne er ingen Hexerie.

Ar-

Arnekiær. Jeg har hverken den Duelighed, eller den Dristighed; selv i det, jeg efter bedste Evne min hele Livstid har lagt mig efter, vilde jeg altid være bange for at blive en dueligere foretrukken; og at trænge, eller liste mig ind paa en Stoel, der ikke tilkom mig, og som jeg altsaa maatte fortrænge en dueligere fra, det er jeg — hvad De vil kalde det — for stolt, eller for blye til, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Men, min Gud! Monher! blev den Tænkemaade Moden, vilde Antichambrene snart blive øde.

Arnekiær. Desbedre!

Alleborg. Men nu i Deres eget Fag da? der var det dog hoy Liid, De saae at blive til noget.

Arnekiær. Jeg er Student, Hr. Conferentsraad! jeg stræber efter, at være en god Student; og er jeg saa lykkelig at opnaae det, haaber jeg, at være noget, som intet Antichambre, og ingen Collegiitrappe, ingen Cabale, og ingen Protection, enten funde giøre mig til, eller sætte mig fra.

Alleborg. Ah! De har Ret; i en vis Henseende fuldkommen Ret; en brav Student er altid en estimabel Karb; men jeg meener kun, i Henseende til Udkomme og Udsigter.

ArneKier. Jeg var utaknemmelig, Hr. Conferentsraad! hvis jeg flagede over mit Udkomme; og, hvad mine Udsigter angaaer, da er de, hvad jeg troer, ethvert Menneskes burde være, i mit Ansigtes Sveed, at æde mit Brød; og jeg tilstaaer Dem, anden Udsigt ønsker jeg aldrig.

Alleborg. Godt nok! godt nok! men nu den gamle Mand, mon ami! den gamle Mand?

ArneKier. Man maae giøre, som Myten, Hr. Conferentsraad! i sin Sommer tænke paa den kommende Vinter.

Alleborg. Ja, Moncher! De maae ikke tage mig ilde op, at jeg saaledes ubedet blander mig i Deres Affaires; men entre nous! De fulde smedde, medens Jernet er varmt; endnu i Gaar blev der talst meget vel om Dem, og det tilsværelig paa et meget godt Sted.

ArneKier. Det kan ikke andet, end være mig behageligt; men, naar saa er, Hr. Conferentsraad! naar saadanne Folk tiende mig, og,

sem

som De behager at lade mig forstaae, kiende mig til min Fordeel, behover jeg saa meget mindre at smedde; de vil da nok vide at finde mig, naar Leilighed kommer, hvor jeg kan bruges.

Alleborg. Ah! saa kiender De ikke de Folk ret, mon ami! de maae mindes. Entre nous! jeg havde i Gaar et Erende op i Collegiet ved Spisetiid; saa kom just hans Excellence i det samme, og vilde gaae i sin Vogn! ah! bon jour, Alleborg! sagde han: nu kommer De ret tilpas, for at tage hiem med, og spise sur la serviette; for De veed nok, hans Excellences Familie ligger paa Landet.

Arnekiær. Ja! jeg veed, der er adskillige Excellencer, hvis Familier ligge paa Landet.

Alleborg. Nu ja! saa kom det paa Tale over Bordet om Skolevæsen, og de ny Indretninger; og ved den Leilighed kom jeg til at fortelle, at jeg til Bibliotheket i den Skole, hvor jeg var gaaet, var kommet over saadan en smuk Udgave af de zwenbrücker Autores, som De havde været saa god at besørge mig. Den Mand skulde man see at forvisse sig, Deres Excellence! sagde jeg = =

ArneKær. Ah saa! — men siden vi nu
juſt tale om det, Hr. Conferentsraad! saa = = =

Alleborg med yderſte Volubilitet. Apropos? glem ikke, hvad De vil ſige, og bliv ikke vreed, for det jeg falder Dem ind i Ordet; De tanker vist, jeg er et uforſkammet Menneske, kære Hr. ArneKær! at jeg bliver ſaa lange i Deres Gield for de Døger; men det var reent gaaet mig i Glemme.

ArneKær. Da har jeg dog i de halvandet Aar adskillige Gange givet mig den Frihed at minde Dem.

Alleborg. Ah ja! men jeg har faadan en forſkrættelig ſlet Hukommelſe.

ArneKær. Ja! det, hørte jeg ogsaa, Jo-
chum klagede over.

Alleborg. Og derfor er det ogsaa bedst, den Ting bliver gjort af nu, medens vi huſke det. Nu ſkal jeg lade Lars gaae ned til Kroemanden herneude, han pleier ſommetider at kunde hytte en 100 Daler Sæddel.

ArneKær. Det behøves ikke, Hr. Confe-
rentsraad!

Alleborg uden at lade ham komme til Orde. Jo
jo! jeg beder Dem, lad os komme ud af det; det
er virkelig det bedste.

Arz

Arnekær. Med Fornøyelse, Hr. Conse-
rentsraad! men der var ellers ogsaa en anden Ting,
jeg vilde tale med Dem om.

Alleborg. Ah! jeg kan nok tanke det; det
er, angaaende Sophie; ja, kære Hr. Arnekær!
De kan let forestille Dem, det skalde være mig en
Fornøyelse; Sophie er en god Pige, og en artig
Pige, og virkelig en vacker Pige; og det vilde
være mig usigelig sikkert, at see hende vel forsørget;
og jeg er aldeles overbevist om, hun alligevel kunde
fare bedre, end med Dem; men seer De! de Mo-
dre! de Mødre!

Arnekær. Da har jeg dog ikke Grund til
at troe, Mad. Belssted har noget imod mig.

Alleborg. Imod Dem! bevar os vel; hun
giver overmaade meget af Dem, som vi alle; men —
som jeg sagde før — De ved jo nok, hvordan de
Mødre er, naar det gælder om deres kære Øst-
tre. Saasnart saadan en Pige har et taalseligt An-
sigt, og en sikkelig Figur, saa troer Moderen
strax, der skal lægges hende Krone og Scepter for
Fodderne, ringere gør de det slet ikke.

Arnekær. Det, maae jeg reent ud tilstaae
Dem, synes mig meget langt fra Deres Søsters.

Tænkemaade; tvertimod har jeg altid fundet hennes Tanker med Sophie meget beskeedne.

Alleborg. Ah bah! mon ami! De kiender hende ikke saa godt, som jeg, der nu snart har kiendt hende i 36 Aar, og — entre nous! her er nu denne rige Ostindianer, denne Torkelsen, der spiser her i Dag; han har nogen Gange været i Selskab med Sophie, og giort lidt af hende; og nu troer Moderen strax = = =

ArneFører. Hr. Conferentsraad! De veed, jeg er ligefrem; mellem os sagt, troer jeg snarere, det er Deres Tanker end hendes.

Alleborg. Nu ja! Fører Hr. ArneFører! jeg er, som De veed, Sophies Uncle, og staarer hende nu i Faders Sted; og — De kan ikke forståke mig — man kan ikke altid, som man gjerne vilde — og jeg sætter nu, De sit min Niece, og De saa i det samme faldt fra, om et Aars Tid eller to, og hun sad der igien kanské med = = =

ArneFører. De kan forlade Dem paa, Hr. Conferentsraad! at jeg aldrig taler til Sophie, om at forbinde sin Skæbne med min, førend jeg er vis paa, jeg baade kan forsørge hende, medens jeg lever, og betrygge hende for Mangel efter min

Død;

Død; dertil har jeg sparet i disse syv Aar, jeg har gaaet om, og informeret; og det er, for at completere den Sum, De ikke maae tage mig ilde op, jeg erindrer Dem om voit Mellemvoerende.

Alleborg reiser sig, og gaaer mod sin Pult. Der som nu bare Lars kan saae Sæddelen byttet.

ArneFær. Det kan være det samme, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nei! nei! jeg har længe nok været i Deres Gield.

ArneFær. Det er heller ikke min Mee-ning; men De behøver ikke at lade bytte, for jeg har nok et 50 Daler tilgode hos Dem?

Alleborg. Hos mig, Moncher?

ArneFær. Jeg maae overalt sige Dem, Hr. Conferentsraad! at De har sat mig i den al-lerubehageligste Situation, jeg i mine Dage har været i. Deres Søster var først i Ilgen saa god at sende mig sin Pensions Qvittering; da jeg kommer op med den paa Enkecaſſecontoiret, har De alt høvet Pengene for fem Uger siden, og man lod sig ikke uthydelig mørke med, det var en falso Qvittering, jeg kom med.

Alleborg. O! det kunde man umuelig falde paa.

ArneKier. Jeg seer dog ikke let, Hr. Conferentsraad! man kunde falde paa andet; siden det umueligt kunde falde nogen ind, at De ikke blot havde haaret Pengene, uden Deres Søsters Minde og Bidende; men endog beholdt dem hele tre Uger, uden eengang at sige hende et Ord om det.

Alleborg. Men jeg syntes, De bragde min Søster - - -

ArneKier. Det giorde jeg ogsaa, Hr. Conferentsraad! baade, fordi jeg kiender nok til Deres Huus til at vide, det kunde incommodere Deres Søster, at savne sine Penge, og forbi jeg vilde saane hende for den Ubehagelighed, at saae den sande Sammenhang at vide.

Alleborg. Jeg er Dem overmaade forbunden for Deres Attention, kiære Hr. Arnekier!

ArneKier. Ingen Aarsag, Hr. Conferentsraad! det var ikke meer, end hvad jeg skyldte Deres Søster.

Alleborg. Ja, seer De, Moncher! det var strax for Terminen; og min Cassé havde juist faaet et Læk; og der blev mig nogle Penge ude,

jeg

jeg havde giort Negning paa; og, naar man er i
Nod, veed De nok = = =

ArneFær. Man gribet det første, det bedste Bret, man kan faae fat, om det saa var et Stykke af en Galge; jeg veed det, Hr. Conferentsraad! imidlertid haaber jeg, De anseer disse 50 Daler, som sand Eresgield, og altsaa er saa god, at = = =

Alleborg. ça s'entend, mon ami! paa Øyeblikket. Gaaer til sit Bureau, og trækker et Par Skuffer ud. Nu er det kiedsommeligt, nu troer jeg tilforladelig ikke, jeg har taget een eeneste stor Sæd-del ud med mig; nu er jeg bange, jeg kommer til at incommodere Dem med Smaaesædler?

ArneFær. Siger ikke, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja! men skal De nu gaae, og trække med dem til Byen i Aften?

ArneFær. Landeveyene er lovlige i Sikkre i Dannemark, Hr. Conferentsraad! overalt tager jeg mig maaske en Bondevogn, og ruller ind paa i Aften.

Alleborg gaaer fra Busten. O ja! det er ret; saa kan vi deslængere have den Fornoyelle, at beholde Dem.

Ar-

Arnekiær. Tør jeg da bede?

Alleborg. Da skal De dog ikke gaae hele Dagen, og slæbe paa alle de Smæsesædler; det er Tids nok at løsсе, naar Vognen holder for Dorren.

Arnekiær. Jeg er ikke saa kælen af mig, Hr. Conferentsraad! i Aften kunde der saa let komme noget i Beyen.

Alleborg. Hør! veed De hvad! De er jo dog paa en vis Maade af Familien, og mellem os finde ingen Hemmeligheder Sted. Tranchons le mot; jeg kan ikke godt undvære de 100 Daler i nærværende Pieblif.

Arnekiær. Tranchons le mot, De har dem ikke?

Alleborg. Tranchons le mot, mon ami! De har, Gud fordomme mig! Ret. Seer De, jeg fulde havt nogle Penge fra Advocat Hillbek; men i det Sted fik jeg i Morges den Lap; ja Gud maae vide, hvad der staer i; for De seer selv, jeg har ikke engang læst den endnu.

Arnekiær. Da er det dog underligt.

Alleborg. Ah, Moncher! 13 til 1400 Daler, kan jeg jo nok see, der ikke er i; og hvad der forresten kan være, saaer jeg tids nok at vide.

Ar-

Arnekær. Da er Hillbek ellers overmaade præcis.

Alleborg. Ja, det hører jeg; men min Gud! der er ingen Penge mellem Folk; saasnart han imidlertid præsterer præstlana, forstaar det sig selv, at jeg med Fornsyelse = = =

Arnekær. Vi kan i saa Fald slippe nemmere ud af det, Hr. Conferentsraad! for naar De vil have den Godhed at give mig Deres Anviisning paa Hillbek, er den mig saa god, som reede Penge.

Alleborg. O ja, med Fornsyelse!

Arnekær. Og saa er De nok og saa god, at give mig et Beviis til Enkassecontoiret, at det med Kvitteringen var en Forseelse af Dem.

Alleborg. Men, hvortil behøves = = =

Arnekær. Jo, Hr. Conferentsraad! jeg er, som De for behagede at sige, ikke noget; og De er Conferentsraad! naar altsaa een af os skal have begaaet noget, der seer ud, som en slet Streeg, veed De nok, hvis Regning Folk, der ikke kjen-de os noyere, helst sætte den paa.

Alleborg. Besaler De nu ikke at gaae ned til Froekosten.

Ar-

Arnekær. Jeg ønskede gierne, at faae det
Par Ord først, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. O ja! — hvis mon den lille
Eenspændervogn er, der snurrer saa rast hen af Lan-
deveyen?

Arnekær. Seer jeg ikke feil, er det Ad-
vocat Hillbek.

Alleborg. Nu skal ogsaa hele Verden have
selv Hest og Vogn.

Arnekær. Jo! det er ham; han kører
herind.

Alleborg. Herind til mig?

Arnekær. Det var sjælt; deshurtigere
kan vi komme ud af det; naar De nu bare beha-
ger at sige ham eet Ord om de 100 Daler, saa er
den Sag rigtig.

Alleborg. O ja! det er saa; men, kicore
Hr. Arnekær! De er dog saa god, ikke at lade
Dem mørke med nogen Ting for Advocat Hillbek,
inden jeg har prævenert ham; seer De, han kunde
salde paa at stode sig over, jeg havde snakket til
Dem om, han just ikke havde været saa gandse
præcis. De veed jo nok, hvordan Folk er i Pen-
gesager.

Arnekiør. Ja, jeg lærer det; men saa
glemmer De ikke Bevisset til Enkefæssen.

Alleborg. Nei! saasnart jeg kommer til
Byen, og De vil blot have den Godhed at sende
Deres Tiener.

Arnekiør. Jeg holder ikke saameget af
Dagtyve, Hr. Conferentsraad! at jeg skal se de Pen-
ge paa at holde een; jeg skal tage mig den Frihed
at komme selv.

Alleborg. Skal være mig en Fortryllelse.
Vutter midlertid i hast Hillbeks Sæddel i Kommen.

Femte Scene.

Nicolay, siden Hillbek, de forrige.

Nicolay. Hr. Advocat Hillbek vil have
den Ære = = =

Alleborg. Hiertelig velkommen! det for-
staaer sig; før ham ned i Haugen; vi skal strax = = =

Nicolay. Han er alt paa Trappen.
Nicolay aabner de to Dørre ud til det andet Værelse.

Alleborg gaaer med aabne Arme Hillbek imøde i det
andet Værelse. Ah, bon jour, bon jour, fære Hr.
Advocat! nu! saa tidlig havde jeg ikke ventet Dem.

Hill-

Hillbek tager midlertid sin Hoerkiole af. Morgenstund, Hr. Conferentsraad! har Guld i Mund; opad Dagen, frygtede jeg her kunde være negen, og dersor gav jeg mig den Frihed at skrive Dem, jeg vilde see at komme brav tidlig.

Alleborg. Ah! det er sandt; jeg staer, eg tænker paa, hvad der stod i min Billet, og husker ikke paa Deres. Jeg sendte min Karl ind til Dem i Merges med det andet, og saa skrev jeg Dem tillige, hvis De ikke havde bedre Partie, om De ikke vilde giøre mig den Fornoyelse at tage Deres Cuppe her.

Hillbek. Tæller mangfoldig, Hr. Conferentsraad! De seer ellers, jeg er Mand for at bede mig selv.

Alleborg. Desbedre! saa maae De ogsaa tage til Takke, som Lejligheden falder.

Hillbek. Uden Complimenter, Hr. Conferentsraad! ligesom jeg. Da De ikke ester Loste kom til mig i Gaar Formiddags, sagte jeg Dem i Gaar Middags hos Engelsmanden, hvor jeg vidste, De spiste; men De var nys gaaet.

Alleborg. Ja! jeg var der bare eet Dileblit, at trøsse en god Ven.

Hill-

Hillbek. Jeg syntes, Opvarteren sagde, De
havde spist der. De træde ind, Nicolay lukker Døren
ne efter dem, og gaaer. Ah! god Dag, Arnekær!
havde jeg vidst, du vilde herud, kunde jeg taget
dig paa.

Arnekær. Tak! Du veed nok, jeg gaaer
helst. — Saa glemmer De mig ikke, Hr. Conser-
ventsraad?

Alleborg. Vil De forlade os, Hr. Arne-
kær?

Arnekær. Jeg er bange for at være til
Ueilighed, Hr. Conserentsraad! det er ikke ved
enhver Samtale, man siøtter om Vidner.

Gaaer.

Siette Scene.

Alleborg. Hillbek.

Alleborg. De og Hr. Arnekær kiende hin-
anden, seer jeg.

Hillbek. Vi ere gamle Skolekammerater,
Hr. Conserentsraad! og de eeneste, der beständig
have holdt sammen.

Alleborg. Det er ret en brav Karl; det er kun Skade, han ikke er inde i noget.

Hillbek. Jeg synes tilforladelig, han er inde i nok; informerer fra den lyse Morgen, og til den mørke Nat, og tienær sine tusend Daler om Året, eller vel det. Men for at komme til vort Aproplos igien, som han siger, Holberg; De sagde, De havde sendt Deres Karl ind til mig.

Alleborg. Ja! De maae vist have mødt ham; kørte De Kongeveyen?

Hillbek. Ja! og jeg mødte ingen af Deres Folk; men der stod en sadlet Hest uden for Kroen her midtveys, kansee han har været derinde?

Alleborg. Ja! det har han vist; for det er en stem Skif, han har, den Gochum, at han aldrig kan ride nogen Kroe forbi. De kan ellers aldrig troe, hvad det er for en excellent Karl.

Hillbek. Da er De tilforladelig lykkelig; for det er ikke let at saae gode Tjenestefolk nu omstunder.

Alleborg. O jo, Moncher! naar man besøger dem godt og præcis, saa = = =

Hillbek. O ja! det er ellers snorrigt; der var een af Deres Piger hos mig forleden, og vilde spørge mig, hvad hun fulde giøre; hun kunde ikke saae sin Løn, sagde hun; men jeg vilde ikke have med det at bestille for Deres og for Deres Søsters Styld.

Alleborg. Ah ja! det har vist været Grethe; ja! seer De, hun er saa overmaade stem til at slaae i Stykker; og for at vænne hende af med det, faldt vi paa, at bilde hende ind, vi vilde trække af hendes Løn, for hvad Skade hun giorde; og saa har jeg nok hørt, hun vilde klage . . .

Hillbek. Ja saa! men den Karl, De snakede om, Hr. Conferentsraad! havde han da de 800 Daler med?

Alleborg. Det forstaaer sig! Verelobligationen er jo forlænge siden udlobet; og jeg har lovet Dem Penge i Terminen; og eet Ord eet Ord, een Mand een Mand!

Hillbek. Ja! det er endelig sidste Löbedag i Dag; og naar det er betalt til den, er der paa intet at sige; men, naar nu Karlen ikke træffer mig hjemme?

Alleborg. I saa Fald har han sin Ordre,
og kommer sporenstregs tilbage.

Hillbek. Saa jeg saaer Pengene, inden
jeg tager herfra i Aften?

Alleborg. Det forstaer sig! Seer De,
Klokken fem tog Karlen herfra i Morges; lad ham
nu ogsaa have bedet lidt længe underveis, saa kun-
de han dog altid være i København, inden Por-
ten blev lukt; og naar han saa rider derfra mel-
lem Høymesse og Aftensang, — ney! lad mig see!
to, tre, fire! nei! inden Klokken fire kan han ikke
være her igien.

Hillbek. Ja! det er endda god Tid, naar
jeg kun kan lide paa det.

Alleborg. Jo! Jochum er en brav or-
dentlig præcis Karl.

Hillbek. Men De narrer mig dog ikke,
Hr. Conferentsraad! for i saa Fald, bliver jeg, ved
Gud, ikke at spøge med!

Alleborg. Men, hvor kan De falde paa
det?

Hillbek. Brændt Barn, Hr. Conferents-
raad!

Alleborg. Nei! seer De, jeg havde ventet Pengene i Byen i Gaar; men, som jeg tog ind; var de blevne sendte mig herud med en Expres; og dersor sendte jeg Zechum assed med dem i Mørges, saa tidlig, han kunde.

Hillbek. Da er det mig tilforladelig kioert; for, rigtig nok, havde jeg aftalt med min Principal, at hvis De ingen Penge kunde stassee, sit han af noyes med, at de blev quortaliter indeholdt af Dea res Gage = = =

Alleborg. O ja! hvis De vil det = = =

Hillbek. Nei! ellers Tak, Hr. Conferentsraad! saa tiender De ikke en Procurator ret! han er altid en stor Gæk efter den reede Skilling.

Alleborg. Apropos, Hr. Advocat! ved den ny Commission, De veed, fulde vi have en Consulent; kunde De ikke have Lyft til det? det bliver en magelig Post; og en 3 til 400 Daler falder der dog altid af om Aaret,

Hillbek. De skal have Tak, Hr. Conferentsraad! skal Commissionen endelig have en lonet Consulent, og ingen er nærmere til det; ja, saa er en 3 til 400 Daler ikke at forsmaae. Men blev der — som De paa en vis Maade lod mig forstaae — ikke noget at bestille, saa = = Alle-

Alleborg. Nu ja! noget vildet der alseti-
der falde sor; og Hillbek. Forlad mig, jeg taler reent ud.
Er der ikke saa meget at giøre, at det er nødven-
digt, at lønne en Consulent, saa er det et reent
Statstyverie, baade af den, der staber Posten, og
den, der tager mod den; og det vil jeg hverken
have Lov eller Deel i. Jeg beklager den, der maae
lade sig hielpe paa den Maade; jeg, Gud see Lov!
hverken behaver, eller forlanger det.

Alleborg. Ih! De er jo ret en Cato, en
Phoeion, en Aristides, Moncher?

Hillbek. Jeg haaber at være en ærlig
Mand, Hr. Conferentsraad! og det fulde giøre
mig endt, om de var saa sieldne i Danmark, at
man maaatte gaae til Grækenland eller Rom, at
finde een at falde dem op efter.

Alleborg. Bravo, Hr. Advocat! men be-
faler De nu ikke at komme ned med, og faae lidt
Froekost?

Hillbek. De skal have Tak, Hr. Confe-
rentsraad! der er dog vel ingen Fremmede?

Alleborg. Nei! til Middag kommer Ma-
jor Torbenson, som De formodentlig kender.

Hillbek. Ikke uden af Navn; det er jo den rige Ostindianer, der gørde det store Coup paa sin Salpeter?

Alleborg. Ja vist! han har paa en Tid begyndt at frequentere mit Huus. Entre nous — troer jeg nok, der bliver et Par af ham og min Niece.

Hillbek. Det fulde tilforsladelig giøre mig ondt for Arnekær.

Alleborg. Ah hah! Arnekær er en ganske brav Karl; men det er dog ikke noget Partie.

Hillbek. Hvorfor ikke? da det baade er en brav Karl, og en duelig Karl, der kan forsøge hende.

Alleborg. Ja! det er godt nok, Moncher! men det er dog ikke noget vist.

Hillbek. Jeg for min Part anseer Talenter og Kundskaber for det vijseste i Verden; det er noget, der byder alle Revolutioner og Systeme forandringer Trods; og den, der, som Arnekær kan informere i 4 levende Sprog, staar ikke saa let fare for at blive sat af.

Alleborg. Ja! men om han nu kreperte k det samme, og hun saa sad igien med en heel Rede, fuld nøgne usorsørgede Unger?

Hill-

Hillbæk. Det er der sorget for, Hr. Conferentsraad! Arnekær har 800 Daler liggende hos mig, og venter kun paa det niende, for at sætte dem i Enkekassen, saasnart Sophie giver ham Ja, og = = =

Alleborg. Ja! om han nu ogsaa har faaet dem laant et Sted, saa er jo dog det kun Prakkecie; de skal jo dog engang betales igien.

Hillbæk. Forlad mig det, Hr. Conferentsraad! han har selv samlet dem.

Alleborg. 8 til 900 Daler af at gaae om, og sprogmesterere; ah bah! lad Dem aldrig bilde det ind.

Hillbæk. Jeg veed det med fuldeste Vis-
hed, Hr. Conferentsraad! og han har endda ikke
lagt sig saa daarligt et Boe til desuden; overalt,
maae jeg sige Dem, jeg kiender faa stroebsemmere
og ordentligere unge Mennesker, end Arnekær.

Alleborg. Ja! men det er dog saa under-
sigt, han er ikke noget.

Hillbæk. De maae forlade mig, jeg har
lidt Prædilection for de Mennesker, der føde sig
selv. Fædrelandet har sandelig nok at føde alli-
gevel.

Alle-

Alleborg. Ja! men saa tiene de det og-
saa. vigtig.

Hillbek. Somme af dem; men der er og-
saa en anseelig Hob, Staten maae føde, for det
de ikke due til at føde sig selv; og der er da vel og-
saa de, der ikke tiene Fædrelandet saa galt, uag-
tet de ikke oppebære en Skilling af dets Casse; og
blandt dem torde Arnekier være. Overalt, Hr.
Conferentsraad! føder jo Fædrelandet os alle; lis-
gemeget, enten det seer middelbar giennem Regie-
ringens Haand, eller umiddelbar giennem vore
Medborgeres. Sagen er fun, at vi fortiene vor
Føde, og hverken tigge, eller stiole den.

Alleborg. Men De maae dog tilstaae mig,
at Arnekier ikke er noget Partie mod Torbenson.

Hillbek. Det veed jeg ikke, Hr. Confe-
rentsraad! efter det, jeg kiender til Deres Niece,
troer jeg ikke, hun vil taxere et Partie efter Brud-
gommens Formue; overalt holder hun nok ikke
saa lidt af Arnekier.

Alleborg. Barnestreger, Moncher! de
har leget Kjærster, som Børn; og hun har ikke
ret traad sine Børnesko endnu.

Hillbek. Da maae jeg tilstaae Dem, at jeg kiender meget faa unge Fruentimmer, der har mere Caracter og bedre Caracter, end Deres Niece; og Arnekiær, der sikkert intet Barn er, veed jeg elster hende ubeskrivelig.

Alleborg. O ja! som alle unge Mennesker, Moncher!

Hillbek. Nei, Hr. Conferentsraad! som meget faa unge Mennesker, som der vel overalt er, og stedse har været meget faa Mennesker, der nogensinde har elset; og var det da ikke Synd, af Fordomme at giøre de to Mennesker ulykkelige?

Alleborg. Ulykkelige! fordi de ikke faas hinanden? og, hvem faaer da sin første Inclination? entre nous! hvor mange Gange har vedhaade De og jeg været forliefte, inden vi fik os en Kone?

Hillbek. Jeg aldrig, Hr. Conferentsraad! jeg tilstaaer, det er en stor og en seldens Lykke, saaledes at faae sin første Inclination; men var ogsaa det ikke stæt, hun skulle dog blevet den sidste.

Alleborg. Ah, stem Dem! efter 5 Aars Ægteskab endnu at være forlief i Deres Kone!

Hillbek. Jeg vilde flamme mig, Hr. Conferentsraad! dersom jeg ikke efter 5 Gange 5 Aar var det endnu mere, end jeg er nu.

Alleborg. Men, hvor kan man paa den anden Side af de 30 endnu være saa romanest?

Hillbek. Min Lykke er ingen Roman, Hr. Conferentsraad! det er tilforladelig den sandeste Historie, jeg kender; og derfor gier det mig ondt, naar man modvillig vil hindre andre at blive lige saa lyckelige, som jeg.

Alleborg. Nu, Hr. Hillbek! jeg har saa øste beklaget, jeg aldrig har haft Leilighed at høre Dem plaidere; nu har jeg da saet det Ønske opfyldt. Det er tilforladelig Umagen værdt, at sige Dem imod, blot for at saae Dem til at forsvere Deres Sag.

Hillbek. Maar den interesserer mig saa meget, og saa nær, som denne.

Alleborg. Men lad os imidlertid over det ikke glemme Froekosten. Kom, Moncher! kom!

Ende paa anden Act.

Tredie Act.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller en Hauge; i Henden Alles borgs Huus med en Dor i Midten).

Sophie og Arnekiær møde hinanden, han fra Huset, hun fra Haugen.

Sophie. Hvor bliver De af, Arnekiær? Jeg har sagt om Dem saa smaaelig, som, naar vi i gamle Dage kappedes, hvem der først kunde finde en Marzviol til Moder.

Arnekiær. Jeg træf paa en Pakke Monsteurer derinde, og dem = = =

Sophie. Jo vist! De plejer ogsaa at være saa gridst paa Aviser. Arnekiær vil gaae. Nu, hvorfor faaer De nu med eet saa travelt? Bliver De hange, Spegegaasen eg den engelske Ost skal blive fold?

Arnekiær. Men De sagde jo, de havde sagt ester mig.

Sophie. Ja! jeg taler, ligesom Kongerne, jeg; naar jeg siger, vi, meener jeg min egen allerhøjeste lille Person. Vi har jo ikke snakket

et fornuftigt Ord sammen i Dag; det var jo alt
det, De sagde mig god Dag før? nu veed jeg dog,
De kan snakke med mig; nu har jeg min Strae-
hat paa.

Arnekær. Sophie!

*Sophie. Arnekær! Skal jeg sige Dem,
hvorsor De er gaaet af Beyen før mig i Dag?*

*Arnekær. Det er dog ellers ikke min
Maade, Sophie!*

*Sophie. Desmere maatte det falde mig i
Øynene i Dag. Om det saa er min Uncle, som
jist ellers ikke er Deres kicreste Selstab, saa har
De jo havt et langt Teteatete med ham; og da
Hillbek saa drev Dem fra ham, begraver De Dem
i Moniteuren.*

*Arnekær. Jeg havde virkelig at tale med
Deres Uncle, Sophie!*

*Sophie. Havde De ogsaa virkelig at læse
i Moniteuren, Arnekær! Nei, Herren selte,
han havde ikke ført sig artig op imod mig før, og
dersor gif han af Beyen, for det han havde en
end Samvittighed. Jo! jeg kiender ham godt,
jeg.*

ArneKær. Det er det, jeg saa inderlig ønsker, Sophie!

Sophie. Eaa De er saa vis paa, De vinder ved at være fiendt?

ArneKær. Hos Sophie, har det i det mindste ikke ladt til, jeg har tabt ved det endnu; men hun kunde tage meget ved, ikke at kende mig.

Sophie. O! det staer jeg ikke saa let fare for. Det er Synd at sige, Herren legger Dølgsmaal paa, hvad han meener, eller hvad han er. Som — skal jeg sige Dem, hvad De skadede i Morges?

ArneKær. Det kan De neppe, gode Pige!

Sophie. Nu! endelig har jeg da faaet den Titel igien. I Dag har jeg maattet tiene mig op neden fra. Først hedde jeg Ifr. Velsted, saa blev jeg da en Tid lang til Sophie; nu er jeg endelig avanceret til gode Pige; og jeg haaber nok endnu, at blive til Kære Pige, inden vi skiller ad.

ArneKær. Hvert af disse Navne er Des res, gode Sophie! og mellem dem finder ingen Rangforordning Sted.

Sophie. Ikke? ja båld mig det ind; jo! paa Jfr. Velsted, og paa Ficere Pige, der er en Forskiel, som paa min gamle grove Badmels Meisefrakke, og min ny blaa Tastes Kjole. Men lad os ikke komme fra, hvad vi snakkede om; saa jeg ikke skulde kunde sige Dem, hvad De fattedes i Dag?

ArneFicær. Det kan De vist ikke.

Sophie. O! siig ikke det. Enhver Pige, der er virkelig elsket, skal kunde heze en Smule, har man sagt mig. Nu vil jeg see, om jeg ikke skalde være saa stor en Hex, at jeg kunde sige skulde Ting; slaae mine sorte Kunster ikke an, er det Tegn til, at De ikke elsker mig, ArneFicær!

ArneFicær. Sophie!

Sophie. Avancerer jeg nu ned ad igien? Sa, om jeg saa skulde blive nok engang degraderet til Jfr. Velsted, skal De tilforladelig gaae den sorte Skole igien nem. Høyre Haand paa Hjertet, venstre til mig, og see mig stift i Øynene.

ArneFicær. Men gode, kjære Pige! hvad skal = = =

Sophie. Ha ha! for vilde han kyse mig fra det, nu vil han kiope mig fra det; ja, men

der

der hielper ingen af Delene; De skal holde Trop;
 altsaa — hoyre Haand paa Hiertet, venstre til
 mig! nu! syn্ড Dem noget! har De nu saa man-
 ge Detænkeligheder, ved at give mig venstre Haand;
 hvordan vil det da engang gaae med den hoyre?

Arnekær. De er overgiven i Dag, So-
 phie!

Sophie. Da er det noget nær galt; for,
 ved Treldom og Besværgelse, har jeg altid hørt,
 man skulle være saa alvorlig og høytidelig, som en
 ung Candidat den Dag, han er blevet studset til
 Præst. Jeg kommer da vel altsaa til, at tage
 min Treldmine paa. See nu stiyt paa mig, Arne-
 kær! uden at slaae Øjnene ned, om De kan; derom
 gielder det. M,A,G,O,R,T,O,M,B,E,N,S,O,M;
 Major Torb = = = sagde jeg ikke nok, De ikke
 kunde høre det Navn, uden at slaae Deres Øy-
 ne ned.

Arnekær. De bedrager Dem, Sophie!

Sophie. Vil De endnu ikke bekende? Nu
 da, fort og godt. De hørte, Torbenson kom her
 til Middag; De saae den ny Hat; De troede, den
 var kommen paa den rige Ostindianer til Ære,
 og = = =

ArneKær. Nei! ved Gud ikke, Sophie!
Jeg havde, jeg gjorde Dem uret; men jeg fornær-
mede ikke Dem, jeg fornædrede ikke mig, saa dybt,
at jeg skulle være jaloux.

Sophie. Saal Herren fornædrede sig ved
at være jaloux over mig? Skatter De da Dem saa
høyt, eller mig saa ringe, om jeg tor spørge?

ArneKær. Jeg troede, De sagde, De
kendte mig, Sophie!

Sophie. Nu ja! jeg synes ogsaa, jeg bæ-
rer mig temmelig bekjent ad med Dem.

ArneKær. Og veed Sophie da ikke ogsaa,
jeg kender hende? Nei! jeg vil sige til Dem, som
jeg sagde til Deres Moder; at vilde giøre Lykke
hos et Menneske, der ikke interesserede hende, det
kan Sophie, det kan Mine Velsteds Datter, det
kan den Pige, jeg elsker, umuelig; og at han
skulde interesserere hende - - -

Sophie. Er det ligesaa umueligt? Tor-
benson er tilforladelig en rast Mand, og en vakker
Mand, og en brav Mand, og en riig Mand; der
er hundrede og hundrede Hænder om ham; hvor-
for skulle jeg da være den eeneste, den Erobring
ikke interesserede?

Arnekær. Hvorfor, Sophie?

Sophie. Nu tror jeg tilfotladelig, Des linqrenten spørger Dommeren til? — Det er Dem, der skal sige mig, hvorfor, Arnekær? —

Arnekær. Om ogsaa een Grund ikke var, som jeg ikke siger, og ikke behøver at sige, vilde dog det, der især frister alle de hundrede Hænder, hans Midler, ingen Tillokkelse have for min Sophie. Det er Moders Datter; hvad kunde det mytte hende at blive riig? hvorlange varte det, inden hun var fattig igien, saafremt ikke alle Jordens fattige bleve rige paa samme Tid, som hun?

Sophie med blid Bevægelse. Arnekær! vil De giøre mig stolt?

Arnekær. Overalt! naar Sophie veyer Mennesker, kaster hun af Vægtkaalen alt, hvad ikke er dem selv = = =

Sophie. Ja! men Torbenson selv veyer heller ikke saa lidt paa min Vægtkaal.

Arnekær. Det troer jeg; efter alt, hvad jeg hører, hvad min første Dommerinde, Dere^s Moder, siger om ham, er jeg overbevist, at naak en stadig og upartist Haand veyede os, maatte han langt overveye mig; men De kan ikke holde Skaalen lige, Sophie?

Sof

Sophie. O! siig ikke det; jeg over mig daglig.

Arnekær. O! gud De kunde, Sophie! gud De kunde! det er mit ivrigste inderligste Ønske, at besidde Dem; men ved Gud, Sophie! det er kun mit Hiertes andet Ønske; at see Dem lykkelig, er mit første; og det er det, jeg saa usigelig frygter, det, der gør mig saa mangen sørnlos Mat, saa mangen øengstelig Dag, at De ikke med mig skulde blive saa lykkelig, som De kunde, og burde være, og maafsee var bleven med en anden; og at jeg da maatte bebreide mig, at Hierlighed til mig havde giort Dem blind for den, der kunde have giort, hvad jeg ikke var i Stand til.

Sophie. Vær roelig dersor, Arnekær! Kun med Dem vil, kun med Dem kan jeg blive lykkelig. De eller = = =

Arnekær falder hende i Ordet, og neddrager den løftede Haand. Hold inde, Sophie! ved Gud! jeg medtager intet ubesindigt eller overilet Løste af Dem.

Sophie. Ubesindigt! overilet! jeg er Mine Velsteds Datter, Arnekær! jeg spøger ikke med Løster. Modtag det, eller modtag det ikke; det

er givet, og skal aldrig blive brudt. Dersor søgte jeg Dem; jeg kom hid med velberaad. Hu = = =

Arnekær. O, Sophie! hvorfør vil De ikke høre, ikke forstaae mig? at see Dem lykkelig, sagde jeg, var mit Hiertes første Ønske; o, men nei! jeg har eet endnu inderligere, endnu indstansdigere; at giøre Dem lykkelig! det, det er Indbegrebet af alle mine Ønsker, det er for mig Sammen af al tænklig jordisk Lyksalighed, og var mig denne Lykke bestemt = = =

Sophie. Det er den, Arnekær! det kan = = =

Arnekær. O, Sophie! at jeg torde, at jeg kunde haabe det! just dersor, vilde jeg, Deres Valg skulle være fuldkommen frit, at intet Vaand maatte hilde Dem, før De ved Alteret gav mig Deres Haand; og, Sophie! og om De saa kun stod eet Skridt fra Alterets Fod, og der kom en vædigere, en, med hvem De kunde blive lykkeligere — Ved Gud! Sophie! — De veed, jeg sværger ikke gierne — ved Gud! jeg vilde træde til Side, for at give ham Plads. Kan jeg da tilstøde, De for Tiden selv lægger Dem i Lænker; jeg, som ønskede, at ikke blot Deres Haand og Deres Ord, men ogsaa Deres Øye og Deres Hierte lige

lige til det Øyeblik, maatte være frie; jeg, som
saa øste, og saa alvorlig bebreider mig, jeg har
været frag nok til, ikke at dolge Dem min Kier-
lighed, uagtet jeg veed, hvor let det unge Herte
i Deres Alder bestikkes, og troer at elsker, fordi det
elskes; og, Sophie! og ved det Valg, hvorpaa De-
res Lyksalighed beroer, vilde jeg saa nødig, der
skulde finde mindste Selvbedrag Sted.

Sophie. De har Ret, Arnekær! at De
intet Øste vil have af den Pige, der kiender, og
elsker Dem; De faler, De behøver det ikke!

Arnekær. Hvo vil nu giøre den anden
stolt, Sophie?

Sophie. Det vil De med det Spørgs-
maal. — Ah! der er Uncle.

Anden Scene.

Alleborg, de forrige.

Alleborg. Ah ha! hvor to yndes, De vel
yndes; min Søster var bange, De glemte Froe-
kosten, Hr. Arnekær!

Sophie. Jeg har opholdt ham, Uncle!
Vi havde noget at snakke sammen.

Alleborg. Ah! jeg beder om Forladelße;
jeg har kanske forstyrret - - -

Sophie. Aldeles ikke, Uncle! vi vare før-
dige; kom, Arnekier!

Arnekier. Hr. Conferentsraaden har vel
ikke noget at besale?

Alleborg. Jeg, Moncher! hvad da?

Arnekier. Jeg meente, om De havde
talt med Hillbek om - - -

Alleborg. Ah saa! ja den Sag skal nok
finde sig. Sophie venter.

Sophie. Nei! har Arnekier og Uncle
noget at snakke sammen, saa - - -

Alleborg. Nei! nei! det haster ikke, og
han snakker dog altid heller med dig. Gaae!
gaae!

Arnekier. Men De glemmer mig dog ikke,
Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Non! non! sur ma parole; nei!
gaae Sophie! nede i Lysthøjet er Froekosten; jeg
shal være der paa Øyeblikket.

De gaae.

Tredie Scene.

Alleborg, siden Lars, Nicolan og Jergen.

Alleborg. Glemme dig! nei! du mager nok, jeg glemmer dig ikke. Jeg veed Dicævlen ikke, hvordan jeg skal komme ud af det med ham, og med Hillbek; naar han nu kommer efter, det er Logn med Jochum, saa = = = Bar bare Tornbenson her først, og jeg saa kunde fæg dem en Tour til Kilden i Estermiddag, saa kunde jeg vel trække Tiden ud saalange, at = = =

Lars. Dersom Hr. Conferentsraad vilde tillade, vilde vi gierne have den Ære at tale et Ord med ham.

Alleborg. Hvad godt, min skære Lars! hvad vil det sige, I saadan reiser Jer en Massé?

Lars. Hvad besaler, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Jeg spørger, hvor det kommer sig, I komme saaledes alle paa eengang?

Lars. Det kommer sig af det, vi vist alle har eet Ærende; og dersom Hr. Conferentsraaden ikke vilde tage det ilde op, saa vilde vi gierne bede om vor Lon.

Alleborg. Jer Løn? jer Løn? der er jo
længe til Faredag?

Lars. Ja! vi er vist heller ikke saa ufer-
kammende, at vi skulle forlange Løn for det Halv-
aar, vi nu er i; men see, Hr. Conferentsraaden
husker da nok, at vi ingen sik sidste Halvaar, og
ligesaa forrige Halvaar, og see nu - - -

Alleborg. Ja, nu kan I bie, til I kan
faae dette Halvaar med, og saa tage det altsam-
men paa eengang.

Lars. Ja; men nu har vi biet saa længe,
Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja! i Dag kan jeg ikke hielpe
jer; jeg har ingen Smaasedler.

Lars. Ja! lad os kun faae sat paa de
store; det er vist de bedste, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Jo vist! I skulle nok kunne
give mig igien paa en hundrede Dalerseddel?

Lars. Det vilde vi vist ikke heller, Hr. Con-
ferentsraad! vi vilde nok beholde den altsammen.

Alleborg. Beholde den? endnu bedre.

Lars. Ja! naar Herren nu vil regne mit
Løn, og saa Nicolays Løn, og saa Grethes Løn,
og saa Jochums Løn.

Alleborg. Zochum har ikke noget at for-
dre; han har faaet sin Len i Dag.

Nicolay. Har han det? ja, saa vil jeg —
faae mig en Ulykke — det var en hoy Eed, jeg
svoer paa denne gode Helligdag — ogsaa have
min; for jeg holder mig ligesaa god, som den Kiels-
tring, i alle Maader; og for det han kan gaae, og
fisle, og sledse, og fuxsvandse, og rende med
Sædler til Tøserne, og følge dem op til Herren i
Tusmørke, og = = =

Alleborg. Er han uforstammet, min kiare
Nicolay! veed han vel, at naar jeg = = =

Lars. Neden du er ogsaa saadan en grov
Stud alle Tider, Nicolay! jeg veed jo, Hr. Con-
ferentsraaden er ikke saa stem af sig; vi faae vist
nok, hvad vi skal have.

Alleborg. Nei! naar Z tage det paa den
God, faae Z ikke en Skilling; jeg lader mig ikke
krive Love for af mine Domestiker.

Lars. Ja! men det er der jo heller ingen,
der vil, kiare Hr. Conferentsraad! vi beder jo
bare i al Høflighed og Skikkelighed om = = =

Alleborg. Høflighed, Skikkelighed; kal-
der du det skikkeligt, som Monsieur Nicolay her
kommer.

G 5

Lars.

Lars. Der kan du nu see, hvad vi har af din grove Mund, Nicolay! men jeg veed vist dog, Herren vil ikke lade os andre lide under det; det er vist Herren for god til.

Alleborg. Ja vist er jeg for god; dersom blive mine Folk saa infekente.

Nicolay. Dersor? nei, jeg skal sige Hr. Conferentsraaden, hvorför det er; naar man ikke faae, hvad man skal have.

Alleborg. Saer I ikke i mit Huus, hvad I skal have, Karl?

Nicolay. Nei, jeg gior ikke, Hr. Conferentsraad! for jeg har nu ingen Lon faaet i halvandet Aar.

Alleborg. So! da faaer du heller ingen i Dag; det har jeg svoret paa.

Lars. Aah nei! Herren har saa vist ikke svoret paa det.

Alleborg. Jo min Siel har jeg svoret paa, I ingen Pengo faae i Dag.

Lars. Aah! en lille min Siel siger ikke saa meget, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Vil I Kieltringer forlange, jeg skal blive meensvoren for eders Skyld?

Nicolay. Ah! Herren har saa tit sveret paa, vi skalde faae vore Penge til den Tiid, og til den Tiid; og da har han ikke regnet det saa noye med at blive meensvoren.

Alleborg. Usorsammede Kielstring! der som jeg - - -

Lars. Men kan du da ikke holde din Mund, Nicolay! og snakke stikkelig med Hr. Conferentsraaden.

Alleborg. I faae ingen Penge i Dag; jeg har ingen Penge.

Lars. O jo, Hr. Conferentsraad! af de Penge, Zochum sit af.

Alleborg. Jeg er feed af det Overhaeng; vil I nu gaae?

Lars. Saa det er da vist, vi ingen Penge faae i Dag?

Alleborg. Nei vist gjor I ikke.

Lars. Ja ja da! saa faae vi gaae; kom Nicolay. Alleborg faaer Lust. Nu gaae vi, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Hr. Conferentsraad! vi gaae.

Alleborg. Ja ja! gaae! gaae!

Lars.

Lars. Carasserne og Glassene ere stylte,
og staae paa Bordet i den hvide Stue.

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Og Knixen, og Gaserne ligge
stæbne og rene i Dækkelurven ved Siden af Sal-
vetpressen.

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Og Dækkesøyet ligger i Pressen;
men De skal da vel have reent i Dag, siden der
er Fremmede.

Alleborg. Men, hvad vil du sige med at
fortælle mig alt det?

Lars. Ja, det er bare, for De kan vide,
at alting er i sin Orden, til de skal dække Bordet.

Alleborg. Men, det er jo dig selv, der
skal dække det.

Lars. Nei! det tvivler jeg vist paa, Hr.
Conferentsraad!

Alleborg. Hvad vil det sige? er du fra din
Forstand?

Lars. Nei jeg er vist ikke; men jeg er nok
ikke her til den Tid.

Alleborg. Hvor skulde du da være henne?

Lars.

Lars. Nei! jeg er saa vist bange, ingen af os er her til den Tid; saa Hr. Conferentsraaden kommer saa vist nok til at lade Ichum varie op ved Gordet.

Alleborg. Da veed jeg dog, J ikke vil løbe af evers Dieneste i Utlide?

Lars. Mei vi vil saa vist ikke, Hr. Conferentsraad! for det, veed vi da nok, vi ikke maae; men vi ville bare gaae et lille Pyeblik hen til Birkefodammeren, og forhøre os hos ham, hvor længe vi har nødig at tiene uden Len.

Alleborg. Hvad! J vil - - -

Lars. Og nu veed Hr. Conferentsraaden selv, at der er en stiv halv Miil hen, og en halv Miil tilbage; og saa var vi bange, vi ikke skulde være her igien til rette Tid.

Alleborg. Saa J tænke at satte mig Stolen for Dørren paa den Maade? og han, Monsieur Jørgen! vil han ogsaa hen, og klage over sin Len?

Jørgen. Nei! det bevare mig Gud fra, Hr. Conferentsraad! for den har Madamen ørlig og redelig betalt mig hver Skilling i rette Tid; og det var Synd at sige andet; men da hun nu har sagt mig op i Dag, saa husser Hr. Conferentsraaden

raaden da nok, at han i Winter tog vore Kortpenge, og saa vilde jeg gierne hen, og spørge Virkedommeren, hvem jeg skal holde mig til om min Part, siden jeg da ikke saa egentlig er i Hr. Conferentsraadens Brod = = =

Alleborg. Det forsøaaer sig, dem skal du have af mig; saasnart jeg kommer til København, skal jeg see ester; jeg har tegnet det op, og saa skal det blive afgjort.

Lars. Ja! see, det har da Hr. Conferentsraaden ikke nødig; for see, her har vi det ogsaa paa en Smule Saæddel, isald saa var, at Conferentsraaden vilde = = =

Alleborg. Jo! nu bider du dig nok ind, jeg skalde betale eder ester den Lap? Nei! vi skal tilførsladelig conferere først, om det stemmer med min Optegning.

Nicolay. O! det behøver Hr. Conferentsraaden aldrig; det er ikke Zochum, han har at giøre med

Lars. Er du nu der igien, Nicolay? Ja ja, Hr. Conferentsraad! saa kan det da bie med Kortpengene til Overmorgen, at vi komme ind; men vor Len skal vi bede om strax, ellers veed vi, hvor Virkedommeren boer.

Alle-

Alleborg. Her nu, min kære Lars! jeg
veed, du er en god Karl = = =

Lars. Alt det hielper ikke, Hr. Conferents-
raad! vi gaae ligefuldt; og saa skulde jeg bede, om
ikke Madamen eller Jonifruen vilde see lidt til
Maden; for Grethe gaaer nok med os, troer jeg.

Alleborg. Her! veed I hvad! giv nu bare
Eiid, til jeg kommer ind til Byen Overmorgen;
saa skal I paa min Ere saae hver Skilling, I har
tilgode.

Lars. Harer og Haar, er ikke eens at drive
i Gaard, Hr. Conferentsraad! det bliver nok bedst,
at vi gaae til Virkedommeren.

Nicolay. Vi kiende nok Herrens Ere,
og Herrens Overmorgen; det har han sagt saa tidt;
og naar saa den Overmorgen kom, var vi endda
lige nær, og nu er jeg, saae mig en Ulykke, feed
af, at være Herrens Mar.

Fierde Scene.

Mad. Velsted, de forrige.

Mad. Velsted. Det var dog Torbensons
Diable, vi saae paa Landevejen fer; nu dreyer
han

han om ved Indkierfelen. — Men, hvad vil alle
de Mennesker her?

Alleborg. O, kære Mine! du er nok saa
god at snakke dem lidt tilrette, vil du? medens jeg
gaaer ud, og tager mod Majoren. Gaaer.

Mad. Velsted. Hvad er der da paa Farde,
siden I kemme saa mandstørke.

Lars. Det er ikke andet paa Farde, Ma-
dam! end at vi vil have vor Lon, vi have tilgode;
og, naar vi ikke kan faae den, vil vi lige paa
staacende Hod gaae til Birkedommeren, og spørge,
om han ikke kan hielpe os til vore Penge?

Mad. Velsted. Og det nu strax? da I
veed, man ikke kan undvære eder ved Opvar-
ningeni?

Lars. Ja, vi kan heller ikke undvære vore
Penge; det kan gaae lige op.

Mad. Velsted. Han maae ikke være uar-
tig, min kære Lars! hvormeget har han tilgode?
tager sin Tegnebog.

Lars. Ja! see der er nu først et heel Lars
Lon, det er nu 24 Rigsbaler, og saa er der - - -

Nicolay. Da veed jeg, du er ikke saadan
en Kieltring, at du vil tage din Lon af Madamen?

Mad.

Mad. Velsød. Hvorsor ikke ligesaavel af mig, som af min Broder?

Nicolay. Nei, Madam! det var Synd; vi see saa nok, hvordan det gaaer til her i Huset; og Gud veed, Madamen kan nok blive af med sit alligevel; og af hende tager jeg, saae mig en Ulykke, ikke saa meget, som een Skilling, om jeg saa aldrig skulde faae noget; og tager Lars saa meget af Madamen, som saa, skal han være en Kieltring for mig, alle de Dage, han lever.

Mad. Velsød til Jørgen, for at dolge, hun er sort. Har han ogsaa Løn hos min Broder at fordre, min kære Jochum?

Jørgen. Madamen maae ikke blive vred; men det er mænd ikke mit Paasund; men det var Lars, som var blevet gal i Hovedet over det, Jochum havde sadet sin Løn, og vi andre intet, og saa satte han i os, at vi skulde sætte Herren Stolen for Dørren i Dag, da der var fremmede; og nu veed Madamen nok, at det var saadan afgjort med Kortpengene.

Mad. Velsød. Hvad han skal have, skal han have hos mig; hvormeget er de Kortpenge?

Jørgen. Nei! da måtte jeg være et Skarn; nei! min Løn tager jeg af Madamen, for den skal jeg da have; og Gud veed, det saldt mig tidt suurt not; for jeg vidste, Madamen havde ikke tilovers, og saae, hvor knap hun tog det for sig selv. Men mine Kortpenge har Hr. Conferentsraaden taget; og de komme ikke Madamen ved; og om hun saa vilde give mig hver Skilling paa eet Bret tre Gange, saa var jeg vaerd, man skulde spette mig i mine Øyne, hvis jeg - - -

Lars. O nei! her til det Høvlehoved! tag du, hvad du kan saae, saa gior jeg.

Nicolay. Gior du det? saa skal du, saae mig en Ulykke, see Loyer, hvad jeg skal gisre ved dig; og dersom du understaaer dig at tage een eene-
ste Skilling af Madamen, og dersom du ikke var-
ter op ved Bordet i Dag, som du pleyer, skal jeg
saae mig en Ulykke, opvarte dine Øren, det kan
du troe.

Mad. Velsted. Nicolay! — meener han,
jeg vil giore Lars den Øre, at være i hans Gield?
der er hans 24 Daler, og nu kan han see sig om
en anden Dieneste; her bliver han ikke.

Lars.

Lers. Ja! men nu var det mine Kort-penge.

Mad. Velsted. Han kan flye mig sin Optegning; og, saasnart jeg veed, den er rigtig, skal han faae, hvad han skal have. I andre bie vel et Par Dage, saa skal I faae eders Penge.

Nicolay. Saalenge, Madamen vil, naar hun bare lover os, vi skal faae din; men det sigter jeg med Forord, af hende tager jeg, faae mig en Ulykke, aldrig en halv Skilling; det gior jeg ikke, Madam! De gaae alle tre.

Madam Velsted i det, de gaae. Godt! godt! min kicere Nicolay! skynd sig nu, og faae Bordet dækket; der er lagt Dækketoy ud, og nu har vi alle voore fremmede. — eene. O Gud! havde dog min Broder den Glæde for alle de Penge, han øser ud, at eet eeneste Menneske holdt eerlig af ham!

Femte Scene.

Mad. Velsted. Torbenson. Alleborg.

Torbenson. God Morgen, Mad. Velsted! god Morgen!

Mad. Velsted. God Morgen, Hr. Major! vi begyndte alt, at blive bange, vi ikke skulde have den Fornøjelse at see Dem i Dag, da det gik saa højt op ad Dagen.

Torbenson. Saa min Siel, Madam! jeg begyndte til sidst, at blive bange for det selv; og havde jeg ikke givet mig saa god Tid, var det nok ogsaa stædt; i det mindste havde jeg nok ikke været her endnu.

Mad. Velsted. De har dog ingen Malheur haft undervejs?

Torbenson. Ikke det mindste. Min Kudse sig bare en lille Rangstriid med nogle Kulsviere; og det er nogle Diævels Mennesker med deres Point d'Honneur; for, inden de skulde tillade nogen anden dodelig eet Pas for dem paa Landeveyen, skulde de førstre baade hans og deres Vogne i hundredre Stykker.

Mad. Velsted. Og, hvordan kom De ud af det?

Torbenson. Ah, Madam! jeg har aldrig været meget paaholden paa den Slags Ære; jeg gav altsaa min Kudse Ordre at cedere; han, som har en honette Ambition, paastod i Begyndelsen,

at det umuelig stikkede sig for en Diable, at eedere
en Mad Vindevogne; men da jeg, for det han med
Decence kunde drage sig ud af det, tillod ham at
bie i Kroen, til Kulsvierprocessionen havde naaet
det fornødne Forspring, og ydermere — siden jeg
veed, Ørkeslosshed er Fandens Hovedpude — gav
Vertinden Ordre at occupere ham, og min sorte
Tiener med en god Froekost og en Flaske Viin,
havde han gierne ajournert sin Reise, til der ikke var
een Kulsvier mere i Verden, hvis jeg havde vildet.

Alleborg. Ja! de Kulsviere ere ret noget
insolent Kram.

Torbenson. Hoslige er de ikke; men hav-
de De havt den Ulykke, at leve næsten 20 Aar
blandt Slaver, som jeg, Hr. Conferentsraad! det
mindste Glimt af Frihed, vilde være Dem far-
kommest, om det ogsaa saae en Smule ud, som
Insolence.

Mad. Velsted. Jeg veed ikke, om De bes-
saler at trine ned i Lysthuset, og saae lidt Fro-
kost?

Torbenson. Froekost! og jeg var næsten
bange, De var baade færdig med Middagsmad og
Caffe. Jeg veed nok, at Middagen i København

har faaet et 4 a 5 Timers Udsættelse, og indsin-
der sig om Vinteren ikke, for Soel er gaaet ned;
men paa Landet, troede jeg dog, Morgen, Mid-
dag og Aften gik ester Solen.

Mad. Velsted. For Landsbyesolk, Hr. Ma-
jor! vi Københavnerne er Københavnerne paa Lan-
det, som i Byen.

Torbenson. Saa man gier Toilette, og
gaaer i Assemblee, og holder Club, og tager i Bi-
sit, og er stiv, og stram, og fornem, og feedesom-
melig herude, ligesom i København?

Mad. Velsted. Huldkommen, Hr. Major!
ja, hvem der er af de rette Københavnerne, gier
endog saa dobbelt Toilette paa Landet, for at faae
Has paa den evindelige Tid.

Torbenson. Men, naar da Københav-
nere skal have København, hvor de er, saa synes
jeg, det er underligt, de ikke blive, hvor de kan
have det fra første Haand.

Mad. Velsted. Det har jeg ogsaa synes,
Hr. Major! men De veed nok, naar Københav-
nere skal vorre i Deres Element, maae de ikke feede
sig for godt Klaab.

Alleborg. Og, naar Majoeur Velsted skal være i sit Element, maae hun medisere over os og vor Levemaade. Det er dog s. Ex. gandse naturligt, Hr. Major! at det vilde incommodere, at spise om Sommeren til gammeldags Tid, naar man hele Vinteren for sine Forretningers Skyld har været nød til = = =

Torbenson. Om Forladelse, Hr. Concentraad! taale Forretninger ikke Morgenlusten nu omstunder, siden man i vore Dage ikke gaaer til dem, før paa den Tid, man var halv færdig med dem i forrige Tider?

Alleborg. Morgensunden har man til andre vigtige Ting, Hr. Major!

Torbenson. Som gaae for Forretningerne? ja, jeg har endelig nok merket, at det man bliver lønnet for, er det, man gaaer sidst og nedligst til i vore Dage.

Mad. Velsted. Ellers intet Nyt i København, Hr. Major?

Torbenson. I det mindste intet, jeg fandt interessant nok til at fortælle Dem.

Alleborg. Bragde Posten ingen Ting med? Jeg tog saa tidlig fra Byen, at = = =

Torbenson. Posten? jo, Aviser! men hvad der staer i dem, har De nok enten læst, eller agter at løse; og det er Mad. Velsted vist for fornuftig til at bryde sig om; og hvad andre Logne Posten har bragt med, eller saaer Skyld for, har jeg ikke bekymret mig om; jeg har nok i Avisernes.

Alleborg. Da er De dog ellers nok for at politicere?

Torbenson. O ja! ved det jeg ikke har lyft at lade min Mund groe til; men, dersom jeg altsaa i en stor Hungersnød havde maattet lave mig en Ragout paa mine Stovler, vilde De da ogsaa lade mig høre, Hr. Conferentsraad! jeg var ellers nok for at spise Stovler?

Mad. Velsted. De er stem i Dag, Hr. Major!

Torbenson. Mei, Madam Velsted! men det gaaer mig, som de Syvsovere, eller sem ham, dersov sig borsmt i Grækenland, eller hvor det var; jeg har bortslumret en stor Deel af mit Liv i fremmede Lande; og da jeg nu endelig er vaagnet, og skal til at være hjemme igien, holder jeg ikke af alt det, der vil friste mig til at trøe, jeg er ude endnu.

Alle-

Alleborg. Men, Machere! naar Hr. Majoren ingen Froekost besaler, saa er det nok Tid, at tænke paa Middagsmad, dersom vi ellers vil en Tour til Kilden i Eftermiddag.

Torbenson. Til Kilden? Har De med Tilladelse Torke her i Egnen, siden De vil lede mig en to tre Miil til Bands, naar jeg har spist?

Alleborg. Det er den første store Kildedag, Hr. Major! hele Verden tager til Kilden i Dag.

Torbenson. Desbedre, synes jeg, vi kan blive borte; man vil neppe savne os.

Alleborg. Ja! men naar der er saa mange Mennesker, er der saa moersomt.

Torbenson. O ja! for hvem, det moerer at trædes paa Taerne, og løbes paa Albuerne.

Alleborg. Om aldrig andet, Hr. Major! saa kommer der mange smukke Piger, og dem giver De dog nok seet.

Torbenson. O ja, Hr. Conferentsraad! men just, fordi jeg overmaade gierne seer smukke Piger, skal jeg frabede mig for mange af dem paa den Plet. Seer De, saa gaar det altid, som i de Dage, jeg selv valgte Couleuren til mine Kioler,

naar min Skredder troede, at giøre det ret godt,
ved at bringe mig tre, fire store Præsætter at væl-
ge iblandt. Der var da gierne saa mange smukke
Præsætter, at jeg til sidst ikke syntes om en eeneste;
og naar jeg saa endelig lod Valget falde paa een,
havde jeg gierne den Lykke, Couleurnen ikke var
ægte.

Alleborg. Ja! saa kommer De til at ta-
ge til Takke med et Partie Whist i Estermid-
dag?

Torbenson. Whist? spille Kjøbenhavnerne
ogsaa Whist paa Landet?

Nlad. Velsted. Ligesom i Kjøbenhavn, Hr.
Major! Kun med den Forstiel, at paa Landet be-
gynde de, saasnart de staae op.

Alleborg. Men man maae dog amusere
sine gode Venner med noget, Hr. Major!

Torbenson. Agter De da virkelig at være
saa keedsommelige, at De i Forvejen veed, Kor-
tene vil være bedre Selskab, end De?

Nlad. Velsted. Men den eeneste Gang,
jeg var i Clubben, syntes jeg dog, jeg saae Dem
spille Whist.

Tor-

Torbenson. Oja, Madam! naar jeg dog skal see paa malede Damer og keedsommelige Knægter, seer jeg ligesaa gierne paa Kloer, Spar, Runder og Hierter, som paa andre; eg teg jeg ikke meget Feil, Madam! havde De selv onset den Gang, De havde sat Dem til at spille noget af det, de kalde Whist paa en Assembleaften.

Alleborg. Ja! men saa veed jeg virkelig ikke, hvad vi skal faae at amusere Dem med.

Torbenson. Har De da i Sinde at tage alle sammen ud, og lade mig eene blive hienime?

Mad. Velsted smilende. Nei, Hr. Major!

Torbenson. Saalaa De aldrig bange for at amusere mig; jeg fornøyer mig altid mellem mine gode Venner, at sige, naar de vil lade mig fornøye mig selv; rigtig nok kan jeg ikke altid sige det samme, naar andre tage sig paa at serge for min Fornøyelse.

Mad. Velsted. Men det er dog naturligt, Hr. Major! man er bange for, eens gode Venner ikke skal fornøye sig hos een.

Torbenson. Har De da nogen Tiid havt Grund til den Frygt, Madam Velsted?

Mad.

Mad. Velsted. Hr. Major! Arnetier, Sophie og Hillbek sees oppe i Haugen.

Torbenson. Her er Selskab, seer jeg.

Alleborg. Ah nei! den, der gaaer med min Niece, er Advocat Hillbek, og den anden er en Sprogmester Arnetier, der har gaaet i Skole hos min salig Svoger, og engang imellem besøger min Sester.

Mad. Velsted. Han er, saa at sige, min Pleyeson, Hr. Major! han var i vort Huus al den Tiid, han gik i Skole, og min salig Mand holdt af ham, som det kunde været vort eget Barn.

Torbenson. Ah! saa blive vi jo dog paa en vis Maade en familie! det glæder mig; for jeg maae tilstaae Dem, Fremmede, hvor jeg skal fornøye mig, er for mig, som en Skyldregn, naar jeg skal brænde Fyrværkerie af.

Mad. Velsted. Det undrer mig af en Mand, der har levet saa mange Aar mellem Fremmede.

Torbenson. Det gjorde jeg, for at lære det, Mad. Velsted! Jeg havde engang i min Ungdom et Hjem her, og det var tilforladelig et godt Hjem; det mistede jeg; og da jeg saa mærkede, jeg

Skulde til at være fremmed paa Jorden, sandt jeg
det var bedre, at være det ethvert andet Sted,
end i sit Fædreland; og saa gif jeg til Indien at
lære Kunsten fra Grunden af.

Mad. Velsød. Lærte De den da?

Torbenson. O ja, Mad. Velsød! lige-
som Blæsten og Polititen; jeg kan det nok; men
det morer mig ikke.

Siette Scene.

De forrige, Hillbek, Sophie, Arneficer.

Torbenson. God Morgen, Ifr. Velsød!
besinden Dem vel, siden sidst? De veed kan-
kee ikke, Mad. Velsød! at jeg havde Deres Dat-
ter til Borddame, den Dag, Clubben indviede sit
Sommersted.

Mad. Velsød. Hun har sagt mig, hun
havde den Fornsyelse

Torbenson. Jeg veed ikke, om det var
Fornsyelse for hende; men det var første Gang,
jeg har fornøyet mig i Clubben.

Alleborg. Ja! der var ogsaa charmant den
Asten, der var saa overmaade fuldt.

Tor-

Torbenson. Ja! og De kan viide, jeg fornøjede mig saa godt, at jeg ikke engang mørkede, der var fuldt.

Mad. Velsted. Og jeg troede, De var en flittig Clubmand, Hr. Major!

Torbenson. Husk paa Stovlerne i Hungersnøden, Mad. Velsted! var der god sund Fode at faae, jeg greb min Sæl ikke til den Kost.

Alleborg. Jeg veed ikke, om de to Herrer have den Fornøjelse at kende hinanden; Major von Torbenson! Advocat Hillbek! — Præsenterer dem.

Hillbek. Jeg har den Ære, at kende Hr. Majoren af Navn.

Torbenson. Nejpe saa fordeelagtig, som jeg Dem; De har maaske hørt om mig, at jeg var en temmelig riig, og jeg om Dem, at De var en overmaade brav Mand. Det glæder mig, at giere Deres Kjendskab.

Hillbek. Uligemaade, Hr. Major!

Alleborg. Hr. Advocaten er absolutt vor første Advocat i nærværende Øyeblik.

Hillbek. Nei! nu er De for god, Hr. Konferentsraad! det er meget mere, end jeg enten fortjenet, eller forlanger; man skulde overalt snart
troe,

troe, det var en Kunde, ikke en Ven, De vilde
recommendere mig.

Mad. Velsted som marker, Arne Ficer saaer overs-
seet tilbage. Og det er min Son Arne Ficer, Hr.
Major!

Torbenson. Madam Velsted kunde ikke
let med saa Ord giore mig den Ære af Deres Kiend-
skab interesseranter.

Arne Ficer. Siden Mad. Velsted gier mig
den Ære, at kalde sig min Moder, maae jeg bede
Dem, ikke at glemme, Hr. Major! at lidt Par-
tisched er selv de meest ophylste Modres svage Side.

Torbenson. Den Svaghed, troer jeg ikke,
Mad. Velsted staarer saa let Fare for, at fri-
stes til. halv hen til Sophie.

Mad. Velsted. Vil du saa ikke gaae ned,
og see, hvor nær de er, min Pige?

Alleborg. Man kan jo ringe paa een af
Tienerne.

Mad. Velsted. Nei! nei, Sophies Rap-
port vil i alle Maade blive paalideligere og fuldstan-
digere.

Alleborg. Men De har jo ikke engang set
Dem om i min Hauge, Hr. Major! Sophie gaar.

Tor:

Torbenson. Jeg har hidtil været ret godt her, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Da er der et ganske net lidet engelsk Anlæg nede, som De burde see, om det saa kun var for Navnets Skyld; det hedder Sophienlund.

Mad. Velsted. Ja! min Broder har for Spogs Skyld kaldt det op efter min Datter, ved det hun imellem gaaer, og pusler lidt ved det; der seer De ellers Manden, der egentlig er Mester for det.

Torbenson. Saa! De giver mig nysgierrig.

Arnekær. Det er kun Barneværk, Hr. Major!

Torbenson. Jeg seer gjerne visse Menneskers Barneværk; det giver somme Tider deres Hoved og Hjerte et fordeelagtigere Vidnesbyrd, end andres møysomste Mandsdaad.

Mad. Velsted. Nu, Arnekær! saa vil Hr. Majoren deres Hænders Gierninger.

Arnekær og Torbenson gaae.

Syvende Scene.

Hillbek. Alleborg. Mad. Velssted.

Alleborg. Men ikke sandt, Machere! at
Hr. Advocaten ingen Dæk skal have, for det han
ikke tog Fruen med?

Mad. Velssted. Nu er det ogsaa længe
siden, jeg saae Deres Kone, Hillbek!

Hillbek. Apropos! jeg kommer til at husse
paa, den saa kaldte franse Madam, De har re-
commanderet min Kone, var just oppe hes os i
Gaar, da jeg stod, og snakkede med min Kone om,
jeg teg herud = = =

Alleborg falder ind. Ja! men De skulle
have faaet Fruen til at tage med.

Hillbek. Hun er ikke meget for at komme
omkring, Hr. Conserentstraad!

Mad. Velssted. Nu, Hillbek!

Hillbek. Saa bad Konen mig, underhaan-
den høre mig for; der havde været en Karl oppe
hos hende i Gaar, og hilst hersra, og saget en
meget kostbar Hat, jeg troer, til en 12 - 14 Da-
ler, og sagt, det var til Deres Datter.

Mad. Velsted. Ja! Sophie har rigtig nok
saaet en ny Hat.

Alleborg salder bestandig ind. Det er sandt!
Hvor kommer det, hun ikke har den paa?

Mad. Velsted. Hun holdt mere af sin
Straahat i Dag, min Broder!

Gillbek. Nu, saa var det dog rigtigt; for
hun var ordentlig bange, ved det De ellers aldrig
brugte, enten at tage saa dyr Pynt, eller paa Neg-
ning; og hun havde ikke tordet sagt Nei, ved det,
Karlen helsle fra Dem.

Mad. Velsted. Fra mig? —

Alleborg. Ja, Machere! du maae ikke
blive vreed, at jeg brugde dit Navn; men du veed,
at det seer saa undersligt ud, og giver saadan en
keedsommelig Snak, naar en Garçon klober Fruen-
timmerpynt; og see — jeg havde ikke givet Kar-
len Penge med, siden jeg ikke vidste, hvad Hatten
kom til at koste; og han kom ikke igien, for jeg
var redet; og i Grunden sagde det da heller ikke
noget, for Konen havde choisert godt; og saasnart
jeg kommer til Byen, gaaer jeg ind, og gisr den
Ting af.

Hillbet. Ja! ellers faae De nok Regnning
gen ud een af Dagene.

Mad. Velsed. Saa! og, hvor stor var
det, De meente, den blev?

Hillbet. Ja! under en tolv, fioerten Daler
bliver den nok ikke.

Mad. Velsed. Her vil jeg flye Dem semi-
ten, kigre Hillbet! saa er De nok saa god, at
bede Deres Kone, giore det af for mig.

Alleborg. Men, Machere! gior mig dog
ikke den Skam, og betal de Surpriser, jeg gior
din Datter.

Mad. Velsed. Du veed, jeg holder ikke
af saadanne Surpriser, min Broder! overalt kom-
mer jo Negningen til mig; og for det den ikke skal
komme i Utide, er det bedst, den bliver giort af,
medens jeg endnu er ved Penge. Vaer saa god,
kigre Hillbet! Hillbet tager dem, og noterer i sin Dag-
nebog.

Alleborg. Ja ja, Machere! som du da vil;
det komme vi da endelig nok ud af. Aaides, medens
Hillbet tegner op.

Mad. Velsed. Det kan gaae paa den
Gamle Regning, min Broder! men lad os nu slutte
den; Siden er fuld.

Alleborg. Apropes! hvordan slap du ud af det med de grove Folk før?

Mad. Velsted. Lars betalte jeg, de andre maae du jo før jo heller see at stasse deres Penge.

Alleborg. Men saa kunde Lars jo egzaa biet?

Mad. Velsted. Han var uartig, eg hvor vel det ikke egentlig angik mig, saa Pain bis & Honneur, min Broder!

Ottende Scene.

De forrige Arnekier. Torbenson.

Mad. Velsted. Nu! hvorledes synes Hr. Majoren om det der nede?

Torbenson. Vakkert! virkelig vakkert! Hiertet har endnu mere styret Haanden, end Hvædet.

Mad. Velsted. Og den siden Udsigt fra Højen?

Arnekier. Den finder Hr. Majoren ikke Danse nok.

Gillbek. Det er en ualmindelig Klage, Hr. Major!

Tor

Torbenson. Har De nogentid reist, Hr. Advocat?

Hillbek. Nei! den Lykke har jeg ikke havt.

Mad. Velsfed. De har havt nok foruden, Hillbek!

Hillbek. Jeg klager ikke, Mad. Velsfed!

Torbenson. Ja! men havde De i 18 Aar reist, eg i 18 Aar havt Hjemmesyge, sem jeg; havde De følt, hvad det er, naar man, efter at have omvandret længe paa vildsremmede utiendte Staeder, uventet træffer paa et Landssab, en Udsigt, der daarer es ved den allermindste Liighed med vort Fædrelands savnede Egne; saa vilde De ogsaa sole, at, naar man efter saadan en Landflygtighed om-sider engang kommer hjem, vil man erindres af alt det, man seer, at man er endelig virkelig hjemme.

Hillbek. Det er ikke almindeligt, Hr. Major! at man faaer sit Fædreland kærere ved at reise.

Torbenson. Siden det besvørre ikke er almindeligt, at man kiender noget til det, inden man reiser.

Mad. Velsted. Men siden De holder saa meget af vore Egne, Hr. Major! undrer jeg mig over, at De ikke har Dem et Landsted i en eller anden smut Situation.

Torbenson. Ja seer De, Madam! Landet er mig et Slags Paradiis; og her, ved De nok, var det ikke godt, at Mennesket varcene. I Kjøbenhavn, i Sværmen kan man nok være Pebersvend; men for at leve glad paa Landet, maae man være gift, og vel gift.

Mad. Velsted. Saa burde De have Landsted, Hillbek!

Hillbek. Tak! jeg havde ogsaa inderlig Lyst til det, og min Lovise med; men jeg har desværre saa daglig i Byen at giøre, at jeg i Grunden kont til at ligge paa Landeveyene, istedet for paa Landet.

Niende Scene.

Sophie, de forrige.

Mad. Velsted som Sophie har hvidset til.
Naar De nu behager.

Alleborg. On a servi, Messieurs! —

Hr. Major! viser ham hen til Sophie.

Majoren. Jeg er vel placert her, saaer hos
Mad. Velsted.

Alleborg. Men Masoeur Velsted lægger
for, Hr. Major!

Torbenson. Desbedre! den sidder jeg gier-
ne nær ved, saa er jeg saa vis paa, ikke at blive
glemt.

Mad. Velsted. O! De skulle ikke blive
glemt alligevel, Hr. Major!

Torbenson. Nei! jeg har da endelig al-
drig seet Dem glemme nogen. giver hende Armen.

Mad. Velsted. Denne Bei, Hr. Major!
om De behager. Gaaer med Torbenson.

Hillbek vil tage Alleborg til Side. De har vel
ikke maerket noget til Jochum siden, Hr. Confe-
rentsraad

Alleborg. Nei! han kan ikke være her
endnu. byder Arnelier comit sin Arm. Ter jeg offere-
re? — Vil De tage Sophie, Hr. Advocat?
Apres nous! apres nous! gaaer med Arnelier.

Hillbek i det, han gaaer med Sophie. Jeg vilde
biulpet Dem til en bedre Sidemand, Ifr. Velsted!

Sophie. Tak! jeg er ellers ret godt for-
noyet med den, jeg sik.

Hillbet. Men bedre var dog bedre?

Sophie. Erfaren Mand er god at giceste,
Hillbet! hvordan lever Lovise?

Hillbet. Jeg vilde onse, De levede saa
vel, som hun; saa hedde De nu Mad. Arnekær.

Sophie. Og jeg vil onse, naar jeg kom-
mer til at hedde saa, jeg da maae leve saa godt,
og fortiene det saa vel, som Lovise Hillbet.

De gage.

Ende paa tredie Act.

F i e r d e A c t.

Første Scene.

Alleborg. Hillbek.

Hillbek. Nei, Hr. Conferentsraad! den Spis-
sen, som her gaaer i Svang, er værre, end en
paalagt Poenitentse.

Alleborg. De maae tage til Takke, kære
Hr. Advocat! som Leiligheden falder paa Landet.

Hillbek. Var det et landligt Maaltid, Hr.
Conferentsraad? nu saa bevare mig Gud fra de
Københavnse.

Alleborg. Hvorfor det, Moncher?

Hillbek. Fordi jeg ikke har Lyst til, i fior-
ten Dage at see Middag og Aften et suurt Ansigt
af Lovise; og saalænge vilde det vist vare, inden
jeg fik Smag paa hendes Hverdagskostigien.

Alleborg. Ah bah! det er vel ikke saa far-
ligt?

Hillbek vil tage Uhret op. Jeg troer, vi har
sat over tre Timer til Bords.

Alleborg. Vist ikke! vist ikke!

Hillbæk. Jo! Klokk'en er tilforladelig paa
Slaget fem. Nu maae dog Zochum vel være
kommet?

Alleborg. Ah nei, Moncher! jeg er gand-
pe en peine for ham. De saae nok, der var en
af Folkene, der kom, og hvidstede noget til mig
ved Bordet; her er kommet en Bonde, og har for-
talt, at Zochum er styrter af Hessen, eller med
Hessen, jeg veed ikke ret selv; men de skal have
faaet ham ind paa en Udsyuttergaard, en fem Fier-
dingvæn hersra. Jeg sendte strax en Karl afsted at
see, om han var saa vel, han kunde taale at kis-
res, at de kunde rage Bondens Bogn, og faaet
ham hid paa; for han skal dog ikke have faaet no-
get i Stykker.

Hillbæk. Bare han ikke har slægt Pengene
i Styker, Hr. Conferentsraad!

Alleborg leet. Ah ha ha! Bankosæder hol-
der not. De seer saa vist paa mig, Moncher! De
tanke dog vel ikke - - -

Hillbæk. Jeg skiotter ikke om, at tænke no-
get, Hr. Conferentsraad! ved det, jeg ikke gider
tænkt paa den ubehagelige Nødvendighed, De satte
mig i, som jeg kom ester, De havde narret mig.

Alleborg. Jeg tanker, vi maae snart have den anden Karl her igien; det er en god Stund, siden han reed bort = = = Ah! der er min Søster! lad os nu ikke snakke om det, at hun ikke skal altestere sig.

Anden Scene.

Mad. Welsted, Major Torbenson,
Arnekiær, de forrige.

Torbenson. Nu! glad er jeg, vi er en-gang paa frie Mark igien; havde den Delseiring varet længere, var jeg kommet til at give mig paa Maade og Unaade.

Hillbæk. Da var det neppe blevet af Man-gel paa Proviant, Hr. Major!

Torbenson. Nei! men Garnisonen hav-de vist giort Opstand, for det Dienesten gif for strængt paa, Hr. Advocat!

Alleborg. Men saa vilde det uden Twyl ikke være af Beyen, at kiore en god Tour nu.

Torbenson. Troer jeg ikke, vi har ham der med hans Kildeprojecter igien? nei! Hr. Con-ferents-

ferentsraad! har De nu eengang faaet mig herud,
slippe De mig tilforladelig ikke inden Aften.

Mad. Velsted. Dersom De vilde blive her,
indtil vi viisse Dem bort, Hr. Major! = = =

Hillbet. Apropos! om at viisses bort! Jeg
har ikke talt med dig siden, Arnekær! hvad er det
for en Historie, du forleden Dag har havt paa En-
fecassecontoiret; jeg kom strax efter, og = = =

Arnekær. O! det var en Fejltagelse.

Aueborg. Ja! det var den ny Fuldmægtig;
det er Hr. Arnekær saa honest, og ikke vil tale
om, for ikke at giøre et ungt Menneske Skade.
med megen Volubilitet.

Arnekær. Fuldmægtigen havde ingen
Skyld, Hr. Conserentsraad!

Hillbet. Ja nei! jeg synes = = =

Arnekær. Den Sag er i Rigtsighed; det
er ikke mere værd at tale om, Hillbet!

Mad. Velsted. De har dog vel ingen Ube-
hageligheder havt for min Skyld, Arnekær?

Arnekær. Nei! ikke det mindste for De-
res Skyld; det forsikrer jeg Dem.

Hillbet vil snakke, Aueborg rager ham Ordet af
Munden, Men er der ingen af de gode Herrer, der
be-

besaler en Pipe Tobak; jeg har gandse superb engelske Tobak, der hørken lugter af Told eller Consumptien. Hr. Advocat! jeg veed, De er en Elster af god Tobak; men jeg veed ikke, om nogen anden af de gode Herrer besaler. Hr. Majoren, troer jeg ikke, ryger?

Torbenson. Ikke gierne saa strax efter Maaltidet, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja, Hr. Arnekier, veed jeg nok, er Jomfrue i den Henseende; altsaa vi to, Hr. Advocat! vi to! De gaae.

Tredie Scene.

Arnekier. Torbenson. Mad. Velsted.

Torbenson. Det er en snorrig Mand, Deres Broder! med det, han endelig vilde have os til Kilden.

Mad. Velsted. Sligt er nu hans Forhelse, Hr. Major! og saa troer han, det ogsaa maae forneye andre.

Torbenson. Men det maae andre dog bedst vide selv. Jeg for min Part moerer mig aldrig paa de Masterader.

Mad.

Mad. Velsted. Maskerader, Hr. Major!

Torbenson. Ja, Madam! hvad er alle
Deres store Sammenkomster andet; prøv De at
tage til Kilden, og giv mig saa eet Stevgran,
og siden dobbelt op, for hver gammel, der har ma-
ssert sig ung, hver Grippenille, der har massert
sig smuk, hver gusten indsalden Skranting, der
gaaer med den meest rodmosjede Sundheds Ma-
ske, saa skal jeg bygge Dem en Broe herfra, og
til Trankebar, som den hele Livvagt skal kunde
trække op over i sin Stadsmundering, uden at
een Mand skal faae et Stenk paa sine hvide Sto-
veletter.

Arnekær. Ja, Hr. Major! og vil De
regne med, hvor mangen der masserer sig riig, og er
fattig, glad, og nages af Terminsbekymringer,
bliid og venlig, og har Hiertet fuldt af Had og
Misundelse; De vilde tilforladelig faae Stevgran
nok til at bygge en heel Verden af.

Mad. Velsted. Men om saa var, mine
Herrer! synes mig det var noget, De snarere bur-
de takke for; det er dog altid bedre at see en smuk
Maske, end et sygt Ansigt.

Torbenson. For mig ikke, Mad. Velsted! for mig ikke. Jeg er saa dodelig. Hader af alt, hvad der er uegte, at jeg vil meget heller have virkelig Hornfist, end estergjort Skildpadde; og netop ligesaadan gaaer det mig, med Holelse, Vittighed, Ungdom, Skionhed, og alt, hvad som laanes, og estergieres kan. Seer jeg, det er Masse, saa ørger det mig; og jo smukkere Massen er, jo grimmere, veed jeg, jeg maae vente det, der er under den; og bedrager Massen mig; ja evig kan den dog ikke blive paa, eller slutte; og naar jeg saa kommer efter, jeg er bedraget, ørger jeg mig saa meget meer, jo længere og behageligere Bedrageriet var.

Mad. Velsted. Men skulde det ikke undertiden gaae de gode Herrer over, at tage for Masse, hvad de syntes, var for kiont til at være Ansigt.

Arnekiær. Det troer jeg ikke; man kan nok undertiden tage en Masse for et Ansigt; men et Ansigt er der for megen Liv og Sandhed i, til man saa let kunde tage det for Masse.

Torbenson. At sige, naar man har gode kunde Dyne at see med, og ikke lader een eller anden Lidenskab laane sig Briller.

Mad.

Mad. Velsed. Men Briller er jo Moden nu omstunder, Hr. Major!

Torbenson. Det maae de vel; siden jeg har seet Damer sidde, og see Sang med dem paa Concertter.

Mad. Velsed. Den Anmærkning stial De fra Arnekær, Hr. Major!

Torbenson. Saa! er Hr. Arnekær saa stærk i det Slags Anmærkninger? jeg troede kun, det var mig, vore Modedaarheder slog saa stærkt, ved det jeg kommer saa gandste fremmed ind til dem?

Arnekær. Maaske man ikke kommer mindre fremmed ind til vore Daarligheder fra Madam Velseds Huus, end fra Westindien, Hr. Major!

Mad. Velsed. Herer De, Hr. Major? hvor galant en Son, jeg har.

Arnekær. Galant! det er De nok den eeneste, der siger mig paa.

Mad. Velsed. Desmeere galant er De mod mig, naar De er det paa alle andres Bekostning.

Torbenson. Dersom De ved Galanterie forstaar Smigger, Madam Velsed! saa skulde jeg neppe

neppe troe, at Hr. Arnekier, der er opvojet hos Dem, skulde falde paa, at giøre Dem sin Cour paa den Maade.

Mad. Velsted. O! han har fleer end een.
Jeg troer, jeg er ganske nys kommet ester en ny.
Wie kun, Arnekier! jeg skal have Dem i Skole
siden, kan De troe.

Arnekier. Mig, Mad. Velsted?

Mad. Velsted. Ja ret Dem, Hr. Arnekier! see, hvor han staer, og lader, som han
slet ikke kan begribe, hvorsor? — nu maae jeg
først gaae hen, og see, at min Broder, og Hillbek
saaer nogen Lasse til den superbe Tobak.

Gaaer.

Fierde Scene.

Torbenson, Arnekier.

Torbenson. Det er en excellent Kone, den
Madam Velsted! saa megen Forstand, og dog saa
megen Godmodighed, saa sand Levemaade, og
dog saa øgte Natur.

Arnekier. Jeg troede just, Hr. Major!
at Godmodighed var den sande Forstand, og den
Prosaiske Torsog, 4de Bind. & sande

sande Levemaade i Grunden ikke andet, end sien Natur.

Torbenson. Ja! men dessicldnere er det.
Og dette Ansigt er sikkert ingen Masker.

Arnekær. Nei tilforladelig ikke; jeg har seet det i Smerte og i Glæde, i mørke og i blide Dage; jeg har ofte seet det anderledes, end jeg ventede, undertiden anderledes, end jeg ønskede; men aldrig uden Præget af det største, reeneste, ædelste Hjerte.

Toabenson. Hun har en hengiven Gæst i Dem, Hr. Arnekær!

Arnekær. O! men dersom De ogsaa vidste, hvilken Moder jeg har haft i hende? Jeg vil gjerne tilstaae, min Forstand kan ikke domme hende upartist; men desubedrageligere er mit Hiertes levende Hølelse.

Torbenson. Og, hvad siger De da om Sophie?

Arnekær. Jeg kan ligesaalidt være uviligt Bidne om hende, som upartist Dommer om hendes Moder; jeg har, fra vor fælles Barndom af, været vant til at ansee hende, som Søster.

Torbenson. Apropos! jeg har mæret, der i min Gravereelse er foregaaet en Deel Forandringer nede vort Modersmaal; det Ord, Søster, skulde vel ikke af en Hændelse ogsaa faaet en anden Betydning?

Arnekiær. I min Mund ikke, Hr. Major! jeg har altid anseet Sophie, som min Faders og Moders Datter.

Torbenson. Men saameget kan De dog nok see, at De har en kion Søster?

Arnekiær. Det er Narre og Kloge saa eenige om, at min Stemme er aldeles tilovers, Hr. Major!

Torbenson. Og en gbd Søster?

Arnekiær. O! saa inderlig god, at jeg tit over det glemmer, hvor smuk hun er.

Torbenson. Ved De, hvad? Hr. Arnekiær! det er første Gang i Dag, vi to see hverandre; men strax ved første Øyekast troede jeg i Dem at finde en Mand, som jeg vil have, Folk skal være, en aaben retskaffen Karl, fort sagt: et Menneske, som Mad. Velsted har Grund, at være stolt af, at kalde sin Son.

Arnekiær. Efter den Vending, De giver Deres Compliment, Hr. Major! har jeg ikke Hjerte til at viise den aldeies af; er jeg blevet til noget, kan hun virkelig være stolt af det.

Torbenson. Tael ikke til mig om Complimenter; den der har levet sine fleste og bedste Aar blandt Tipposaibs Ører og Slaver, staar ikke Fare for at forfalde til Complimentmagerie.

Arnekiær. Nu da! ligeledes uden alle Complimenter; ogsaa ved forste Maade forekommer De mig en Mand, hvis sordeelagtige Meening jeg vilde være stolt af, og som gaudske vist ikke forsikrede mig om den, uden jeg virkelig besad den.

Torbenson. Men, om jeg nu med samme Ærlighed spurgde Dem, om Sophie ikke var Deres Kæreste?

Arnekiær. Hr. Major!

Torbenson. Nu ja! jeg kan nok begribe, det ikke er enhver, De besvarer det Spørgsmaal; jeg bor altsaa sige Dem, hvad Føje jeg har til at giøre det. Seer De, jeg er keen af at være Persbrevend. Saalænge jeg var første Oxendriver hos Tipposaib, eg laae der, og tumlede om med Hurry Punt, og Tanjewant, og Pursuram Bow, og

Nis

Nizzam Subah, og Oberst Floyd, og General Cornwallis, og ikke vidste, hvad Dag jeg fultede ihiel, eller faldt for en engeist Kugle, eller min naadigste Herre allernaadigst behagede at sende Bud ester mit Hoved; da var jeg glad ved, jeg ingen Kone havde, og da vilde jeg tilforladelig ikke giftet mig, om jeg saa kunde faaet Dronningen af Caba med alle Golcondas og Bisapurs Statte i Medgift; men nu da jeg lever i Fred og Roe, og har mine 6-8000 Daler at fortære om Aaret, nu behøver jeg en Kone til at hielpe mig.

ArneFicer. Hende vil De ikke have endt ved at finde i Risbenhavn.

Torbenson. Nei! nei! forstaae mig ret; jeg vil ikke, hun skal hielpe mig af med mine Pen-ge, men hielpe mig ret til at have godt af dem; og saadan en Kone, troede jeg, jeg kunde finde i Sophie.

ArneFicer. Det giorde De tilforladelig, Hr. Major!

Torbenson. Jeg vil ikke sige, jeg elsker, for det hår man jo i sit 38te Aar vel ikke længere Lov til? men jeg holder Sophie for den Pige, at, naar hun blev min Kone, skulle hver Dag lægge

noget til Summen af vor Kierlighed, og vor Lykke; og da jeg nu gør Negning paa, i det mindste at have en 30 Aar at være her i endnu, og jeg saa beregner hver Aar til 365 Dage, saa kommer der en ganske betydelig Kierligheds og Lyksaligheds Capital ud af tilsidst.

Arnekiær. Det er ellers, hvad man kalder en omvendt Progression; man begynder vist gemeenlig med en stor Capital, og ender med Cassemangel.

Torbenson. Ja! men inden jeg videre tænker paa de Ting, maae jeg først vide, hvordan De og Sophie staae sammen; for at jeg skulde være saa lumpen, eller saa gal, at jeg, fordi jeg er riig, skulde bilde mig ind, at kunde byde Dem over hos Sophie, det troer De dog vel ikke?

Arnekiær. Ligesaalidt, Hr. Major! som at saadant et Overbud hos hende, vilde komme i mindste Betragtning.

Torbenson. Nu! og en Kurv er jeg heller ikke for at slæbe paa! altsaa ørlig, og ligefrem! er Sophie ikke Deres Kjæreste!

Arnekiær. De maae tillade mig en Sprogmester-Distinction, Hr. Major! Sophie er mit

Kæreste; det er: jeg elsker hende høvere, end alt; men hun er ikke min Kæreste; hendes Haand er frie.

Torbenson. Ja! men er hendes Hierte det ogsaa? for ellers — seer De — er det, lige som De sagde til mig; jeg har ingen Garnison i den Fæstning, jeg har bare besat Portene og Voldene!

Arnekiær. Det kan jeg ikke svare Dem paa, Hr. Major!

Torbenson. Og hvorfor ikke? man kan svare paa Alting, meener jeg.

Arnekiær. Om De ogsaa gør mig den Øre at troe, jeg i en Tag, der angaaer mig saa nær, vil være et redeligt Bidne; er jeg da ogsaa et paalideligt? vil jeg da, istedet for, hvad der er, ikke staae Fare for at see, enten hvad jeg frygter, eller hvad jeg haaber?

Torbenson. Jo vist! en Fæstning, det er Dem saa magtpaalliggende, at komme i Besiddelse af, som Sophies Hierte; og der, vilde De bilde eu gammel Krigsmand ind, De ikke skulde have Deres sikre Esterretninger, hvordan det stod til inde? — Ørlig og ligefrem! hvad raader De mig?

ArneFær. Ærlig og ligefrem! jeg kan intet raade Dem. Raadede jeg Dem til, og Sophie virkelig har Partisched for mig, vilde De da ikke bebreide mig Deres Kurv? og raadede jeg Dem fra, maatte jeg da ikke bebreide mig, jeg havde børset Sophie en Beiser, hun maaesse kunde blevet lykkeligere med?

Torbenson. De er en sielden Elsær, ArneFær!

ArneFær. Det er ogsaa en sielden Pige, jeg elser, Hr. Major!

Torbenson. Men for Dicevlen! saa er jeg jo endnu i Grunden lige nar.

ArneFær. Madam Velsted kommer; tael med hende; hun er ikke af de sædvanlige Mødre, der blaendes af Guld, og troe, en rig Mand og en god Mand er eet; men hun er Møder nok, haaber jeg, til heller ikke af sin Partisched for mig at lade sig forblinde for Sophies sande Bel.

Torbenson. Det er rigtig nok et Huusraad.

ArneFær. Det er det eeneste, jeg veed at give; men De lover mig, at tale Deres Sag, som om De ikke vidste, jeg var i Verden?

Tor-

Torbenson. Det er en underlig Betin-gelse! De er bange, jeg ikke skal giøre mig Uimage nok, for at fålle Dem ved den Pige, De elßer?

Arneficer. Jeg er bange, hun ikke skal blive lykkelig, saa lykkelig, som hun kan, og ber; det er den eeneste Frygt, jeg känner paa Jorden. Der er Madam Velsted; jeg vil lade Dem være ene med hende. Gaaer.

Femte Scene.

Mad. Velsted. Torbenson. En Tiener gaaer over Scenen med Coffee.

Mad. Velsted. Saa allene, Hr. Major?

Torbenson. Arneficer gif i dette Pyeblik fra mig; det er en excellent Karl.

Mad. Velsted. Ikke sandt? ja! og De skulle kende ham ret, Hr. Major!

Torbenson. O! man læver snart at kende ham saameget, som der behøves til at see det.

Mad. Velsted i Begreb med at gaae. Besaler De nu ikke at komme ned med til Coffeen?

Torbenson. Vil De ikke have den God-hed at unde mig et Par Minutters Samtale først?

Mad. Velsted. Med Fornøyelße, Hr. Ma-
jor!

Torbenson. Sagten har De ikke seet
mig saa overhaands tit, Madam Velsted! men jeg
troer dog, De kiender mig stikkelig godt. Jeg
vil ikke fortælle Dem, jeg er en riig Mand; for
den Anbefaling, veed jeg nok, er ikke stor i Des-
res Øyne; jeg kunde snarere fristes til at giøre Und-
søydning for mine Penge, da jeg dog paa en Maas-
de har faaet dem i Ostindien, hvorvel jeg er kom-
men ganske ørlig til dem.

Mad. Velsted. Det er jeg overbeviist om,
Hr. Major!

Torbenson. Seer De; i min Ungdom gif-
der mig noget imod her hjemme; jeg besluttede at
tage saa langt hersra, som jeg kunde, og gif til
Ostindien. Der var jeg nogen Tid; men der var
ikke en christen Siel, der vidste at bruge mig til
nogen Ting; saa maae du forsøge det blandt Tyr-
ker og Hedninger, tænkte jeg, og gif til Hyder Ali.
Der traf jeg en General Lally, en Mand; o,
Madam Velsted! lad mig ikke komme til at tale
om den Mand, ellers kommer jeg slet ikke til mit
Ærende. Han fattede Godhed for mig; medens

jeg

jeg laae her ved Academiet, havde jeg lort lidt
 Mathematik, lidt Tegning, lidt levende Sprog;
 han raadde mig at legge mig efter Artillerie; jeg
 gjorde alle Hyder Alis og Zippo Saibs Feldttag
 med; til sidst blev jeg Chef for deres Artillerie, og
 fik ved en Lejlighed Caracteer af hellandske Major.
 Men General Lally døde, og med ham baade min
 og Zippos Lykke. Zippo blev slaaet af Marken
 eengang efter den anden; jeg fik en betydelig Fæst-
 ning at forsøre; første Gang drev jeg de engelske
 lykkelig tilbage; men Karet derpaa kom de igien;
 min helse indianiske Besætning tabte Modet, løb
 bort, og lod mig blive tilbage med en Haandfuld
 Europaer, som ikke forslog at besætte Voldene
 med. Den brave General Cornwallis var saa ødel,
 at tilstaae os ubehindret Portgang, paa Vilkaar,
 at vi ikke mere maatte tiene mod Engeland, da —
 lagde han til — han endnu huskede sidst. Zippo
 Saib — vidste jeg nok — havde ikke nær saa
 god Hukommelse, og kunde nok falde paa, at sen-
 de Bud efter vore Hoveder; og da jeg ikke havde
 Lust til at være af med mit, parkede jeg i Hast
 sammen, og gik til Trankebar, for at gaae dersra-
 hem, og see at komme i Dieneste et Steds her;

men

men da jeg kom til Europa, var der saa meget Krig, at jeg magelig kunde leve i Fred.

Næd. Velssted. Hvordan det, Hr. Major?

Torbenson. Jo! der laae en Engelstmand i Trankebar, og torde ikke gaae hjem med sit Skib, af Frygt for, at falde i de Franses Hænder; jeg kisbte det, og da jeg ikke havde Penge til anden Ladning, tog jeg Salpeter ind; og da jeg kommer her med det, saa betale de gale Mennesker mig det, som det kunde været Guld; og paa den Maade kom jeg da ganske ærlig, skjænt lidt sovende, til en Hob Penge.

Næd. Velssted. Evertimod, Hr. Major! jeg synes, De har gaaet saa meget igennem, at De nok kunde fortjene Noelighed nu.

Torbenson. Ja! men det er Ulykken, at Noelighed, og Kærdsmielighed er ligesom Fastelavns Mandag, og hvide Tirsdag, og Aske-Onsdag; naar vi har den eene, er den anden ikke langt borte; og derfor har jeg ogsaa tankt paa, at vilde have mig en Kone.

Næd. Velssted. For at blive af med Dres Noelighed, Hr. Major?

Tor-

Torbenson. Nei! nei! i saa Fald havde jeg ikke vendt mig til Dem; jeg behøvte jo bare at seuge Blindebuk paa en Clubassembee, og det kunde komme ud paa eet, hvem jeg sit sat paa; men det var Reedsommeligheden, jeg vilde af med; og dersor har jeg ønsket mig Deres Datter til Kone.

Mad. Velsted. Min Datter vælger selv, Hr. Major! jeg kiender hende saavel, at jeg veed, jeg med Sikkerhed kan betroe hendes Lykke i hendes egne Hænder.

Torbenson. Bar Deres Datter tilstede, vilde hun uden Twivl med ligesaa god Foye kunde give Dem den Compliment tilbage; men jeg vil heller ikke, De skulle vælge for hende; jeg gad bare ikke ført Deres Datter i Fristelse til at falde Kurvemagerlauget ind i deres Haandtering, og dersor vilde jeg nok i Forvejen vide af Dem, hvad Svar jeg vel omrent kunde vente mig.

Mad. Velsted. Hr. Major! jeg er overbevist om, min Datter aldrig kunde ønske sig bedre Mand = = holder inde.

Torbenson. Men! nu! kom fun med det! jeg har seet Blinket, og veed, Skraldet skal komme.

Mad. Velsted. De vil kanskue finde mig underlig i det Strykke, Hr. Major! men De maae forlade en Kone, der i sin hele Smertelighed har prøvet den Skæbne, at overleve en elsket Mand, om hun ikke vilde være glad ved, at see sin Datter indgaae en Forbindelse, der sandsynligvis eengang utsatte hende for det samme.

Torbenson. Hum! Saa snart, tenker jeg dog ikke, hun just skulde blive mig qvit.

Mad. Velsted. Jeg vil tilstaae Dem, Hr. Major! hvad en smertelig Erfaring har lært mig; at selv Liighed i Alder ikke betrygger for denne Ulykke; men, naar dog den eene har omrent en Snees Aar forud = = =

Torbenson. Om Forladelse, jeg falder Dem i Ordet? Hvor gammel er vel Arnekær?

Mad. Velsted. Jeg tilstaaer Dem, Hr. Major! at dette Spørgsmaal overrasket mig.

Torbenson. Og, hvorfør det?

Mad. Velsted. For det jeg troer at kende Dem for den Mand, der vilde foragte den Pige, som brød med en anden, for at give ham sin Haand, og der altsaa, naar han troede, der var et saadant Baand = = =

Tor-

Torbenson. Ja! men det er jo Tingen, at jeg ikke maae faae at vide, hvad jeg skal troe; jeg spurgte nys Arnekier; han viiste mig til Dem; men fordrede udtrykkelig mit Ord, at jeg skulde giøre mit Bedste for mig selv.

Mad. Velsted. Derpaa kiender jeg Arnekier.

Torbenson. Nu ja! men naar saa er; naar de to Mennesker holde af hinanden, hvorfors giste de dem da ikke? lad dem komme sammen, jo for jo heller; jo for man kan blive lykkelig, jo bedre. Er der noget i Veyen, som jeg kan bortrydde, saa siig til; vel er jeg ikke saa forelsket i Sophie, at jeg skulde hænge, eller skyde mig, fordi jeg ikke faaer hende til Kone; men saameget holder jeg dog af hende, at der er ingen Ting, jeg jo vilde giøre for hendes Lykke.

Mad. Velsted. Hr. Major! jeg behøver vel ikke at sige Dem, hvad jeg, som Sophies og Arnekiers Moder, føler ved dette Forhold; men jeg kiender Arnekier; hans Lykke vilde ingen Lykke være for ham, naar han ikke havde sin egen Stæb somhed at takke for den.

Torbenson. O ja! det kan jeg da endelig
egsaa forklare; men bare du saa ikke gaaer i Lang-
drag. Nu synes jeg, jeg var tilfreds, jeg kunde
see dem for Brudekammelen endnu i Asten.

Mad. Velsted. Saa hurtig vil det vel
ikke gaae, Hr. Major! midlertid er jeg vis paa,
at Arnekær . . .

Torbenson. Ah see! der er han.
Siette Scene.
Arnekær, de forrige.

Arnekær. Hr. Velsted bad mig spørge,
om De ingen Lasse·besalte, Hr. Major?

Torbenson. Hun kan nok blive ved, at
være Sophie for Dem, Hr. Arnekær! tænker
jeg. De skal ellers have Tak for Deres Agd; nu
overlader jeg Dem Pladsen.

Arnekær. Hvorledes?
Torbenson. Jo! nu kan De tage Sam-
talen fat, hvor jeg slap. Ikke sandt, Madam
Velsted?

Mad. Velsted. Nu ja! om ikke just netop
der, saa dog ikke ret langt deraf.

Tor-

Torbenson. Ja! ja! god Lykke! god
Lykke!

Syvende Scene.

Mad. Velsted. Arneficer.

Arneficer. Hvad vilde Torbenson sige med
det?

Mad. Velsted. Det skal jeg sige Dem,
naar De først siger mig, hvad Hillbek vilde sige
med Feiltagelsen paa Enkecassecontoireret.

Arneficer. O! det var ingen Ting.

Mad. Velsted. Ingen Ting? og De blev
saa forlegen, da han begyndte paa det; og min Bro-
der blev med eet saa veltalende, for at faae ham
ud af det; De to faae dog ellers sielden paa een
Streng.

Arneficer. O! De veed jo nok, de Advo-
cater har altid gierne deres juridiske Briller paa,
og betragte alting, sem det skulde strax for Hest-
ten, eg gør dersor tit meget Væsen af, hvad der
er ingen Ting i.

Mad. Velsted. Det pleyer dog ellers ikke
at være Hillbecks Feil. Skal jeg nu sige Dem,
Prosaiske Forsøg, +de vind. L hvor-

hvordan den hele Tag hængte sammen? Min Hr. Broder havde paa sin egen Haand i Forveyen hævet min stakkels Pension, og da De saa kom efter den - - -

Arnekiær. Men De seer jo, jeg har rigtig faaet Deres 50 Rigsdaler?

Mad. Velst d. Jeg seer, De har rigtig bragt mig 50 Rigsdaler; men skulle De ikke kunde faae dem andensteds, end paa Enkecassekontoret, naar De troede, jeg havde dem nødig?

Arnekiær. Jeg har aldrig loyet for Dem i mine Dage, og vil heller ikke nu. De har Net. Men husker De, da jeg, for nu snart 16 Aar siden, som en forladt fader- og moder-los Dreng, kom i Deres Huus, da min gamle brave Lærer ved Afleden sorte mig hen til Dem og Deres Mand, og sagde: der Ludvig! der seer du din tilkommende Fader og Moder; og jeg med barnlig Tillid udrafte mine Arme imod Dem, og bad Dem, om De vilde være min Moder. De lovte det, og De har  rlig holdt Ord; De har været mig en omhyggelig, kierlig, deeltagende Moder; men giv mig nu ogsaa dette Bevis paa, jeg er Deres Son; modtag med moderlig Godhed det forste, jeg no-

gentid

gentid har havt Leilighed at gisre for Dem! lad mig dog engang i Verden have den Glæde, at jeg har arbeidet for min gode Møder!

Mad. Velsted. Ludvig! gode Ludvig! jeg bør ikke dølge Dem, at, om jeg ogsaa nøndte, og vilde sige Nei, stod det dog i dette Øieblif ikke til mig.

ArneFær. Ikke? behover De maaſkee mere? kan De bruge mere? o tael! Deres Søn er riig.

Mad. Velsted. Ikke riig nok til, hvad jeg paa den Maade kunde behøve; nei! lad nu Deres Møder raade, og lad det blive derved.

ArneFær. Jeg faaer vel; men saa lover De mig igien, at Sophie ikke faaer det mindste heraf at vide!

Mad. Velsted. Og hvorfor?

ArneFær. Jeg kan ikke forklare mig; o! men jeg kiender Sophie; hun er Deres Datter; hun vilde kanske troe, at være mig en Slags Tak skyldig; og jeg vilde saa gjerne, at Sophie engang skulde skænke mig sit Hjerte, og ikke, at hun skulde troe, at skyldte mig det.

Mad. Velsød. Arnekær! — jeg har selv
elset, og jeg forstaaer Dem.

Ottende Scen.

Sophie, de forrige.

Sophie. Moder glemmer reent at komme
ned at drikke Caffee; i Dag kunde jeg snart spør-
ge, hvem det er, der glemmer alting, naar hun
kommer til at snakke med Arnekær?

Mad. Velsød. Men kan jeg da ikke ogsaa
have noget at snakke med ham, din Tosse?

Sophie. Men kan jeg da ikke ogsaa have
noget at snakke med ham, min Moder? men har
Arnekær ellers ikke fortalt Moder noget?

Mad. Velsød. Nei!

Sophie. Har han ikke sagt Moder, at
jeg har forlovet mig med ham i Dag? rigtig nok
kan jeg ikke saa lige sige, han har forlovet sig med
mig; men jeg kunde ikke lide, at see ham være ure-
sig over ingen Ting; saa gav jeg ham det Ord,
jeg saa tit har givet mig selv: at jeg aldrig vil
være nogen andens, end hans.

Arnekiær. O Sophie! hvorfor vilde De ikke høre, ikke troe mig? ikke sandt, min Moder? hvis jeg behøver Sophies Ord, for at være vis paa hendes Haand; hvis hun engang i Tiden blot skulle give mig den, for det hun havde lovt det, og ikke færdi hun haabede, troede, vidste, at hun blev lykkelig ved det, saa var det langt bedre, jeg aldrig fik den; ikke sandt, min Moder? ikke sandt?

Mad. Velseed. Arnekiær!

Arnekiær. De, for hvem Ægtessab er en Finantsoperation, der gaae ud paa at bedrage hinanden ved det Kiseb, som ved ethvert andet; lad dem forlove sig, og drikke Liigkiseb, og give Taxstensgave, og Penge paa Haanden, og giøre fristlig Contract, om de vil, at den, der seer sig bedraget, ikke skal kunde træde tilbage! Sophie er frie, skal være frie, indtil det høytidelige Øieblik, da hun for Alteret giver mig sin Haand, og det skal hun aldrig, hvis hun har mindste Formodning om, det var bedre, hun ikke gav mig den, eller gav den til en anden.

Sophie. Nei, Arnekiær! det kan, det vil jeg aldrig.

Arnekær. Nu! hvortil då Løfte? hvortil
Ord? hvortil Baand?

Sophie. At jeg kan tage en nye Hat paa,
naar jeg har en, uagtet her spiser en riig ostindisk
Major.

Arnekær. Sophie! jeg vil ikke gientage,
hvad jeg i den Anledning har forsikret Dem; men
De kiender mig, veed, at det er mig umueligt at
forsuisse mig; og siig nu selv, om De har seet mig
omgaaes Torbenson i Dag, som en Medbeiler,
der var mig i Beyen? Overalt! der staer Deres
Moder; hun kiender hver Fold, hver Braae i
mit Hierte; lad hende tale, hende vidne!

Mad. Velsted. Born! mine Born! Løf-
te, eller intet Løfte, er eet mellem eder. I for-
lade dog aldrig hinanden. Elster hinanden stedse,
som nu, og gid I da maae leve længe sammen,
saa har jeg ikke mere at ønske eder.

Begge. O jo jo! at vor gode Moder maae
leve med os.

Arnekær. Og glæde sig ved vor Lykke.

Sophie. Og lære os at fortolne den.

Mad. Velsted. Tak, tak, mine Born!
Sophie, dersom nu din Fader levede, og saae os! —

Haa-

Haabet om et Djeblit, som dette, opholdt mig, da jeg mistede ham; da Livet var mig en Byrde, som jeg gruede for, at bære allene, da saae jeg til dig, og din hielpelose Barndem, og jeg fik ny Krester; nu seer jeg dig lykkelig; og alt, hvad jeg har lidt, er betalt.

Sophie. Min Moder!

Mad. Velsted. Hys! vi bære os ud, sonder ikke var et Menneske i Verden, eller i Huset, uden vi. Sophie! jeg veed nof, at, hvad du har paa Hiertet, ligger dig ogsaa paa Tungen; men dette skal du dog ikke, uden Nødvendighed, gaae hen, og fortælle din Uncle? Der kommer nogen; kom Arnekior! vi vil ikke gaae ned paa eengang alle tre; man kunde desuden let see paa Sophies Pine, hvad her havde været paa Færde. Ad denne Side, Arnekior! De gaae.

Niende Scene.

Sophie, strax derpaa Hillbek.

Sophie ser ester dem. O! jeg kunde salde paa mine Knæ, at takke Gud, der gav mig saadan en Moder, og saadan en Elster. O! vilde

han nu give mig, hele min Livstid, at gisre dem
saa lykkelige, som de fortiene!

Hillbek kommer. Og De forlader os saa reent,
Jfr. Velsked?

Sophie. Hillbek! jeg veed, hvad Deel De
og Lovise tager i alt, hvad der angaaer mig og
Arnekær; i dette Sieblit har vor Moder givet
vor Forening sin Velsignelse.

Hillbek. Det glæder mig; nu! med den
Tidende vil jeg blive Lovise velkommen. Det glæ-
der mig underlig.

Sophie. Det veed jeg, gode Hillbek! og
det kan jeg see.

Hillbek. Nu har jeg dobbelt Hast med, at
komme hjem, og bringe Lovise den Tidende.

Sophie. Og saae Varepenge?

Hillbek. Nu ja! jeg vilde nu just hen, og
see, hvad min Hest sagde; gaaer jeg herigennem?

Sophie. Kom! skal jeg følge Dem?

Hillbek. Nei! De skal tilforladelig ikke;
Deres Uncle har saa et Par Gange spurt om
Dem; men det lod, som Torbenson med Fliid
holdt ham tilbage. Skal jeg denne Dey?

Sophie. Ja, ind igennem det sorrestie Bærelse, eg saa ud af Gangen paa hoyre Haand, eg saa kalder De bare paa Zochum, saa viiser han Dem nok tilrette.

Hillbek. Er Zochum da kommen igien?

Sophie. Ja! for længe siden.

Hillbek. Og flettes ingen Ting?

Sophie. Nei! hvad skulde han flettes?

Hillbek. Jeg meente, han var falden af Hesten, og laae hos en Udslyttet Vende.

Sophie. Hvem har bildt Dem det ind?

Hillbek. En Skielm, seer jeg, der vilde narre mig.

Sophie. Nei! han kom fra København i Morges, fort for De, og sladde ingen Ting.

Hillbek. Og har ikke været assed siden?

Sophie. Ikke af Stædet?

Hillbek. Ja saa! ud af Gangen paa hoyre Haand? sagde De.

Sophie. Hvad er det, Hillbek! jeg synes, De blev saa underlig med eet?

Hillbek. Ingen Ting! De vilde vel ikke være af den Godhed, at bede Deres Uncle umage sig hid eet Pieblik?

Sophie. Er der noget paa Førde med ham?

Hillbek. O nei! jeg vilde bare takke for i Dag, og det giver saamegen Embarras nede ved Selkabet.

Sophie. Saa vil jeg ogsaa sige Dem Farvel nu! tak for i Dag, kicere Hillbek! og hels Lovise.

Hillbek. Ja! Jeg seer hende nok ikke saa snart; jeg husser just, jeg har et Par Småaøren-der i Nabøelauget.

Sophie. Hillbek! der er rigtig noget galt, hvad det saa er.

Hillbek. Slet ikke! slet ikke! vil De bare have den Godhed, at seffe mig sat paa Deres Uncle. Gaaer.

Sophie. Rigtigt er det ikke, hvad det saa er; men jeg faaer vel kalde paa ham. Gaaer.

Ende paa fierde Act.

S e m t e A c t.

Første Scene.

Hillbek, og strax efter Jochum fra Huset,
Alleborg fra Haugen.

Alleborg. De vil alt forlade os? Hr. Advocat!
Hillbek. Ja, Hr. Conferentsraad! jeg vil-
de see, om jeg ikke kunde møde Jochum; han bier
mig for længe.

Alleborg. O! nu tænker jeg, vi har ham
her paa Øieblittet.

Hillbek. Ja! og det kan ikke, før De ven-
ter ham, Hr. Conferentsraad!

Jochum. Nu er der spændt for, Hr. Ad-
vocat! Gaaer.

Hillbek. Godt, min kære Jochum! seer svært
paa Alleborg, indtil Jochum er borte. Nu! det maae
jeg lade Dem, Hr. Conferentsraad! De følt, De
brækker Arm og Been paa, komme sig snart igien.

Alleborg vil badinere. Jeg seer, kære Hr.
Advocat! De er kommet ester-det lille Expedient,
jeg har brugt for - - -

Hill-

HillbæF. Her? Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nu! seer De, jeg forudsaae,
De vilde blive fortrydelse, naar De ikke skal Deres
Penge, og da det er min Pligt, som Vert, at
forebygge alt, hvad der kunde forstyrre den selska-
belige Harmonie = = =

HillbæF. Alt for artig, Hr. Conferents-
raad! kun Skade, at de alt for artige Verte gier-
ne salde lidt dyre. O ja! det havde været artigt
nok, at holde mig paa den Maade med Enak til
i Aften, at Verelobligationen kunde gaae af Kraft,
og De i Morgen kunde have den lumpne Exception
at skyde Dem bag ved.

Alleborg. Men, Hr. Advocat! hvor kan
De tree = = =

HillbæF. Jo, Hr. Conferentsraad! jeg kien-
der Dem; at De bruger saadanne Kneb med De-
res Joder og Kiceltringer, De er i med, det vil
jeg lade gaae; Snyder mod Snyder gaaer op;
men at De vil giøre det ved mig, der har handlet
Dem artig og honest, det skal De ved den levende
Gud fortryde.

Alleborg. Men, jeg beder Dem dog, Hr.
Advocat = = =

Hill-

Hillbek. Jeg kunde have prostitueret Dem for Karlen, men det vilde jeg ikke; hvorvel flige Scener vel ikke er Deres Domestiker stemmede.

Alleborg vil giøre sig r. Hr. Advocat!

Hillbek. Giør Dem ingen Uleilighed med at blive vred, Hr. Conferentsraad! mig kyser De ikke, og jeg kan jo paa Timen giøre Dem spag igien. — Altsaa til Tagen. Hr. Conferentsraad! her har jeg den Ære at præsentere Dem Deres egenhændig underskrevne Berekobligation, stor 800 Rigsdaler; vil De betale?

Alleborg. Men, kære Hr. Advocat!

Hillbek. Det er i Dag den sidste Lovbedag; jeg skal altsaa udbede mig et bestemt Svar.

Alleborg. Seer De, kære Hr. Hillbek!

Hillbek. Jeg seer, jeg intet afgierende Svar faaer; saa maaæ jeg da prøve, om Birkedommeren er heldigere.

Alleborg. Hr. Advocat! De vil dog vel ikke . . .

Hillbek. Jo ved Gud vil jeg faa, Hr. Conferentsraad! saa uvillig jeg er til at anvende vores stroænge Gieldslove mod ulyksalige, som Trang og Vanheld give i ubarmhertige Creditorerers Hænder,
faa

saa lidt Skaansel har jeg for Dem og Deres Lige,
der, uagtet Deres rigelige Udkomme, gør sig til
priviligerede Lommetyve, og øde Penge ligesaa slet,
som De komme til dem.

Alleborg. De siger mig her Ting, min
Herre! som = = =

Hillbek. Som De ikke agter at taale! godt!
saa vil jeg hente Virkedommeren, for at han kan
kiende os imellem.

Alleborg. De syntes saa godt om mit
brune Ridehest for, tillader De, jeg sender Dem
den ind i Morgen?

Hillbek. Ellers Tak, Hr. Conferentsraad!
jeg har ingen Commission til at tage Bare paa Af-
drag.

Alleborg. Nei, Monher! jeg vilde tage
mig den Frihed at giøre Dem en Present med
den; jeg gav Kroemanden hernede 110 Daler for
den i Foraaret, og nu er den sine 130 Daler værd
mellem Brodre.

Hillbek. Godt, Hr. Conferentsraad! naar
den da nu snart efter Udlæg og Dom kommer paa
Auction, saa vil jeg see, om jeg har Raad at give
saar meget for den; men at jeg for den, eller for
nogen

nogen Priis i Verden bryder min Ged, eller sommer min Pligt, det gør jeg ikke.

Alleborg. Men jeg beder Dem jo blot have Taalmodighed.

Gillbek. Maar De betaler Taalmodighed saa dyrt, Hr. Conferentsraad! saa kan jeg begribe, hvorsor De ikke kan betale Deres Gield. De 130 Daler kunde ellers let komme til at koste min Principal 800, og det seer De selv, der var ingen Regning i.

Alleborg. Men, hvor kan De troe = = =

Gillbek. Man maae være betenktaa paa alting, Hr. Conferentsraad! De boer her saa lige ved Stranden; De kunde let en smuk Mi gentstund komme i Fristelse til at giøre en lille Lysttour over til Skaane eller til Hveen; og De veed, det Sund, det er saadant et forbandet Farvand; naar man først er koymet over det, har man saa ondt ved at slippe tilbage.

Alleborg. Hør, veed De hvad? jeg vil sige Dem den rene Sandhed.

Gillbek. Har De da i Sinde, jeg skal tage den for Logn?

Alleborg. Nei! vil De bare høre?

Gill-

Hillbek. Ja! vil De da satte Dem fort;
for saasnart jeg har min Overkiole knappet, fører
jeg til Biriedemmeren.

Alleborg. De hører nok, jeg sagde Dem
i Morges, at Torbenson havde Tanker til mit
Niece; jeg formoder, at han declarerer sig endnu
i Dag; og saasnart den Ting er i Rigtighed, vil
jeg formaae ham til at rangere mine Affaires.

Hillbek. Troer De da at kunde anviise mig
mine 800 Daler paa hans tilkommende Kurv?

Alleborg. Kurv? jeg fulde dog ikke troe,
Pigen gik fra sin Forstand?

Hillbek. Og jeg endnu mindre, at hun gik
fra sit Ord, for det har hun, om De ikke veed
det, i Dag med sin Moders Minde givet Arne-
ficer.

Alleborg. Min Gud! hvad siger De?

Hillbek. Sandheden, Hr. Conserentsraad!
Deres Tiener.

Alleborg. Men saa her dog - - -

Hillbek. Min Kiole er knappet, Hr. Con-
serentsraad! fra nu af hører jeg ikke, uden det eene
Ord, Valuta. Gaaer.

Anden Scene.

Alleborg eene, strax derpaq Sophie.

Alleborg. Hvad kunde jeg ogsaa sige ham? nu er altting ude? — og har nu oven i Risbet Sophie = = = og det har hun vist = = = hvad gør vi saa? — følger Hillbeks Maad, og gaaer til Sverrig = = = Ja! men der skal Penge til, og jeg har ikke to Skilling = = = Der er Sophie! = = = jeg vil endnu vove det sidste; hun er god; hun holder af mig = = = maaskee = = =

Sophie. Ricre, gode Uncle! hvad er der paa Færde? jeg syntes, Hillbek kom mig saa forunderlig for, nu han tog bort; han slæg op paa Vognen, og foer aafsted, uden at see til nogen af Siderne, og Uncle seer ogsaa = = =

Alleborg. Min Skiebne staaer i dit Haand, Sophie! vil du ikke frølse mig, er jeg uden Redning forloren.

Sophie. Jeg, Uncle? for Guds Skyld! hvad er der?

Alleborg. Seer du! der kom noget imellem mig og Hillbek; og til Ulykke har han en Fordring paa mig paa 800 Daler; og da han nu prosaisticke Forseg, 4de Bind. M sag

sagtens kan vide, jeg ikke har saa mange Penge
liggende herude, saa betiener han sig af Leilighed-
den, og tager hen, at hente Virkedommeren, at
giere Forretning hos mig; og naar det seer, saa
er jeg en prostitueret, og ruineret Mand, Sophie!

Sophie. O Gud! og hvad kan jeg giøre,
Uncle?

Alleborg. Torbenson har Tanke til dig;
han venter uden Twivl blot paa en Leilighed til at
declarere sig; og dersom du da vilde baade mit og
dit Bel = = =

Sophie. Nei, Uncle! det kan jeg ikke.

Alleborg. Her de Barnestregers Skyld
med denne Arnekier vil du støde saadan en Lykke
fra dig?

Sophie. Det var ingen Lykke for mig —
og overalt! det gør jeg ikke, og det kan jeg ikke,
Uncle!

Alleborg. Men betenk dog, kære So-
phie! at en Mand, som Torbenson = = =

Sophie. Orr er intet at betænke, Uncle!
jeg har i Dag givet Arnekier mit Ord, og det
bryder jeg ikke.

Alle-

Alleborg. Saa det var dog sandt, hvad Hillbek sagde? nu Arnekær har ret passet sin Tid godt, at narre dig det fra.

Sophie. Han har ikke narret mig det fra, Uncle! jeg gav ham det selv.

Alleborg. O ja! jeg veed jo nok, at Arnekær rart kan omgaes Born. Saa! nu bliver det hele Spil mig lyst paa eengang.

Sophie. Hvilket, Uncle?

Alleborg. Hvilket? Hr. Arnekær og Hr. Advoaten er jo Du's, og et Liv, og en Siel; og da de nu mørkede, Torbenson havde Pie paa dig, saa fulde den eene see, at faae dit Ord, og den anden prostituere mig, for des vissere at faae denne farlige Medbeiler af Halsen.

Sophie. Det er rigtig en Skam, Uncle vil have saadanne Tanker; sy! det var hverken Arnekær eller Hillbek i Stand til; det kunde jo overalt voore Arnekær det samme, om Torbenson friede til mig; han vidste jo saa, han sit Ney.

Alleborg. Ah! han seer dig maaske fornuftigere an, end du er?

Sophie. Nei, Uncle! hvad Uncle falder fornustigt, vilde Arnekiør falde nedrigt, og det har han tilforladelig ikke seet mig an for.

Alleborg. Jaja, min kære Sophie! hold du kun af, og med din dyrebare Hr. Arnekiør, og lad din stækels Uncle gaae i Slutteriet, eller i Stranden, det er ikke din Sag.

Sophie. Gode Gud! hvad siger De, Uncle?

Alleborg. Ja! andet er der jo ikke for mig; naar det nu rygtes i Kjøbenhavn, at der er gjort Forretning hos mig herude, vaagne alle mine Creditorer paa eengang, og saa er der ikke andet for mig.

Sophie. Men er der da ingen Maade, at hielpe Uncle paa? om nu Moder forscrev sig til at betale af sin Pension; hvad, Uncle?

Alleborg. Det vilde være en seen Død; det vilde jo være over 5 Aar, inden det blev betalt; og din Moder kunde jo doe imedens; nei, det gør Hillbet ikke; og overalt! hvad skulde I da leve af saalange?

Sophie. O! vær ikke bekymret for os, Uncle! Moder er vant til at komme ud med lidt;

hun kan arbeide, og jeg tilforladelig med; og overalt lod Arnekær os ikke lide nogen Nød.

Alleborg. Arnekær! Arnekær! han er med i alle dine Planer!

Sophie. Ja! jeg kender rigtig nok ingen, jeg bedre kan liide paa, hvor der er noget godt at gøre; og det veed jeg vist, at han deelte sit sidste Bid Brød med Moder og mig; og tilforladelig med Uncle med, saa lidt han forresten enten holder af ham, eller har Marsag til det.

Alleborg. Du maae troe meget paa din Indflydelse hos ham, siden du er saa vis paa, han gjør saameget for din Skyld?

Sophie. Ikke for min Skyld, Uncle! det gjorde Arnekær for Moder, om jeg saa aldrig var til; men der er Moder; skal vi nu sige det til hende? Jeg er vis paa, hun gjør det.

Alleborg. Vist ikke! vist ikke, Barn! det nyttet til ingen Ting.

Tredie Scene.

Mad. Velsted, de forrige.

Mad. Velsted. Er der noget galt paa Fæerde? jeg syntes, Sophie kom saa forunderlig for,

og faldte dig bort; og du er mig ogsaa saa besynnerlig; Detlev! hvad er der?

Alleborg. Intet andet, Machere! end at vi paa Dieblippet har Hillbek her med Birkedommeren at giøre Forretning; og naar det seer, saa styrter alting over mig paa eengang.

Mad. Velsted. O Gud! saa seer nu det, jeg har frygtet saalønge? Og hvad gior du nu?

Alleborg. Jeg kan ingen Ting giøre. Jeg har foreslaaet Sophie at redde mig; men hun vil ikke.

Sophie. Ja, Moder! Uncle vilde, jeg skulle sige Torbenson ja, om han friede til mig; og det -

Mad. Velsted. Nei, min Broder! det kan hun ikke! det maae du ikke forlange?

Sophie. Ellers alting, Uncle! ellers alting!

Alleborg. Ja vist! alting, uden det jeg beder om, og der eene kan redde mig!

Mad. Velsted. Det er ikke værdt at trættes om, min Broder! ester en Samtale, jeg i Dag har haft med Torbenson, troer jeg næppe, han fuer til Sophie.

Alle-

Alleborg. Bravo! har Monsieur Arnekiær ogsaa faaet det færdigt? O ja! det kunde jeg da vel ogsaa forestilt mig, da jeg saa, hvordan han i Dag hængte efter Torbenson, som en Vorre. Nu! det Menneske har Gud ret stæbt til min Plage.

Sophie. Der gør rigtig Uncle Arnekiær uret igien; det er ligesom med Hillbek; vil Moder bare tænke; der troer Uncle, at det er Arnekiær, der har faaet Hillbek til at tage efter Virkes dommeren, for at kyse Torbenson fra at frie til mig = = =

Alleborg. Troer det, siger du? jeg er tilforladelig saa vis paa det, som jeg havde staet hos, da Aftalen blev gjort.

Sophie. Hy, Uncle! jeg tænker snarere, Uncle har efter Sædvane bundet Hillbek noget paa Himmel, og det er han blevet vred over = = =

Mad. Velsted. Sophie!

Sophie. Ja! det er rigtig ogsaa en Skam, Uncle vil enten tænke, eller sige saadant noget.

Mad. Velsted. Men din Uncle er ulykkelig, Sophie!

Sophie. O! om Forladelse, gode, bedste Uncle! men kan vi da set ikke giøre for Dem? Jeg

sagde til Uncle før, at Modter gierne lod Hillbek
trække hendes Pension, saaloenge til = =

Mad. Velsted. O ja! kan det redde dig,
Detlev! saa med Glæde!

Alleborg. Nei! nei! det forlanger jeg
ikke; overalt — 800 Daler med Renter og Om-
kostninger; det vilde jo næsten være sem Kar; det
gør Hillbek ikke; og desuden, naar Nettens Mid-
del først har saaet Foden ind i et Huis, kan man
gierne pakke ind, ligesaa godt først som sidst; for
siden holder man dem aldrig fra Dørren! Nei!
nei! det blev kun Galgenfrist.

Mad. Velsted. Jeg er desværre bange,
alt, hvad man kunde giøre for dig, ikke blev mere.

Alleborg. Nei! siden man ikke vil giøre
hen eeneste Ting, der kunde redde mig.

Mad. Velsted. Det har jeg jo sagt dig,
min Broder! det nytter ikke at snakke om.

Alleborg. Nu ja saa! = = Ah! see, der
er jo den farre Hr. Arnetier! jeg vil overlade ham
Pladsen, at han kan saae at vide, hvor godt al-
ting gaaer ham efter Ønske. Gaaer ind ad Huset.

Fierde Scene.

Arnekær fra Haugen. Mad. Velsted.

Sophie.

Arnekær. De gif saa underlig fra os,
gode Moder! at jeg ingen Noe kunde have, for
Min Gud! hvad er der paa Færde?

Sophie. O, Arnekær! Deres Hillbek vil
giøre min stakkels Uncle ulykkelig.

Arnekær. Hvorledes?

Mad. Velsted. Han har en Fordring paa
min Broder; og da han ikke kunde saae den be-
talt, er han taget hen efter Birkedommeren

Sophie. Og naar han kommer, saa er
Uncle baade prostitueret, og ruineret, siger han

Arnekær. Beed De ikke, hvor stor Hill-
becks Fordring er?

Mad. Velsted. Otte hundrede Rigsdaaler!
syntes mig, min Broder sagde.

Arnekær. Otte hundrede Rigsdaaler? godt!
lober ad Huset til.

Mad. Velsted. Hvorhen, Arnekær?

M 5 Ar-

Arnekier. Der er ingen Tid at spilde.
Hedt han gaaer ind ad Huusdorren.

Femte Scene.

Mad. Velsted, Sophie, siden Alleborg.
Sophie. O Gud, Moder! hvad mon Arnekier nu vil?

Mad. Velsted. Handle, som din, og min Ven, redde os, om han kan; Resten veed Gud == Alleborg. Hrad skal det betyde? jeg har ladt min Hest sadle, og staarer bare, og venter paa Sjochum, jeg har sendt et Frende; i det samme kommer Monsieur Arnekier flyvende, rriver Hesten fra Nicolay, der staarer med den, og snapper Hatten af Hovedet paa ham, og afsted, som vi aldrig skulde see hverken ham eller Hesten mere! hvor skulde han hen?

Mad. Velsted. Det sagde han ikke; formodentlig ester Hillbet?

Alleborg. Ester Hillbet? har I da sagt ham

Mad. Velsted. Det var jo ikke noget, der kunde dølges; desuden sagde du jo selv = =

Alle-

Alleborg. O Ja! og hvad skulde han da Hillbek? = = =

Mad. Velssted. Han vilde formodentlig see, at stille ham tilfreds, og = = =

Alleborg med haansig latter. Arnekær? — ja! kansee ogsaa den Ting er saaledes astalt, at han nu kommer tilbage med Hillbek, og lader, som han har stilt ham tilfreds; og skal jeg saa sige dig, hvad han forlanger for sin Umage? hvad tænker du, Sophie?

Sophie. Jeg tænker ingen Ting, Uncle! jeg husser paa, hvad Moder sagde for; men Uncle skal rigtig see, han kommer til at fortryde, baade hvad han siger om Arnekær og = = =

Alleborg. Fortryde? jeg fortryder, at jeg ikke har forbudt den snavs Karl mit Huus for længe siden.

Sophie vinger sig med Moye. Uncle! jeg vil gaae min Bey; for det var Synd at svare Uncle nu; men han skal see, at jeg rigtig ingen snavs Karl holder af. Gaaer.

nu tage min Tilsflugt til ham ; og siden der da nok ikke bliver noget af med ham og Sophie , saa kan jeg da ogsaa = = =

Torbenson. Hvad Pokker , Hr. Conference-
rentsraad ! er Fienden i Landet , siden alle Mand
lebe fra mig , ligesom min indianiske Besættning i
Severndroog , saasnart de herte Engelsmandene
spille op .

Alleborg. Har De da ikke modt min So-
ster ? hun git ned for , at holde Dem med Sel-
stab .

Torbenson. Nei ! da de allesammen bleve
fra mig , giorde jeg en lidet Omvey giennem De-
res Sophienlund , og tænkte , jeg maafee skulde fin-
de nogen der .

Alleborg. De maae have mig undskyldt ,
Hr. Major ! jeg har havt en meget ubehagelig
Scene med denne Hr. Hillbek ; og = = =

Torbenson. Saa ! og jeg syntes , de lod
til at være meget gode Venner .

Alleborg. Ja ! jeg veed nok , hvem der
stak bag ved ; det var denne Arnekider .

Torbenson. Wag ved ? han kommer mig
ellers for , helst at staae frem , hvor han staaer !

Alleborg. Ja! da han ikke arderledes kunde face Nam til mig, har han faaet Hissbek til at presse mig for en Fordring paa 800 Daler; og da de mi sagtens kunde viide, jeg ikke havde dem herude, saa truer Hissbek mig med Retten.

Torbenson. Ja! det er galt, naat Nesteren er noget, man kan true Folk med. Men, hvad skulde da Arnekier have imod Dem?

Alleborg. O! det er let at forklare, Hr. Major! De har sagtens seet, at han gik her, og smidkede for min Niece; og da han nu nok vidste, det ikke var mig med.

Torbenson. Men, hvorsor ikke? hvad kunde De have derimod?

Alleborg. Om aldrig andet, Hr. Major! saa kunde dog min Niece altid giøre et bedre Partie; og jeg havde endog saa en Slags Sumpson.

Torbenson. Hys! hys! jeg forstaer Dem; den fugl lade vi flyve.

Alleborg. Og, hvorsor det? om jeg tor spørge.

Torbenson. Hvorsor vi lade den flyve? Ih! for Potter! fordi vi ikke kan griben.

Alleborg. Troer De da, Hr. Major?

Torbenson. Jeg troer ikke, Hr. Conferentsraad! at Sophie er for at gaae i graat.

Alleborg. Hvorledes?

Torbenson. Seer De, jeg havde en Samtale med Deres Søster før, og hvorvel jeg maae lade hende, at hun forstaar at pynte en Kurv, saa laae dog mine 38 og Sophies 18 Aar saa net paa Bunden ved Siden af hinanden, at = = =

Alleborg. Da veed jeg dog, at 38 Aar ingen Alder er = = =

Torbenson. Til at søge Plads i Vartou paa! nei! men tilforladelig ligesaalidt til at gifte sig med en 18 Aars Pige.

Alleborg. Men det er dog sieldent, at en Mand af vor Stand kan gifte sig før, Hr. Major!

Torbenson. Vil De ikke ogsaa lægge til, at det er sieldent, en Pige af, hvad De behager at kalde, vor Stand, kan bie længer, end til hun er 18 Aar; begge Dele kommer af den nye Troe, hvor Koner og Dottre er blevne en kostbar Luxusartikel, istedet for, de før var et nyttigt og vigtigt Stykke i en Huusholdning. Dersor maae Fareren nu see, at blive af med sin Datter, saasnart hun kan flyve af Reeden; og dersor er ingen tient med

med at tage hende, inden han først har sanket til
Winterprovision, og han skal endda have sanket
godt, skal hun ikke øde ham ud af det.

Alleborg. Ja! De kan let tenke, Hr. Major! at jeg ikke paa nogen Maade vilde have den Indelicatesse, at vilde persvadere eller disponere Dem til et Skridt, der = = =

Torbenson. Godt! godt! lad os da saae
sat paa en anden Materie; en Kurv er juist heller
ikke det, der morer mig mest at snakke om.

Alleborg. For da at komme til noget andet, Hr. Major! jeg kunde have Idee paa at
spille mig ved Alleborggaard; De skulle vel ikke
have Lust til at kisbe den?

Torbenson. De hørte nok, hvad jeg sagde i Dag, Hr. Conferentsraad! saalænge jeg er
Pebersvend, vil jeg nok giemme min Kiedsomme-
lighed i København blandt alle de andre; skulle
jeg være saa lykkelig, at saae mig en Kone,
saa = = =

Alleborg. Har De da kansee Øye paa et
andet Partie? = = =

Torbenson. Spiller De Skak, Hr. Con-
ferentsraad?

Alleborg. O ja! besaler De kansee ==

Torbenson. Nei! nei! jeg vilde kun spørge, om De der git af Spillet, saashart een Plan
slog feil?

Alleborg. Nei, Hr. Major! saa maae man være betraadt paa en auden.

Torbenson. Altsaa, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Altsaa? Hr. Major!

Torbenson. Hys! i Kriig, Skak, og Kier-
lighed maae man aldrig lade sig mærke med sine
Planer, for de ikke længer kan dølges, Hr. Con-
ferentsraad!

Niende Scene.

Mad. Velsted, de forrige, strax derpaa

Sophie.

Mad. Velsted sagte til Alleborg. Min Gud,
Detlev! er du ikke borte?

Alleborg. Nei, Mine! Jeg har Lykken
med mig i Alting i Dag.

Mad. Velsted. Hvordan?

Alle-

Alleborg. Stille! at Torbenson ingen
ting mærker = = = bestandig sagte.

Sophie fra Huset. Uncle! der er Arnekør,
og Hillbek.

Alleborg. De har dog ikke Virkedomme-
ren med?

Sophie. Nej! de er eene to; men alting
er vist godt; for Arnekør vinkede saa glad op til
mig i vinduet.

Alleborg. O! det Gode, der kommer fra
den Kant = = =

Madam Velsted til Torbenson, for at drage hans
Opmærksomhed fra de andre. Jeg sagde Dem oppe i
Lysthuset, Hr. Major! men = = =

Torbenson. Ja! jeg fulgte min gamle
Skif, Madam Velsted! da den øvrige Garnison
gik fra mig, listede jeg mig bag efter.

Alleborg træder hen, og trækker ham til Side. Hr.
Major! De veed, hvad jeg sagde Dem for om
denne Hillbek; nu er han der, og jeg er tilforla-
delig i en stor Forlegenhed; for De begriber selv,
jeg nødig vilde være de Menniesster forbundet; De
vilde vel ikke viise mig den Godhed, at cavere sei-
ligigheden af mig

mig for de 800 Daler, bare til jeg kan komme til Byen, og giøre Anstalter, for = = =

Torbenson. De maae have mig undskyldt, Hr. Conferentsraad! men jeg har forsvoret, jeg caverer aldrig for nogen; men = = =

Tiende Scene.

De forrige, Hillbek.

Hillbek. Hr. Conferentsraad! der er Desres Vexelobligation; den er indfriet.

Alleborg. Indfriet? og hvem har = = = Sophie. O! det har Arne-
Mad. Velst. paa eengang. Ficer!

Alleborg. Arnekicer? Hillbek. Ja! de otte hundrede Daler, jeg sagde Dem i Dag, han havde staaende hos mig, har han givet mig i Betaling; sagtens vilde han, jeg skulle lade, som jeg ingen Penge havde faaet, og blot ladt mig overtale til at bie; men De veed, hvad jeg havde svoret paa; og saa meget jeg holder af Arnekicer, gior jeg mig dog ikke meensvoren for hans Skyld.

Sophie Hierteglad. Nu Uncle! God Seelov!

Tor-

Torbenson. Men jeg troede, De og Arnekiær var Uvenner?

Mad. Velsted. Arnekiær er ikke Uven af nogen, det gaaer ilde, og han kan hielpe = = =

Sophie. Og der er Moders Broder til.

Alleborg. Jeg er saa overrafftet, at = = = men, hvor er Hr. Arnekiær?

Ellevte Scene.

Arnekiær, de forrige.

Sophie. Der er han! slyver om hans Hals.
O Tak! Tak!

Mad. Velsted ligeledes. Tak, Arnekiær
Tak!

Arnekiær. Min Moder! Sophie!

Alleborg. Hr. Arnekiær! De seer mig
gandse = = =

Arnekiær. Jeg beder Dem, Hr. Confe-
rentsraad! ikke eet Ord; jeg har rigelig faaet min
Tak.

Torbenson. Ja! Ord gisr det nok ikke
her; men = = =

Ar-

Arnekær. Jeg beder Dem, Hr. Major!

Aaleborg. Sophie! vil ikke du i mit Sted ===
vil lede hende til Arnekær.

Arnekær. Jeg beder Dem, Hr. Conse-
rentsraad! saa inderlig jeg ønsker at eye Sophie,
var jeg hende uværdig, hvis jeg i dette Øye-
blif ===

Torbenson. Arnekær! Arnekær! den,
der ikke bliver lykkelig det første Øyeblik, det staar
til ham, er en Daare.

Mad. Velsted. O ja! man veed jo ikke,
hvordan man har at være det.

Hillbek. Nu skal man see, det er for det,
han her har brugt de Penge, der skulle i Enke-
cassen.

Arnekær fortæden. Hillbek!

Torbenson. Dersor, Arnekær?

Arnekær. Hr. Major! jeg kan ikke lyve;
lad mig folge mine Grundsætninger.

Hillbek. Skal Jacob endnu trælle syv År
for sin Rachel?

Arnekær. Saa længe skal det ikke være,
Kierlighed og Haab skal give mig Virksomhed; men
om saa var; hende klober jeg ikke for dyrt.

Sophie. Ludvig!

Torbenson. Apropas, Hr. Conferentsraad! jeg maatte bede Dem, have mig undstykldt, da De annodede mig om, at cavere for Dem, for det gior jeg aldrig, siden man ikke kan vide, hvad Stand man er selv i, til den Tiid, en Caution udsber; men dersom De vil giøre mig den Ære at laane de 800 Daler af mig, saa = = =

Arnekær. Hr. Major! vil De røve mig den Glæde, at have reddet min Sophies Uncle, min Moders Broder?

Torbenson. Vist ikke! vist ikke! jeg vil bare ikke; De skal kiose den Glæde for dyrt?

Arnekær. Kan jeg det?

Torbenson. Man kan kiose Guld for dyrt, min Ven! ellers skal jeg bede, De ikke blander Dem i mit Kjøbmandskab; De veed, hvad vi talte før om Allesborggaard, Hr. Conferentsraad! de 800 Daler kan jo blive mellem os, indtil vi see, hvad der bliver af det Kjøb.

Mad. Velsted. Vil De kiose Allesborggaard, Hr. Major?

Torbenson. Det er mere, end jeg veed,
Mad. Velsted!

Mad.

Mad. Velsted. Det var meget! hvem señlede vel da vide det?

Torbenson. Mellem os sagt, troer jeg, De veed meer af det, end jeg.

Mad. Velsted. Jeg, Hr. Major!

Torbenson. Ja! De husser jo nok, hvad jeg sagde i Dag, at det var Fias at leve paa Landet, uden at have en god Kone. Deres Datter kunde jeg ikke faae, for det jeg var for gammel; nu har jeg med Deres Tilladelse tenkt paa, jeg kunde blive ved Familien; De var saa god, at sige for, at De ikke vilde onse Deres Datter nogen bedre Mand; og jeg veed vist, De ikke onser Dem selv bedre end hende; og hvad vor Alder angaaer, saa er det vel rimeligt, at naar Doden vender Timeglasset for den eene af os, er der ikke ret mange Sandskorn tilbage for den anden.

Mad. Velsted. Hr. Major! dette kommer mig saa aldeles uventet = =

GillbeE. At De ikke i den Hast kan finde paa nogen Indvending! ikke sandt?

Torbenson. Nu nu, Hr. Advocat! lad dog Konen have Tiid at besinde sig; mit Frierie er dog for Potter ingen Bexelobligation, der skal gisres

gisres af, inden den gaaer af Kraft; hvorvel alt for mange Løbemaaneder er en Mand paa mine Aar just heller ikke tient med at give. Midlertid Hr. Conferentsraad! kunde De nok til disse Formælinger foretage en Generalpromotion. Veed De hvad? Udnævn De mig til Deres Zahlcasserer; overdrag Deres Søster det indenlands Departement, og naar saa Hr. Advocaten vilde paa-
tage sig Finantsdepartementet = = =

Hillbek. Med Fornoyelse! og naar Hr. Conferentsraaden vil overlade sig til os, ter jeg staae ham inde for, at han inden saa Aar skal være en holden og en lykkelig Mand.

Mad. Velsted. Tak, Hillbek! — Hr. Major! dette ødle Forhold = = =

Torbenson. Hys! De troer dog vel aldrig, at jeg paa den Maade saa lummelige vilde kisbe mig en Kone? Nei! vel pleyer jeg, at have Lykke i Kisbmandskab; men det var dog for godt kisbt. Nu, Hr. Conferentsraad! approberer De Promotionerne?

Alleborg. Dersom De kiedte, hvor dybt jeg har maattet føle alt det ydmygende i min Stile Prosaiske Forsøg, 4de Wind. O ~~vid nu god~~ ling,

Sing, saa vilde De satte, hvor inderlig jeg maae være dem Tak skyldig, som redde mig.

Hillbek. Men jeg maae være Geheimes-
nantsminister, Hr. Conferentsraad!

Mad. Velsted. Og jeg, min Broder! maae bede om mit Departement lidt nøyere og videre be-
stemt, end hidindtil.

Alleborg. Saa vist, og saa noye, du vil.
O, Mine! jeg skal aldrig glemme dig denne Dag.

Torbenson. Da tager jeg mod min Post,
purement & simplement. — Saa! nu skalde vi engang til den anden Side. Nu, Sophie! om Forladelse, Hr. Velsted! skalde jeg sagt.

Mad. Velsted. Jeg er vis paa, hun af Dem hører helst, som De kaldte hende først, Hr. Major!

Torbenson. Nei! nei! det tør jeg ikke,
for jeg kan sige: min Datter Sophie! hm!
men hun da ogsaa smukt vil være; og lyde sin Fa-
der? —

Mad. Velsted. Nejpe mere, end hun alt
gør, Hr. Major!

Torbenson. Saa? det gad jeg prøvet;
og naar jeg nu besalte hende, at give den ørlige
og

og agtbare Ungersvend, som hos hende staer, henes Haand?

Sophie. Dersom det bliver den tungeste af Deres Besalinger = = =

Torbenson. Ja! men hvem skal vi nu faae til at besale ham at tage derimod?

Arnekær. Mit Herte!

Mad. Velsted. Værer lykkelige, mine Børn! Arnekær! min moderlige Velsignelse er den eeneste Medgist, De faaer med Sophie.

Arnekær. Og den eeneste, jeg ønsker; hun har jo faaet Deres Herte paa Buggen!

Torbenson. Ja! var jeg nu Sophies Stedsader, havde jeg vel eet Ord at lægge til = = =

Arnekær. Intet! intet! lad mig have den Fryd, med glad og redelig Fliid selv at erhverve vort Udkomme, og see det trives, og velsignes under min Sophies huuslige, og stræbsomme, og veldædige Hænder.

Sophie. Ludvig!

Torbenson. Det klinger snorrigt nok, det Mennesket siger; jeg veed snart ikke, hvad jeg skal sige imod.

Hillbek. Giar Dem ingen Uleilighed, Hr. Major! i det Stykke er han ikke at omvende. Til Lykke, Arneficer! til Lykke, Chr. Velsted! men det er ret feedsommeligt; nu jeg gad saa gierne blevet; og nu skal jeg til Byen.

Sophie. O! jeg tankte, vi skulle blevet sammen i Asten!

Hillbek. Nei! det var Synd, at lade Lovise være i Angst, for det jeg blev ude; overalt maae jeg jo hjem, og fortælle hende alt dette.

Mad. Velsted. Nu, De skal faae Lov til at tage hjem; men paa Vilkaar, at De kommer herud i Morgen, og bringer hende med; vi maae dog have nogen til at drikke de unge Folks Skaal.

Torbenson. Nu var der een Ting, jeg gad vidst!

Mad. Velsted. Og det var, Hr. Major?

Torbenson. Om jeg kommer til at drikke den Skaal med, eller til at takke for den?

Sophie. }
 Arnekiær. } Det sidste, Hr. Major!
 Gillbeek. } det sidste!
 Alleborg. }
 Alleborg. Mine! det er din Broders Bel-
 gører!

Torbenson. Nei! nei! Hr. Conferents-
 raad! — det er slet ikke paa den Conto, jeg on-
 seer at saae Deres Søsters Ja. Overalt kan jeg
 nok begribe, at Konen vel kunde have Lyst til at
 kiende lidt meer til den, hun skal leve sine Dage
 med = = =

Mad. Velsted. Jeg har havt bedre Lei-
 lighed til at kiende Dem, Hr. Major! end De
 til at kiende mig; og det sidste, skal jeg ikke nægte,
 er mig ikke mindre betydeligt, end det første.

Torbenson. Nu ja da! saa saaer det blive
 derved, indtil videre; vore nye Embeder vil jo vel
 overalt give os Leilighed til at lære at kiende hver-
 andre. Apropos! der har jeg ladt mig constituere,
 og gratulere til et Embede, og begynder paa den
 ny Viis med at glemme at forrette det. Hr. Con-
 ferentsraad! jeg har just tusende Rigsdaaler hos
 mig; jeg vil nu give Geheimefinantsministeren de

otte hundrede Daler; og vil De da være saa god at tage imod de to, om der fansee i Indenlandsdepartementet skulde = = =

Alleborg. Hr. Major!

Torbenson. Hys! hys! ingen Complimenter! og naar De saa tillader, jeg alt imellem kommer herud = = =

Mad. Velsted. Aldrig saa ofte, som vi ene se det, Hr. Major!

Torbenson. Virkelig! nu saa tor jeg vel endnu leve den Dag, da der bliver mig Meening i at være paa Landet og have Sommer.

E n d e.

Etter at jeg var kommet tilbage fra England, var jeg i en meget urolig og urolig tilstand; jeg havde ikke noget at gøre, og jeg var ved at give op om alt. Men da jeg kom hjem, fandt jeg et brev fra min far, der sagde, at han havde fået et godt tilbud fra en engelsk handelsmand, der ville tage mig med på en rejse til Kina, og at jeg skulle være meget velkommen. Da jeg så dette, blev jeg meget glad, og jeg tog det med mig til bedre atter.

Er det virkelig saa, at et Stykkets Historie stundum kan være dets Undskyldning, da tor det maaske komme nærværende Skuespil til Fordeel. En Aften, omtrent ved denne Tid i Fjor, talte jeg efter Comedien med den Veninde, Hæftet er tilegnet, om de adskillige nye Stykker, Theatret just paa den Tid havde faaet; det slap mig udaf Munden, at jeg til næste Sommer ogsaa vilde skrive et Skuespil; i Spøg tilbød hun sig at vedde paa, jeg ikke gjorde det; og da jeg ikke desmindre blev ved, paalagde hun mig de trenende Vilkaar, at det

skulde hedde Sommeren, være i fem Aeter,
 og i samme Smag, som første Act af Negeren.
 Det saldt mig ind at prove, om ikke af denne
 Spsg funde blive Alvor; een Scene gav den
 anden, og inden ret mange Uger var jeg sa-
 vidt, at jeg funde see, Stykket virkelig funde
 komme til Ende. Den siette May opførtes det
 paa et Privattheater; adskillige Venner, blandt
 hvilke Publicum med mig vilde erkende de
 competenteste Dommere, hvis det ikke var Ube-
 stedeundhed, at nævne dem her, beærede mig
 med deres Opmuntringer og Anmærkninger;
 jeg har stræbt at giøre mig værdig til hiine,
 ved at nytte disse efter bedste Evne. Mid-
 lertid erkänner jeg, at adskillige Mangler, der
 have sin Oprindelse fra den Maade, hvorpaa
 Stykket blev til, uden foregaaende Fabel,
 ikke have været mig muelige at hæve. Maassee
 vil

vil man og giøre mig den Indvending, at det
 i eet og andet har vel megen Liighed med Hr.
 Heibergs Bonner og Banner; ærligen til-
 staar jeg, at denne vor første nyere danske Co-
 medie bestandig under Arbeidet var det Ideal,
 jeg havde for Øye, efter bedste Æyne at nær-
 me mig til; om det da skulde nu og da være
 blevet mig et Original, jeg uvitterlig havde
 copieret, istedet for blot at efterligne det, er
 det en Menneskelighed, hvorfor jeg haaber Til-
 givelse.

At jeg har opfyldt ovenomtalte Vædde-
 maals twende første Vilkaar, haaber jeg, den
 Veninde, jeg væddede med, nu vil erkende;
 da vi midlertid den Gang glemte at bestemme,
 hvad der væddedes om, har jeg, som den Vin-
 dende, pro studio & labore, bovet at tiltage
 mig

mig den Frihed at pryde dette Stykke med hens
des Billeder, for dog at være sikker paa at give
noget, der vil være enhver stionsom Kunstel-
sker farerkomment.

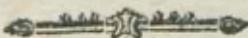
Maa ikke vil man spørge, hvorfor dette
Skuespil ikke først er indsendt til Theaterdirec-
tionen? Mit Svar indeholdes i de Grunde,
Hr. Prof. Tode angav, da han med sine ynde-
de Sæofficerer brugte selv samme Forhold.
Som han, troer jeg, at det vilde spare Di-
rection og Forf. megen Ubehagelighed, naar
de om et nyt Stykke i Forvejen funde ind-
hente Publici Dom, inden de bebyrdede Skue-
spillerne med at lære det; og altsaa ikke stod
Fare for at udrive et umodent Foster fra den
stille og sagte Død, det i Faderens Arme funde
hensove, for at lade det for alles Øyne paa

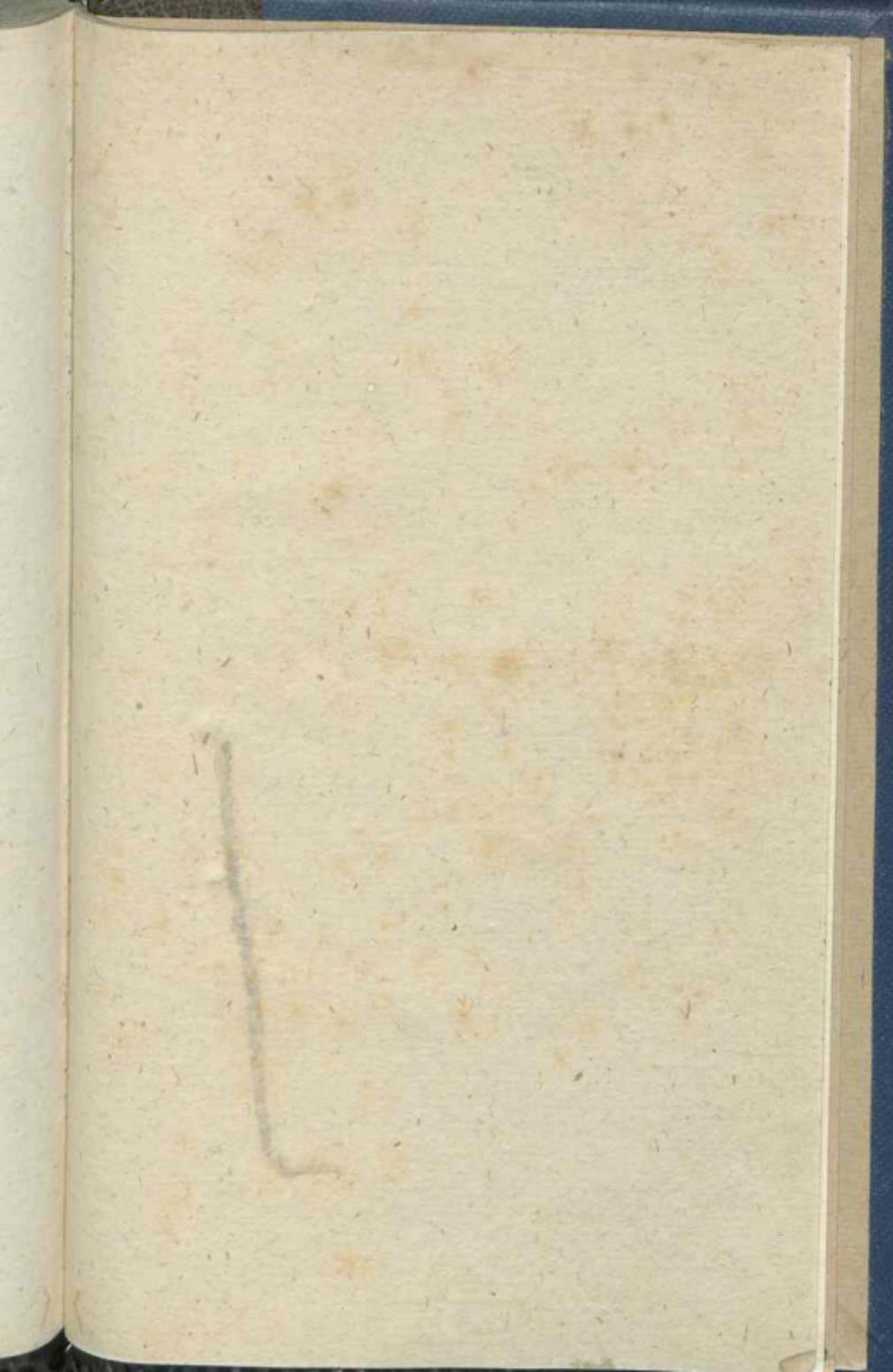
Skue-

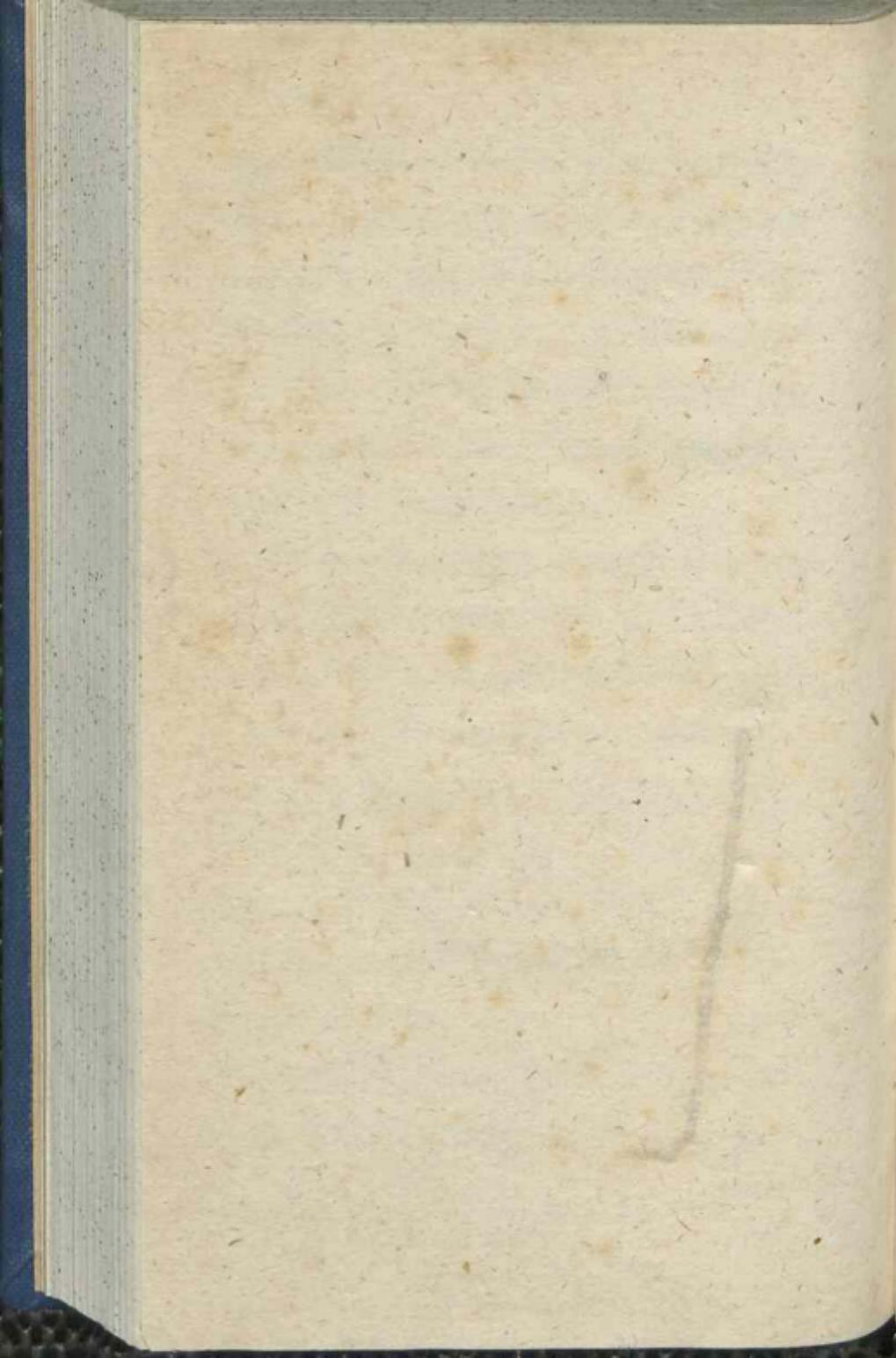
Skuepladsen tage en Ende med Forstrækkelse; som han, troer jeg, at Directionen, saafremt Stykket selv og den offentlige Dom besøye den dertil, ikke vil udelukke Stykket fra Skuepladsen, fordi det er trykt, hvis den ellers finder mine øvrige Betingelser billige. Som han — dog lad mig afbryde; man kunde ellers spørge, da jeg i saa meget havde fulgt Søeofficererens Forf., hvorsor jeg da ikke ogsaa havde skrevet et saadant Skuespil, som han?

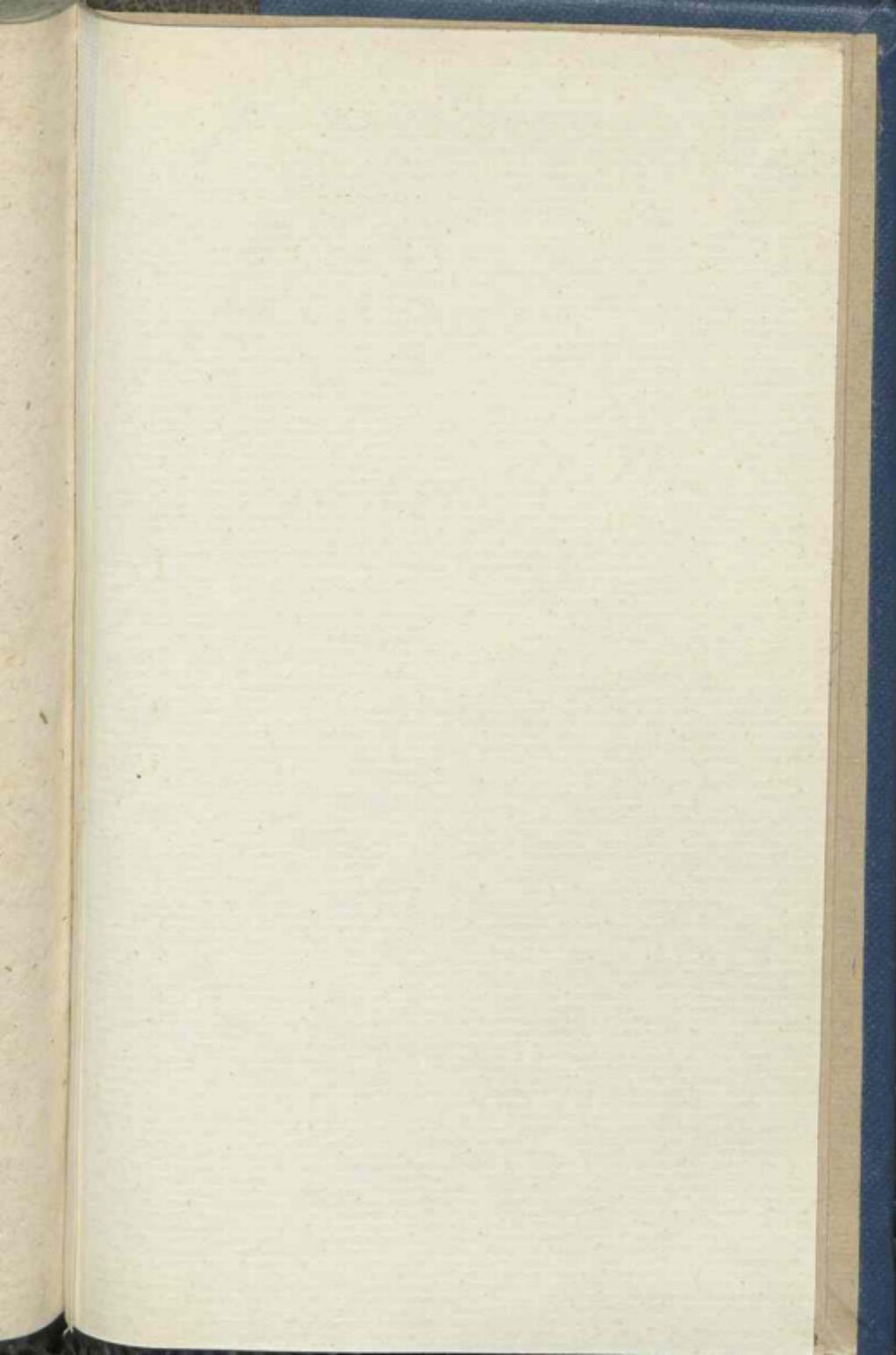
Bakkehuset, den 19 Januarii 1796.

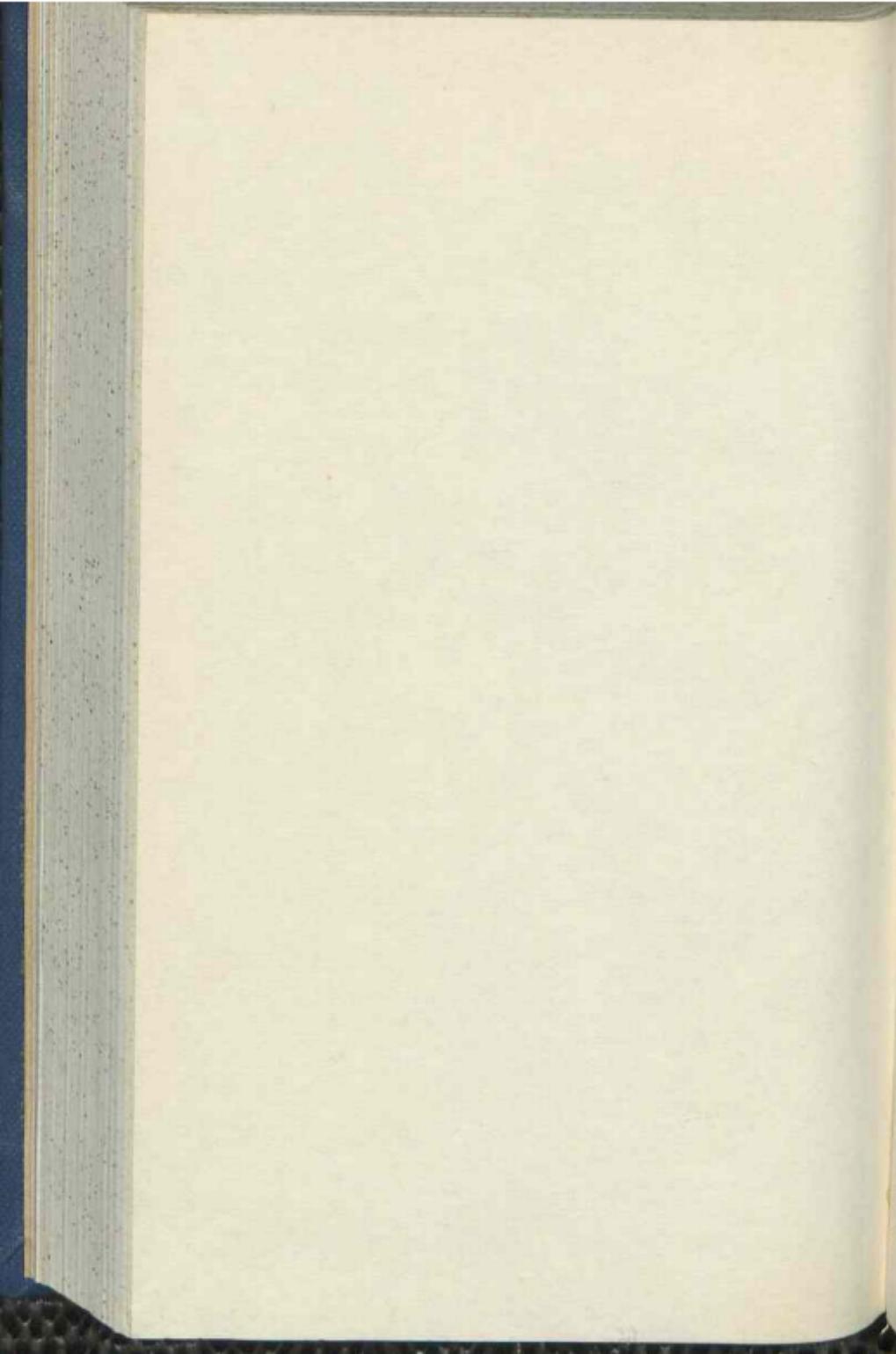
R. L. Rahbek.

Ole Olsen

